

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ο ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΞΕΝΗ ΛΥΡΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΞΕΝΑ
ΜΕ
ΛΟΓΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΤΑΙΡΙΑΣΜΕΝΑ
ΣΤΟ
ΡΥΘΜΟ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

Α' :

ΑΘΗΝΑ: 1925

Σοφία Αιμίλιο Βιάδη,
που μεμνηθεί τέτοια
και καμμις' ακόμα.

4/3/1926.

Ν. Αποριώτης

ΞΕΝΗ ΛΥΡΑ

Ν. Α. ΑΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΟΔΟΣ ΑΙΟΛΟΥ 19 Α, 3^{ος} ΠΑΤ.

ΑΘΗΝΑΙ • ATHÈNES

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ο ΠΟΡΙΩΤΗΣ

Α' ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΑ

ΕΡΓΑ ΤΥΠΩΜΕΝΑ ΣΕ ΤΟΜΟΥΣ

- 1911 Εὐριπίδης: «ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ» — τραγωδία σὲ στίχους.
1911 «ΙΚΕΤΙΑΕΣ»
1912 «ΕΚΑΒΗ»
1912 Μολιέρους: «ΤΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΠΕΙΣΜΑΤΑ» — κωμῳδία σὲ στίχους.
1903 Γολδόνης: «Η ΛΟΚΑΝΤΙΕΡΑ» — κωμῳδία.
1913 Ι. Ρισπέν: «ΙΣΠΑΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ».

Τὰ 6 αὐτὰ βιβλία τὰ ἔχει ἐκδώσει ὁ κ. Γ. Φέξης.

- 1907 Ὁσκαρ Οὐάιλντ: «ΣΑΛΩΜΗ» — τραγωδία: 1^ο τόμομα.
* 1916 « » 2^ο »
1925 « » 3^ο » Δοχ. 10
* 1917 «ΦΛΩΡΕΝΤΙΝΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ» σὲ στίχους,
μὲ τὴν «ΑἴΓΙΑ ΕΤΑΙΡΑ».
* 1916 Ι. Τζιακόζας: «ΣΑΝ ΤΑ ΦΥΛΛΑ» — κωμῳδία.
* 1916 Μ. Μάτερλιγκ: «ΜΑΡΙΑ Η ΜΑΓΑΛΛΗΝΗ» — δράμα.
* 1916 Σῆμ Μπενέλλης: «Ο ΔΕΙΠΝΟΣ ΜΕ ΤΑ ΣΚΩΜΜΑΤΑ» —
τραγωδία σὲ στίχους.

1925 «ΞΕΝΗ ΛΥΡΑ» — τραγούδια στὸ ρυθμὸ τῆς μουσικῆς. Δοχ. 25

Β' ΠΡΩΤΟΤΥΠΑ

- * 1913 «ΡΟΔΟΠΗ» — τραγωδία σὲ στίχους.
1925 «ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΑΒΑΚΙΑ», σὲ τρεῖς γλώσσας . . . Δοχ. 25
* Ἀπὸ τὰ σημειωμένα μὲ ἀστερίσκους λιγοστά ἔχουν ἀπομείνει ἀντί-
τυπα, κὶ αὐτὰ τυπωμένα σὲ διαλεχτὸ χαρτί, πρὸς Δοχ. 50 τὸ ἕνα.

ΙΣΩΣ ΤΥΠΩΘΟΥΝ ΑΡΓΟΤΕΡΑ

«ΤΑ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΑ», κωμῳδία — «Ο ΞΕΝΟΣ», κωμῳδία — καὶ ἄλλα.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΕΡΓΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΑ

ΚΑΙ ΤΥΠΩΜΕΝΑ ΣΕ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

- G. Giacosa: «ΜΙΑ ΠΑΡΤΙΑ ΣΚΑΚΙ» — «Νουμάς», 1906, ἀριθ. 221.
Gabriele d'Annunzio: «Η ΤΖΟΚΟΝΤΑ» — » 1909, ἀριθ. 344-351.
Ettore Moschino: «ΤΡΙΣΤΑΝΟΣ καὶ ΙΖΟΛΔΗ» — τραγωδία σὲ στί-
χους, — «Νουμάς», 1912, ἀριθ. 463-470.
Ed. Calandra: «Η ΚΥΡΑ ΩΡΕΤΤΑ», — «Νέα Ζωή» τῆς Ἀλεξάντριαις,
1912, Τόμος VII, ἀριθ. 4.
R. Bracco: «Η ΒΡΥΣΟΥΛΑ», — «Νέα Ζωή», 1912, Τόμος VII, ἀριθ. 8-12.

ΜΟΥΣΙΚΑ ΕΡΓΑ ΓΙΑ ΤΥΠΩΜΑ

- «Η ΑΡΗΑΓΗ ΑΠΟ ΤΟ ΣΕΡΑΪ» — μελόδραμα τοῦ Mozart.
«Η ΕΒΡΑΙΑ» — μελόδραμα τοῦ Halévy.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ο ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΞΕΝΗ ΛΥΡΑ

= ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΞΕΝΑ ΜΕ ΛΟΓΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΤΑΙΡΙΑΣΜΕΝΑ ΣΤΟ ΡΥΘΜΟ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ =

ΠΡΩΤΗ ΣΕΙΡΑ

ΑΘΗΝΑ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ «ΕΣΤΙΑ»,

1925

- **ΚΑΝΕΙΣ** δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ξανατυπώσῃ ἔστω κ' ἓνα τραγούδι ἀπὸ τὴν **ΞΕΝΗ ΛΥΡΑ**, εἴτε μὲ τὴ μουσικὴν του εἴτε καὶ ὡς ἀπλὸ ποίημα σὲ περιοδικό, ἡμερησίαν ἢ βιβλίον, ἂν δὲν ἔχη τὴν ἄδεια τοῦ στιχοῦργου.
- **ΟΠΟΙΟΣ**, χωρὶς νὰ ἔχη τὴν εἰδικὴν ἄδεια τοῦ στιχοῦργου, τραγουδήσῃ ἔστω κ' ἓνα μόνο ἀπὸ τὰ τραγούδια τοῦτα σὲ συναυλίαν, θέατρο ἢ αἴθουσα, μὲ εἰσιτήρια πληρωμένα, θὰ ὑποχρεωθῇ νὰ μετρήσῃ τὰ νόμιμα συγγραφικὰ δικαιώματα στὴν **Ἑταιρεία Προστασίας Πνευματικῆς Ἰδιοκτησίας** «Κ. Λαδόπουλος καὶ Σία» (δδὸς Πανεπιστημίου, 41).
- **ΟΙ ΟΡΟΙ** γιὰ τὴν ἄδεια τοῦ στιχοῦργου εἶναι τυπωμένοι στὸ τέλος τοῦ βιβλίου.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΑΝ τὰ τραγούδια τοῦτα ἔχουνε ἀξία, ἢ πρώτη τους ἀξία, καὶ ἴσως ἢ μόνη αἰτία πὸν τυπώνονται, εἶναι ἡ πιστὴ τους ἐφαρμογὴ ἀπάνω στὸ ρυθμὸ τῆς μουσικῆς, — μουσικῆς πὸν ζῆ καὶ δὲν ἀλλάζει.

Εἶναι παραφρασμένα μὲ πίστη καὶ ἀπιστία μαζί, ὅπως ἔτυχε νὰ τὸ ἀπαιτήσουνε κάποτε ἢ Ρίμα ἢ τρελὴ καὶ πάντα ἢ ρήγισσα ἢ Μουσικὴ. Συχνὰ ἢ ἀπιστία τους πρὸς τὸ ἀρχικὸ κείμενον τὰ ἔκαμε πιστότερα στὸ Λόγον τὸν ἑλληνικόν, καὶ καμιὰ φορὰ πιστότερα στὸ χρωμα καὶ τὸ νόημα τῆς Μουσικῆς.

Παρουσιάζονται σὰν ψηφιοθετήματα στιχηρὰ ὑποχρεωμένα νὰ μείνουν ἀπάνω στὴ γραμμὴ τῆς μελωδίας, ὅπως τὴν ἔχουνε συνθέσει φημισμένοι μουσοῦργοι. Οἱ ψηφίδες τους φαίνονται πότε θαμπότερες καὶ πότε ζωηρότερες ἀπ' ὅ,τι φαντάζουνε στὸ πρωτότυπο. Ἀνάμεσα ὅμως στὸ πρωτότυπον καὶ στὴν παράφραση στυλῶνεται τὸ περίτεχρον καταπέτασμα τῆς μουσικῆς — διπρόσωπον, διάφραγον καταπέτασμα — ὅπου στὰ ποικιλότροπα πλουμῖδια του ἀνταμώνονται τὰ ξένα λόγια μὲ τὰ ἑλληνικά.

Μὲ τὰ ἑλληνικά λόγια, ὁ τραγονδιστῆς, πὸν θέλει νὰ λέγεται καὶ νὰ εἶναι δικός μας, δὲν ἀναγκάζεται πιά νὰ στρεβλώσῃ τὰ φωνητικά του ὄργανα γιὰ νὰ τραγουδήσῃ μιὰν ἀγαπημένην του μελωδίαν. Καιρὸς νὰ λείψῃ καὶ τὸ παράδοξον πὸν εἰλώθηκε πρὶν ἀπὸ χρόνια καὶ πολὺ ἀληθεύει ἀκόμα, πὸς στὰ Ὁδεῖα τῆς Ἀθήνας τραγουδοῦνε γαλλικὰ μ' ἑλληνικὴν προφορὰ κ' ἑλληνικὰ μὲ γαλλικὴν προφορὰ.

Ἴσως εἶναι ἀκόμα λίγοι ξενομαθημένοι δασκάλοι, καὶ λιγότεροι μαθητὲς τῆς Ὁδικῆς, πὸν τοὺς ἀρέσει, τὸ βρίσκουνε βολικώτερον, νὰ τραγουδοῦνε σὲ ξένη γλώσσα. Νοσταλγοῦνε οἱ πρῶτοι, ὀνειρεύονται οἱ δεῦτεροι, Παρίσια κ' Εὐρώπες. Αὐτοὶ λογαριάζονται γιὰ ξένοι, θὰ καταντήσῃ καὶ νὰ μὴ λογαριάζονται κὰν ἀπὸ τὸν Ἑλληνα τὸν ἀκροατὴν, ἀφοῦ κι αὐτοὶ δὲ λογαριάζουνε γιὰ ποιὸν ἀκροατὴν τραγουδοῦνε στὴν Ἑλλάδα.

Εἶναι ὅμως καὶ ὅσοι λογαριάζουνε καὶ τὸν ἑαυτὸν τους μαζί μὲ τὸν ἀκροατὴν. Καὶ ἀξίζει νὰ μείνουνε στὴν Ἱστορίαν τὰ ὀνόματα τῆς Αὔρας Θεοδοροπούλου πὸν εἶχε ἀπὸ τὰ 1911 πρωτοστατήσῃ

στην ιδέα, και της Ουρανίας Παπαμόσκου, της πρώτης που τραγούδησε, στα 1912, μ' ελληνικά λόγια πρόγραμμα δάκρυο από γεομανικά τραγούδια. Και μαζί το δικό σου, ὦ Σμαράγδα Γεννάδη, ἄδολη ἐσὺ της Τέχνης σου ἰέρεια και φίλη! — Οἱ τρεῖς αὐτὲς ἐλληνικὲς φωνὲς γενήσανε ἄλλες τόσες Ἑγερσες γιὰ τὴν ΞΕΝΗ ΛΥΡΑ.

Ὅπως εἶναι τυπωμένα ἐδῶ τὰ τραγούδια, ὁ φιλότιμος τραγουδιστής — και φυσικά ἡ χαριτωμένη τραγουδίστρια, πρὸ πάντων αὐτῆ, ἀφοῦ στήν κίνηση της Μουσικῆς, και ξεχωριστὰ της Ὁδικῆς στήν Ἑλλάδα, οἱ γυναῖκες προπορεύονται — δὲν ἔχει παρὰ νὰ πάρη τὸ ξένο του κομμᾶτι τὸ μουσικὸ και νὰντιγράψη τὰ ἐλληνικά λόγια κάτω ἀπὸ τὰ ξένα.

Σὲ κάθε σελίδα τοῦ βιβλίου, φαίνεται στήν ἐπικεφαλίδα τὸ ὄνομα τοῦ μουσουργοῦ. Ἀκολουθεῖ ὁ τίτλος τοῦ τραγουδιοῦ, ἐλληνικά και ὅπως εἶναι στήν ἀρχικὴ του γλώσσα, μαζί με τὸνομα τοῦ ξένου σιχορροῦ. Κ' ἔπειτα ἐρχονται οἱ ἐλληνικοὶ στίχοι. Σὲ πολλὰ τραγούδια, ὅπου στίχος — ἢ και ἡμιστίχο, ἢ και δυὸ ἢ τρία λόγια, ἢ κ' ἓνα μόνο — ξαναλέγονται μουσικά, τοῦτο φαίνεται ἢ και σημειώνεται στὸ βιβλίο γιὰ τὴν εὐκολία της ἀντιγραφῆς. Συχνὰ ἡ ἐπανάληψη τοῦ στίχου σημειώνεται στὸ περιθώριο με τὸ σημάδι = 2, ὅταν πρέπη νὰκουστῆ δυὸ φορές, ἢ με τὸ = 3, ὅταν τρεῖς φορές. Συχνὰ ὅμως, ὅπου ἡ ἐπανάληψη μπορεῖ και μόνη της νὰ νοηθῆ, τὰ σημάδια παραλείπονται. Ἔτσι τὰ τραγούδια μένουνε και ποιήματα.

Κ' ἔτσι μπορεῖ ὁ τραγουδιστής που ξέρει πιά τὴ μουσικὴ του ἀπόξω — μὰ ποτὲ ἀνακατωτά! — νὰ τραγουδήσῃ ἐλληνικά τὸ κομμᾶτι του και δίχως νὰ τὸ ἀντιγράψη. Ἀκόμα κι ὁ ἀκροατής, ἔστω κι ἂν ἀκούη ξένα λόγια ἢ και ξενοπρόφερα ἐλληνικά, θὰ μπορῆ νὰ μπαῖνῃ ἀμέσως στὸ νόημα της μουσικῆς χωρὶς νὰ κοπιάζῃ — και τί κόπος και ἀγῶνας κάποτε αὐτός! — νὰρπάξῃ μαζί με τὴ μελωδία και τὰ λόγια που γοργοκυλᾶνε. Ἀρκεῖ νὰ ἔχη τὸ βιβλίο τοῦτο, και τὸ τραγούδι νὰ περιέχεται στὸ βιβλίο.

Τί κοῦμα! Ἡ ΞΕΝΗ ΛΥΡΑ νὰ κοντεῦνῃ ἔτσι νὰ πάη μαζί με τὰ χρήσιμα και ἄτερπνα βιβλία, παρὰ με τὰ τερπνὰ και ἄχρηστα!

Ἀθῶνας τοῦ 1925.

N. Π.

ΞΕΝΗ ΛΥΡΑ

J. S. BACH (1685-1750).

ΥΜΝΟΣ

Ὁ 3ος ἀπὸ τὸν Κανόνα της Κυριακῆς πρὶν τὰ Θεοφάνεια.
Liebster Jesu, mein Verlangen.

Θεὲ και Λόγε, φῶς τοῦ Κόσμου
πές μου Ἐσὺ που νὰ Σὲ βρῶ; —
πάντα Ἐσὲ νὰ βλέπω ἐμπρός μου,
νὰ ἰλαρύνῃς τὴν καρδιά μου . . .
ἄχ! κ' ἐγὼ χαρὰ νὰ ἰδῶ, —
νὰχω Ἐσὲ παρηγοριά μου!

G. B. PERGOLESI (1710-1737).

ΤΡΕΙΣ ΜΕΡΕΣ ΤΩΡΑ . . .

Tre giorni son che Nina.

Σικελικὸ τραγούδι.

Τρεῖς μέρες τώρα ἡ Νίνα, —
ἡ Νίνα, ἡ Νίνα

γιατί νὰ μὴν ξυπνᾶ; = 2

Πίπφερα, σάλπιγγες, τύμπανα,

ξυπνᾶτε μου τὴ Νίνα,

ξυπνᾶτε τὴ Νινέττα,

νὰ μὴν κοιμᾶται πιά, — = 2

νὰ μὴ . . .

νὰ μὴν κοιμᾶται πιά.

¹ Ἐχει τυπωθεῖ με τὴ μουσικὴ. Ἐκδότης Γ. Φέξης.

CHR. GLUCK (1714-1787).

ΑΛΚΗΣΤΗ

(Ἡ ἄρια ἀπὸ τὴν Α' πράξην)

Alceste : «Divinités du Styx».

rollet.

ΑΛΚ. Τοῦ μαύρου κόσμου θεά,
τοῦ Χάρου ἐσὺ κυρά,
τὴ σκληρὴ σου ἀπονιά
δὲ θέλω νὰ γλυκάνω . . .
Τὸν ἄντρα ἀπ' τὴ θανὴ
τὴ θλιβερὴ νὰ σώσω,
τὴ δική μου ζωὴ
θυσιάζω. — Γι' αὐτὸν πόσο
θὰ χαρῶ νὰ πεθάνω!

Τοῦ μαύρου κόσμου θεά,
τοῦ Χάρου ἐσὺ κυρά, —
στὸν Ἄδη καὶ ἂν κατέθω
γιὰ κείνον ποὺ ἀγαπῶ,
κι ἀπὸ τὴ γῆ ἂν μισεύω
γιὰ κείνον ποὺ λατρεύω,
χαρὰ θὰ τὸ ἔχω ἐγώ.
Μοῦ κράζει ἡ ἀγάπη ἐντός μου:
στὸν κόσμον ὡς ζῆ ὁ καλὸς μου!
Γιὰ ταίρι ποὺ ἀγαπῶ,
τί χαρὰ κι ἂν χαθῶ!

Τοῦ μαύρου κόσμου θεά,
τοῦ Χάρου ἐσὺ κυρά, —
τὴ σκληρὴ σου ἀπονιά
δὲ θέλω νὰ γλυκάνω, —
γιὰ ἓνα ταίρι πιστὸ
λαχταρῶ νὰ πεθάνω.

Ο ΓΕΛΑΣΜΕΝΟΣ ΚΑΤΗΣ

(Κωμικὸ μελόδραμα: Τὰ τραγούδια)

Der betrogene Kadi.

ΠΡΟΣΩΠΑ ΠΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΟΥΝΕ:

ἽΟ Κατῆς — Φατίμα — Ζελμίρα —
Νουρεντίν — Ὁμάρ — Ὁμέγα.

1.

ΦΑΤΙΜΑ

Ἄχ, τὴν Τούρκισσα νὰ κλαῖτε,
ποὺ κακὴ ζωὴ περνᾷ,
στὸ χαρέμι ποὺ σφαλιέται
καὶ στὴ δόλια μοναξιά.
Οἱ ἄντρες πάντα μᾶς γελοῦνε,
ὁ ἔρωτάς των ξεφυγχᾷ . . .
παίρνουν ἄλλες καὶ γλεντοῦνε,
κ' ἐμεῖς ζοῦμε στὴ σκλαδιά.
Τέτοιος νόμος ντροπιασμένος,
Μωχαμέτη, πῶς κρατᾷ;
Ἔτσι κάνει ὁ παντρεμένος
ἄντρας ἔξω στὴ Φραγκιά;
Ἄχ, τὴν Τούρκισσα νὰ κλαῖτε,
ποὺ κακὴ ζωὴ περνᾷ
μέσ' στὴ δόλια μοναξιά!

2.

ΝΟΥΡΕΝΤΙΝ

ἽΗ γλυκότερη λαλιά σου
παίρνει μου καρδιά καὶ νοῦ.
πέφτω σκλάβος στὴν ποδιά σου,
ἄγγελέ μου τοῦ οὐρανοῦ!

Τῆ φωνή σου, τῆ μορφῆ σου,
μαγεμένος λαχταρῶ, —
σάν οὐρὶ τοῦ Παραδείσου,
μάγισσά μου, σὲ θωρῶ.
Ζοῦσα δίχως ἕναν πόθο,
μὲ τὴ νέκρα στὴν καρδιά, —
εἶδα ἐσέ, καὶ τώρα νοιώθω
τὴν ἀγάπη, τὴ χαρά!

3.

ΖΕΛΜΙΡΑ καὶ ΝΟΥΡΠΕΝΤΙΝ

ΖΕΛ. Τοῦ Ἔρωτα ἡ γλυκεῖα φωνὴ
στὴν καρδιά μου ἀντιλαλεῖ.
Μ' ἄνθη στολισμένη.
ὅλη φῶς προβαίνει
γιά μὲ ἡ ζωή!
Πῶς ἐντός μου ὅλο εὐωδιά,
ρόδ' ἀνθοῦνε δροσερά! . . .
Θᾶμαστ' ἔνωμένοι
πάντα οἱ δυὸ γλυκά.

ΝΟΥ. Στὰ γλυκά σου μάτια ἐγὼ
πίνω ἀθάνατο νερό!
Σὰν ἀστέρια λαμπερά
μοῦ φωτίζουν τὴν καρδιά.
Σὰν ἀνθάκια εἶναι τὰ δυὸ
ἀπ' τὸν κῆπο τοῦρανοῦ,
καὶ μοῦ πήρανε τὸ νοῦ!

ΟΙ ΔΥΟ ΜΑΖΙ

Τοῦ Ἔρωτα ἡ γλυκεῖα φωνὴ
στὴν καρδιά μου ἀντιλαλεῖ,
κτλ.

4.

ΖΕΛΜΙΡΑ

Ἄλλάχ, τὸν πόνο,
ποῦ κρύβω στὴν καρδιά,
κι αὐτὸς νὰ νοιώσῃ μόνο,
θὰ ἰδῶ κ' ἐγὼ χαρά!
Στόλισε τὴ θωριά μου
μὲ μάγια γλυκά, —
νᾶρθῃ στὴν ἀγκαλιά μου
νὰ πέσῃ ἀπαλά, —
στὴν ἀγκαλιά μου!

Ἄλλάχ, τὸν πόνο,
ποῦ κρύβω στὴν καρδιά,
κι αὐτὸς νὰ νοιώσῃ μόνο,
θὰ ἰδῶ κ' ἐγὼ χαρά!
Μὲ μιὰ φλόγα νανάψη,
σὰ μοῦ ἰδῆ τὴ μορφή,
κι ὅπως θρηγῶ νὰ κλάψῃ,
στὰ βρόχια νὰ πιαστῆ!
Δῶσε, Θεέ μου,
Θεέ μου!

5.

ΖΕΛΜΙΡΑ καὶ ΚΑΤΗΣ

ΖΕΛ. Γιὰ ιδέες, Κατὴ μου, — τί μοιάζω ἐγὼ;
Μὲ νυφίτσα ἢ ποντικὸ;
Εἶμαι σὰν τὴν κουκουβάγια;
Εἶμαι στρίγλα, ἢ κάνω μάγια;
ΚΑΤ. Ποιὰ; Ἐσύ; Τρέλα! — Σὰν οὐρὶ,
τᾶχεις ὅλα ὠραῖα ἐσὺ!
ΖΕΛ. Γιὰ ιδέες χερὰκι ἐδῶ,
σὰ φίλδισι λευκό!
Ἦχι; . . .

- ΚΑΤ. Ναί!
- ΖΕΛ. Κουλή' μαι και κουστή;
λαιμό 'χω ἐγὼ μακρῆ;
Ναί; . . .
- ΚΑΤ. Ὅχι!
- ΖΕΛ. Δὲν ἔχω ποδαράκι
κομπό και μικρουλάκι;
Ὅχι; . . .
- ΚΑΤ. Ναί!
- ΖΕΛ. Εἶμαι χοντροκεφάλαι;
μὴν ἔχω αὐτιά μεγάλα;
Ναί; . . .
- ΚΑΤ. Ὅχι!
- ΖΕΛ. Δὲν εἶμαι λοιπὸν ἐγὼ τέρας;
Γιατὶ ἔλεγε πάντα ὁ πατέρας
πὼς ἐγὼ 'μαι ἀσκημομούρα,
κουτσάβλω, καμπούρα,
στραβέγκλω, καμήλα, γαιδούρα!
Φριχτὴ εἶμαι τόσο στὴ θωριά;
- ΚΑΤ. Ποιά; Ἐσύ,
καμήλα, γαιδούρα,
κουτσάβλω, στραβέγκλω, καμπούρα;
Ποιὸς μπορεῖ,
ἅμα δὴ τέτοια ὁμορφιά,
νὰ μὴ χάσῃ τὰ μυαλά;
- ΖΕΛ. Γιὰ ἰδές, Κατὴ μου, — τί μοιάζω ἐγὼ;
Μὲ νυφίτσα ἢ ποντικό;
Εἶμαι σὰν τὴν κουκουβάγια;
εἶμαι στρίγλα, ἢ κάνω μάγια; . . .
Ἄχ, μοῦ τρέμουν τὰ μέλη!
Λάβ' ἔλεος, Κατὴ!
Ποῦ ἦρθαι ἐδῶ
μοναχῆ,
κρῖμα κάνω διπλό!

- ΚΑΤ. Σοῦ ζηλεύουν οἱ ἀγγέλοι
τὰ κάλλη, τὴ μορφῆ!
Μὰ κ' ἐγὼ
σὰν οὐρὶ
τῆς Ἑδέμ σὲ θωρῶ!
- ΖΕΛ. Γιὰ σέν' ἄς εἶχα κάλλη
και μάγισσα ὁμορφιά!
Μά, τί φτωχά,
σὰ μητριά,
μοῦδωκε ἢ Πλάση τὰ καλά!
- ΚΑΤ. Γιὰ μένα εἶσαι ὄλο κάλλη,
και μάγισσα ὁμορφιά!
ὦ, ναί, σ' ἐσὲ λαμπρά,
βασιλικά,
χάρισε ἢ Πλάση τὰ καλά!

Θ.

ΚΑΤΗΣ

- ὦ μέρα, ὄλη ὁμορφιά!
τί τρέλα! ὦ, τί χαρὰ!
Σὲ μαγικά παλάτια
θαρρῶ πὼς σεργιανῶ,
τὰ δυὸ γλυκά της μάτια
δικά μου ἀστέρια θᾶχω ἐγὼ!
Φατίμα, ἂν κρᾶξις,
κι ἂν πλαντάξις,
φωτιὰ και λαύρα κι ἂν γενῆς,
τὸ νόμο τὸν ξεσκίζω,
και δὲν τὸν χαμπαρίζω!
Σὲ διώχνω, σὲ χωρίζω,
ναί!
γιατ' εἶμ' ἐγὼ Κατῆς!
ὦ μέρα, ὄλη ὁμορφιά,
κτλ.

7.

ΟΜΑΡ

Ἡ γριά μου κι ἄν γρυνιάζει,
 κάνω πάντα τὸν κουφό . . .
 Μοῦστος εἶναι, — και ὅσο βράζει
 στὸ παζάρι ἐγὼ τραβῶ.
 Ὁ καφές κι ὁ ναργιλές
 διώχνουν πέρα τὶς χολές!
 Στὴν καρδιά ποτὲ σεκλέτι
 μὴν κρατᾶς γιὰ τὸ ντουινιά:
 ὅσα γράφει τὸ κισμέτι
 δέχου πάντα μὲ χαρά.
 Στοχασμό — ποτὲ πικρὸ
 μὲ τὸ νοῦ μὴ βάνης,
 κ' εἶναι ὁ κόσμος ἀψιθιά! —
 Τρῶγε σὺ τὸν μπακλαβά,
 μέλι νὰ τὸν κάνης!

8.

ΟΜΑΡ και ΚΑΤΗΣ

ΟΜΑΡ. Ἄχ! πρέπει νὰ τὸ μάθης,
 τί βάλθηκες νὰ πάθης
 μὲ τούτη πού τρελάθης . . .
 Εἶν' ἄσκημη φριχτά, —
 σὰ σκιάχτρο γιὰ πουλιά!
 Τὴ θέλεις σώνει και καλά; —
 Χαλάλι σου και μασαλλά!
 Σ' ἀρέσει σὰν καμήλα,
 καμπούρα, κοψαχειλά;
 ἔ; σὰν καμήλα!
 μὲ πρόσωπο σὰ σκύλλα;
 Μὲ τέτοιο πλάσμα στὸ πλευρό,
 μὲ κάνεις πεθερό!

ΚΑΤ. Γυναίκα σὰν καμήλα,
 καμπούρα, κοψαχειλά,
 πάντα ποθῶ
 και λαχταρῶ!
 ΟΜΑΡ. Τί νὰ σοῦ πῶ!
 Ἐχεις μυαλό; —
 Μὴν ἔβγης γελασμένος!
 Τὴν κόρη μου ὅποιος πάρη,
 θὰ τῆς φιλῆ ὁ καημένος
 μιὰ μούρη σὰν τομάρι,
 χειλάρες μιὰν ὀκά!
 ΚΑΤ. Τὴν παίρνω μὲ χαρά!
 ΟΜΑΡ. Τὴν παίρνεις σώνει και καλά;
 Χαλάλι σου και μασαλλά!
 ΚΑΤ. Τὴν παίρνω, τζάνουμ, κ' ἔβαλλά!

9.

ΦΑΤΙΜΑ

Χρυσέ μου, — γλυκέ μου!
 ἄχ! γύρνα σ' ἐμέ!
 Χρυσέ μου, — καλέ μου!
 πεθαίνω γιὰ σέ!
 Πές μου τὴν ἀλήθεια:
 μὴ στέκης βουβός!
 Δὲ μ' ἀγαπᾶς; . . .
 Μὴν πῆς ὄχι!
 Εἶσαι ἀντρούλης καλός,
 και σὲ μένα πιστός!
 Ζευγάρι ταιριασμένο,
 πάει νᾶναι χωρισμένο;
 Ἡ θὰ πῆς τώρα ἐσὺ
 πὼς δὲν ἔχω ὁμορφιά,
 πὼς δὲν εἶμαι καλὴ
 και γλυκειά; —

πὼς δὲν ἔχω ὁμορφιά,
καὶ δὲν εἶμαι γλυκειά; . . .
Χρυσή μου καρδούλα,
χαρά μου γλυκειά,
δὲ λὲς στή Φατμούλα
δυὸ λόγια θερμά;
Πές μου τὴν ἀλήθεια,
κτλ.

10.

ΦΑΤΙΜΑ καὶ ΚΑΤΗΣ

ΦΑΤ. Πὼς δὲν πονεῖ ἡ καρδιά σου,
νὰ διώχνῃς τὴ χαρά σου!
ΚΑΤ. Μὰ στάσου!
στοχάσου!
ΦΑΤ. Φορτώσου μ' ἀτιμία!
ΚΑΤ. Μ' ἀτιμία;
ΦΑΤ. Νὰ πέφτῃς σὲ ἀπιστία!
ΚΑΤ. Ἀπιστία;
ΦΑΤ. Μὰ θὰ σοῦ βγοῦν ξινά
τοῦ γάμου τὰ γλυκά!
ΚΑΤ. Βουβάσου πιά,
μὴ λὲς λόγια τρελά!
ΦΑΤ. Ναί! θὰ σοῦ βγοῦν ξινά
τοῦ γάμου τὰ γλυκά!
ΚΑΤ. Βουβάσου πιά!
Φράζω ταῦτιά,
νὰ μὴ σ' ἀκούγω πιά . . .
Μὴ βγάλῃς πιά μιλιά!
ΦΑΤ. Θὰ πέσῃς ἐσὺ στὸν γκρεμό!
ΚΑΤ. Ποῦ βλέπεις τὸν γκρεμό;
ΦΑΤ. Θὰ βάλῃς φωτιά μέσα δῶ!
ΚΑΤ. Φωτιά τὸ λὲς αὐτό;

ΦΑΤ. Μὰ θὰ τὸ ἰδῆς καλά,
πὼς ἀπὸ ἐμὲ
θὰ βρῆς πολὺ κακὸ μπελά!
ΚΑΤ. Θὰ φράξω ἐγὼ ταῦτιά
κ' ἐσὺ γιὰ μὲ
κάμ' ὅ,τι σοῦ βαστᾶ ἡ καρδιά!
ΦΑΤ. Ναί,
θὰ πέσῃς στὸν γκρεμό.
ΚΑΤ. Ποῦ βλέπεις τὸν γκρεμό;
κτλ.
ΦΑΤ. Νάρθῃ κι ἄλλη καδίνα ἐδῶ, —
ποτὲ νὰ μὴν τὸ ἰδῶ!
ΚΑΤ. Γιὰ νᾶχω γλέντι μὲ τὴ νιά,
θὰ διώξω τὴν παλιά.
ΦΑΤ. Πὼς δὲν πονεῖ ἡ καρδιά σου,
κτλ.
ΚΑΤ. Μὰ στάσου, — στοχάσου!
κτλ.

11.

ΩΜΕΓΑ

Ἄντρα μου, γιὰ ιδέες,
κάλλη κι ὁμορφιές:
στόμα ποῦ γελᾶ,
καὶ εἶναι γιὰ φιλιά!
Τί προσμένεις πιά; —
πάρε με ἀγκαλιά.
Χόρευε καὶ γέλα,
στὴ γατούλα σου ἔλα!
χόρευε καὶ γέλα,
δῶσ' μου δυὸ φιλιά.
Δές! φαντάζει
ὄλο ἀτλάζι
τὸ φουστάνι ποῦ φορῶ,

σὲ κορμάκι
σὰν κρινάκι
ἄσπρο καὶ κομψό.
Ἐλα, φίλα ἐδῶ!
Ἄχ! πῶς σ' ἀγαπῶ!
Φίλησέ μ' ἐδῶ!
Ἄντρα μου, γιὰ ἰδές,
κτλ.

Ἄχ!
φλογερό τὸν πόθο
γιὰ τὰ χάρδια νοιώθω:
μὲ τσιμπᾷ, μὲ γαργαλίζει,
καὶ μὲ λαύρα μὲ γεμίζει!
Ἄχ, πῶς σ' ἀγαπῶ!
Ἐλα, φίλα ἐδῶ!
Ἄντρα μου, γιὰ ἰδές,
κτλ.

12.

ΚΑΤΗΣ

Δὲ μὲ γελᾷς, ὄχι! βρὲ μπουνταλά!
Σακίν! σὲ στέλνω στὴν κρεμάλα ἐγώ!
Τὸ λόγο ἂν δὲ μοῦ πῆς πού σὲ ρωτῶ,
σὲ σφάζω ἀμέσως, μασκαρά!
Ναί, ναί! σοῦ κόβω τὸ λαιμό!
Ἄν δὲ μοῦ τὸ πῆς,
θάποκεφαλιστῆς!
Ποῦ κρυψώνα αὐτὴ
βρῆκε νὰ χωθῆ;
Ἄν δὲν ἔρθῃ ἐδῶ,
πού μὲ μάγια ἐρωτικά
μοῦ πήρε τὰ μυαλά, —
σοῦ κόβω τὸ λαιμό!
Δὲ μὲ γελᾷς, ὄχι, βρὲ μπουνταλά,
κτλ.

13.

ΩΜΕΓΑ

Γειά σου, πάει τὸ χωρατό!
Μόνη σπíti μου γυρνῶ...
Μ' ἂν ποθῆ τὸ πετεινάρι
νὰ μὲ πάρῃ,
θὰ μοῦ στείλῃ γιὰ νάρθῶ,
σὰ φιλάκι ἐρωτικό,
ἓνα ρόδο δροσερό!
Χρυσέ μου, ἐσὺ ποτὲ
μὴν πικραθῆς γιὰ μέ!
Κάμε πέτρα τὴν καρδιά,
κ' ἢ Κατήνα σ' ἀγαπᾷ,
μὰ ὄχι σὰν ἐμὲ θεορμά!
Ναί, ἄχ! ναί!
Γειά σου, πάει τὸ χωρατό,
μόνη σπíti μου γυρνῶ.

14.

ΦΑΤΙΜΑ, ΖΕΛΜΙΡΑ, ΝΟΥΡΕΝΤΙΝ, ΚΑΤΗΣ

ΦΑΤ. Ἄχ, σὰν τὶς γαλιάντρες
μᾶς πλανεύουν οἱ ἄντρες,
μ' ἓνα τους γλυκὸ λογάκι
κ' ἐμεῖς οἱ καημένες,
πάντα γελασμένες,
βάζουμε μ' αὐτοὺς μεράκι!
Τὸ πουλί μου ἀπ' τὴ φωλιά πετᾷ,
καὶ τὸ νού μου χάνω
μὲ τὸ γέλοιο πάλι μοῦ γυρνᾷ,
καὶ ὅλα τὰ ξεχάνω.
Ἄχ, σὰν τὶς γαλιάντρες,
κτλ.

- ΖΕΛ. Τᾶνθη ἢ πεταλούδα
κυνηγᾶ ἢ λιχούδα, —
μ' ἂν τὴν πιάσῃ τὸ τρυγόνι,
μὲ φτερά σπασμένα,
καταδαγκωμένα,
στὴ φωλιά ξανά τρυπώνει.
- ΦΑΤ. Τὸ πουλάκι ἀπ' τὴ φωλιά πετᾶ,
καὶ τὸ νού μου χάνω·
μὲ τὸ γέλοιο πάλι μοῦ γυρνᾶ,
καὶ ὅλα τὰ ξεχάνω.
- ΖΕΛ. Τὸ πουλάκι ἀπ' τὴ φωλιά πετᾶ,
καὶ τὸ νού της χάνει·
μὲ τὸ γέλοιο πάλι τῆς γυρνᾶ,
καὶ ὅλα τὰ ξεχάνει.
- ΟΛΟΙ. Τᾶνθη ἢ πεταλούδα
κυνηγᾶ ἢ λιχούδα, —
μ' ἂν τὴν πιάσῃ τὸ τρυγόνι,
μὲ φτερά σπασμένα,
καταδαγκωμένα,
στὴ φωλιά ξανά τρυπώνει . . .

15.

ΦΑΤΙΜΑ, ΖΕΛΜΙΡΑ, ΝΟΥΡΕΝΤΙΝ, ΚΑΤΗΣ

- ΟΙ 4. Ἀλλάχ!
Δόξα νᾶχῃ τῶνομά σου!
Ἄπ' τὰ οὐράνια τὰ λαμπρά σου
σκόρπα αἰώνια φῶς ἄγνό,
πάντα γιὰ νὰ σ' εὐλογῶ.
- ΖΕΛ. Νέα ἀγάπη ἄς μὲ θερμάνῃ,
κ' ἡ ἔχτρα ἄς λείψῃ ἀπ' τὴν καρδιά!
- ΟΛΟΙ. Τὸ προστάζει τὸ Κοράνι,
πάντα ν' ἀγαπῶ θεομά.

ΦΑΤΙΜΑ καὶ ΚΑΤΗΣ

Νὰ γελῶ καὶ νὰ χορεύω
σὰν παιδάκι λαχταρῶ . . .

ΖΕΛΜΙΡΑ καὶ ΝΟΥΡΕΝΤΙΝ . . .

Τὸν καλό }
τὴν καλή } μου νὰ λατρεύω
μ' ἔρωτα παντοτεινό!

ΟΛΟΙ. Ἀλλάχ! Δόξα στῶνομά σου!
Ἄπ' τὰ οὐράνια τὰ λαμπρά σου,
σκόρπα αἰώνια φῶς ἄγνό,—
πάντα, αἰώνια, φῶς ἄγνό!

J. HAYDN (1732-1809).

ΣΚΕΨΟΥ ΕΜΕ!

Pensi a me!

Σκέψου ἐμὲ ποῦ σὲ πιστεύω,
καὶ ποῦ πάντα ἐσένα λατρεύω,
γλυκειά μου ἀγάπη, σκέψου ἐμέ!

Ἄχ, ἀπ' τὶς μαγεμένες ὄρες
πού, Θεέ, περάσαν φτεροφόρες,
καὶ φλόγισαν κ' ἐμὲ κ' ἐσέ, —

πῶς τὰ φιλιά νὰ λησμονήσω;
τὴ λαύρα ἐκείνη πῶς νὰ σβήσω,
ποῦ μοῦ ἀναψες γιὰ πάντα ἐσύ;
γιὰ πάντα ἐσύ! —
Ἄχ, ναί! πάντα, ἄγγελέ μου, ἐσύ!

Κι ἂν κατεβῶ νεκρὸς στὸ χῶμα,
κι ἂν ἡ καρδιά μου σπάσῃ ἀκόμα,
στὰ μάτια κι ἂν τὸ φῶς σβηστῇ, —

πάλ' ἡ καρδιά μου θὰ φουντώσῃ
λουλούδι ὠρατο νὰ σὲ μυρώσῃ,
ἀγάπη ἀγνή, —
ἀγάπη ἀγνή καὶ σταθερή... } = 2
Ἄγάπη ἀγνή καὶ σταθερή.

ΚΑΛΥΒΙ ΑΠΛΟ...

Un tetto umil...

Καλύβι ἀπλό, ποῦ ἰσιώνουν τὰ δέντρα,
κι ὡς λάμψη ὁ ἥλιος ὄλο φῶς τὸ πλημμυρᾷ.
Τὰηδόνι ἐκεῖ λαλώντας μὲ ξυπνᾷ... } = 2
Κρασι γλυκὸ ἢ ἀγάπη μὲ κερνᾷ...

Περβόλι δίχως φράχτες καὶ κλειδιά,
καὶ γείτονας καλὸς ποῦ μ' ἀγαπᾷ...
Καθάρια οὐράνια, τὸ αἷμα ζωηρό, —
δουλειὰ κι ἀγάπη νὰ χαρῶ...

Γλυκειὰ ζωὴ... δὲν τὴ ζηλεύεις, εἰ;
— Κ' ἐγὼ ἂν τὴ βρῶ,
κ' ἐγὼ ἂν τὴ βρῶ, σοῦ λέγω: ἔλα μ' ἐμέ!

Γλυκειὰ ζωὴ...
κ' ἐγὼ ἂν τὴ βρῶ, σοῦ λέγω, —
σοῦ λέγω: ἔλα μ' ἐμέ!

} = 2

W. MOZART (1756 - 1791).

AMA ΙΔΩ ...

Quando miro ...

Ἄμα ἰδῶ τὰ ὄραϊα ματάκια
λαύρα νᾶχουν καὶ καημό,
καὶ στὰ κόκκινα χειλάκια
γέλοιο πλάνο σὰν ἰδῶ,

νοιώθω ὀλότρεμος στὰ στήθια
μιὰ λαχτάρα φλογερή. —
Ἔλα, φῶς μου, καὶ βοήθεια
νὰ γλυτώσω δῶσ' μου ἐσύ, —
 ἄχ, δῶσ' μου ἐσύ ...
 ἄχ, δῶσ' μου ἐσύ ...

Μὴ θαρρῆς πὼς ἦ φωτιά μου
μὲ τὴ νιότη θὰ σθησιῇ,
κι ἀσπρομάλλης τὴν καρδιά μου
πάντα, —
πάντα σοῦ κρατῶ θερμῇ.

Κι ἂν γραφτὸ νὰ μὴ σὲ πάρω,
πάντα ἐσὺ τὸ φῶς γιὰ μέ, —
πάντα ἐσὺ τὸ φῶς γιὰ μέ!
Δὲν τρομάζω κἂν τὸ χάρο, —
 τὸ χάρο ... τὸ χάρο,
κι ἂν πεθάνω ἐγὼ γιὰ σέ, —
τὸ χάρο ... τὸ χάρο ... τὸ χάρο, —
κι ἂν πεθάνω ἐγὼ γιὰ σέ! —
ναί, γιὰ σέ! — ναί, γιὰ σέ!

= 3

ROUGET DE L'ISLE (1760 - 1836).

Η ΜΑΡΣΙΛΙΕΖΑ¹

La Marseillaise.

Ἐμπρός, λεβέντες, τὴν πατρίδα
δοξάζει μέρα λευτεριάς!
Νά! τὸ φλάμπουρο ἢ τυραννίδα
ματωμένο ὑψώνει σ' ἐμᾶς.
Ἀκουῦτε, πέρα στὶς κοιλάδες
μουγγρίζουν φονιάδες, θεριά,
λυσσώντας μέσ' στὴν ἀγκαλιά
νὰ μᾶς σφάξουν γιουὺς καὶ μαννάδες!
 Στὰ ὄπλα ἢ λεβεντιά!
 ὀρμάτε στὴ φωτιά!
Ἐμπρός! ἐμπρός! βράζει παντοῦ
τὸ αἷμα καὶ βογγᾶ!

2.

Γιὰ ποῦ τραβᾶ τὸ μαῦρο ἀσκέρι,
ραγιαδες, τύραννοι, σκυλλιά;
γιὰ ποῖο θῦμα στήνουν καρτέρι;
γιὰ ποῖο δοῦλο φέρνουν δεσμά;
Γιὰ μᾶς, γιὰ μᾶς, — ὦ καταφρόνια,
ποῦ ἀνάβει θυμὸ φλογερό! —
τολμοῦν τὸν ἄνομο σκοπὸ,
νὰ μᾶς βάλουν σίδερα αἰώνια!
 Στὰ ὄπλα, κτλ.

3.

Φουσάτα πάλι θάρθουν ξένα
στὴ γῆ μας νὰ νομοθετοῦν;
καί, ὦ ντροπή! κορμιὰ πουλημένα
τοὺς γενναίους ἐμᾶς θὰ χτυποῦν;

¹ Ἐχει τυπωθεῖ μὲ τὴ μουσικὴ. Ἐκδότης Ζαχ. Μαιρέης.

ὦ φρίκη! οἱ δήμοι θὰ λυγᾶνε
τὸ μέτωπο ἑμᾶς στὸ ζυγὸ;
κι ἀφέντες φαῦλοι εἶναι γραφτὸ
τῆ φυλῆ μας νὰ κυβερνᾶνε;

Στὰ ὅπλα, κτλ.

4.

Σκοπίστε οἱ τύραννοι καὶ οἱ μαῦροι
προδότες, νάνοι βδελυροί!
ὁ σκοπὸς σας ὁ ἄτιμος θᾶδρη
στὸ χαμὸ σας τὴν ἀμοιβή.
Κάθε καρδιά καὶ στρατιώτης!
λεβέντες τρανοὶ κι ἂν χαθοῦν,
στὴ γῆ μας νέοι θάναστηθοῦν
νὰ φυλάξουν τὸ σύνορό της!

Στὰ ὅπλα, κτλ.

5.

Λαμπρὰ στὴ μάχη παληκάρια,
γυμνώστε δίκαιο τὸ σπαθί·
ἐλεήστε τᾶθλια ζαγάρια
πὸν ἄρματῶνει ἢ βία ἢ τυφλή.
Μὰ στοὺς σατράπες πὸν αἰμοστάζουν
στὰ ταίρια τοῦ μλόγια, φωτιά!
φωτιά στάνήμερα θεριά
πὸν μητέρας στήθια σπαράζουν!

Στὰ ὅπλα, κτλ.

6.

Ἀγάπη ἱερὴ γιὰ τὴν πατρίδα,
στὰ χέρια γίνε κεραυνός!
Λευτεριά, λευτεριά μου, ἀσπίδα
σὲ κρατᾶει στὴ μάχη ὁ λαός.

Τὴ νίκη ἄς φέρῃ στᾶρματά του
ἢ ἀντρίκια σου ὠραία κραυγή,
κ' οἱ ὀχτροὶ σου, πέφτοντας νεκροί,
ἄς δοῦν πῶς τιμᾶς τὰ παιδιὰ του!

Στὰ ὅπλα, κτλ.

7.

(Η ΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ)

Κ' ἐμεῖς θὰ μποῦμε στὸν ἀγώνα
πὸν ἀνοίγουν ἥρωες γιὰ μᾶς·
τὰ ἱερά τους κόκκαλα εἰκόνα
θὰ μᾶς εἶναι τῆς λευτεριᾶς!
Παρὰ μὲ τῶνειδος νὰ ζοῦμε,
τὸ βόλι στὰ στήθη ἄς μᾶς βρῆ·
γιὰ τὴν πατρίδα, τί τιμή,
πολεμώντας νὰ σκοτωθοῦμε!

Στὰ ὅπλα ἢ λεβεντιά!

Ὅρματε στὴ φωτιά!

Ἐμπρός! ἔμπρός! βράζει παντοῦ
τὸ αἷμα καὶ βογγᾶ!

L. BEETHOVEN (1770 - 1827).

6 ΑΣΜΑΤΑ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ

Sechs Lieder von Gellert.

1. Προσευχή.

Bitten.

Θεέ, σκορπᾶς τὰ δῶρα σου
βροχή στήν οἰκουμένη·
μᾶς περιλάμπεις μ' ἔλεος,
ἡ χάρις σου μᾶς ραίνει.
Σὺ βράχε, πύργε, σκέπη μου,
εἰσάκουσε τὴ δέηση
ποῦ ἀπ' τὴν καρδιά μου βγαίνει
τὴν πολυπικραμένη.

2. Ἡ πρὸς τὸν πλησίον Ἀγάπη.

Die Liebe des Nächsten.

Ἄν πῶ «Θεέ μου σ' ἀγαπῶ»,
κ' εἶμαι ἄδικος στοὺς ἄλλους,
τοῦ Θεοῦ τὸ λόγο περγελῶ,
συντρίβω τὰ ἱερά μου.
Ἀγάπη ὁ Θεός! Σάν ἀδερφὸ
ποθεῖ τὸν ἄλλον νάγαπῶ.

3. Ὁ Θάνατος.

Vom Tode.

Ἡ ζωὴ περνᾶ γοργά...
βλέπω τὸ σαμμένο χῶμα.
Τάχα ἐμένα καρτεροῦ;
τάχα ζῶ στὸν κόσμο ἀκόμα;

— Ἄνθρωπε, εἶσαι χῶμα ἐσύ·
ἡ ὥρα σου ἡ στερνὴ χτυπᾷ...
Δές! ὁ Θάνατος σιμά·
μὴν ἀνέτοιμο σὲ βρῆ!

4. Ὁ αἶνος τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὴν Πλάση.

Die Ehre Gottes aus der Natur.

Ὑμνοῦν τὰ οὐράνια τὴ δόξα του αἰώνια,
κ' ἡ Πλάση τῶνομά του ὑμνεῖ·
τὸν εὐλογοῦν τὰ βουνά, τὰ πελάγη, —
ἀκοῦς, θνητέ, τὴ θεία φωνή;

Ποιός εἶπε στᾶστρα τὴ νύχτα νὰ λάμπουν;
καὶ ποιός στὸν ἥλιο εἶν' ὀδηγός; —
λαμπρὰ νὰ φέγγη, νὰ χαιρετ' ὁ κόσμος
τὸ δοξασμένο μέγα φῶς.

= 2

5. Ἡ θεία Βασιλεία καὶ Πρόνοια.

Gottes Macht und Vorsehung.

Θεέ, σὲ ὑμνῶ, δοξάζω τῶνομά σου,
σοφὰ τὰ ἔργα, μέγα σου τὸ κράτος,
καὶ θρόνος σου τὸ αἰώνιο φῶς!

6. Μετάνοια.

Busslied.

Χριστέ, σ' ἐσὲ προσπέφτω ἡ κολασμένη·
τὸ κρῖμα κλειῶ μέσ' στήν καρδιά...
Δές, τί φριχτὴ κατάρρα μὲ βαραίνει,
πῶς χύνω δάκρυα θερμά.

Ἐσένα ἐγὼ θρηνώντας ἱκετεύω,
λυμένα σέρνω τὰ μαλλιά·
ὦ Θεέ μου, ὡς πότε ἀνάγκη νὰ παλαίθω
στὴ μαύρη κ' ἔρημη σκοτεινιά;

Χριστέ, βαρὺ κι ἂν ἔχω κάμει κρῖμα,
ποινὴ βαρειά, —
ποινὴ βαρειά μὴ βάλῃς . . .
μὴ βάλῃς Σὺ.

Σκυμμένη ἐδῶ, μπρὸς στ' Ἅγιο σου τὸ Βῆμα,
πικρὰ θρηνώ ἢ ἀμαρτωλή . . .
θρηνώ ἢ ἀμαρτωλή.

Ἄν θέλῃς Σὺ, ἢ οὐράνια χάρη ἐμένα
θὰ περιλάμψη μ' ἅγιο φῶς·
παρηγοριά σὲ στήθια πληγωμένα
Ἐσὺ ὁ καλὸς σκορπῆς Θεός.

Ὁδήγησέ με στοῦ καλοῦ τὸ δρόμο,
νὰ ἰδῶ τὸ φῶς τὸ ἀληθινό,
τὸ θεϊκὸ νὰκολουθῶ,
τὸ θεϊκὸ σου νόμο,
κ' ἐμπρός σου χάρη νᾶβρω ἐγώ.

Γενοῦ προστάτης, φίλος, ὁδηγός μου,
σιμά σου ἐγώ, Χριστέ, νάρθῶ . . .
Τάχνό μου κλάμα τὸ ἄκουσε ὁ Θεός μου
καὶ μὲ καλεῖ στὸν οὐρανό . . .

Τὸ κλάμα μου τάχνῳ
τὸ ἄκουσε ὁ Θεός,
καὶ μὲ καλεῖ στὸν οὐρανό.

ΣΤΗ ΜΑΚΡΙΝΗ ΜΟΥ ΑΓΑΠΗ

An die ferne Geliebte.

A. Jetteles.

1.

Ἄπ' τὸ λόφο πού ἀγναντεύω
τὴ γαλάζια καταχνιά,
πρὸς τὴν ξένη γῆ λαγγεύω,
μὴ φανῆς ἐσὺ, Γλυκειά.

Χωρισμένοι τώρα οἱ δύο μας:
τὸ λαγκάδι, τὸ βουνὸ
στέκει ἐμπόδιο στὸ δεσμό μας,
στὴ χαρὰ μας, στὸν καημό . . .

Ἄχ, δὲ βλέπεις τὴ ματιά μου
πού μὲ λαύρα σὲ ποθεῖ,
καὶ τὸ βόγγο πού ἡ καρδιά μου
στέλνει πέρα νὰ σὲ βρῆ.

Μ' ἂν αὐτὰ πιά δὲ μιλοῦνε
μὲ τοῦ πάθους τὴ λαλιά,
στά τραγούδια μου ἀντηχοῦνε
τῆς καρδιάς μου τὰ δεινά.

Στὰ τραγούδια μέσα σβήνει
τὸ διάστημα, ὁ καιρός·
τραγουδώντας, κάποια εἰρήνη
βρίσκει ὁ μαῦρος μου καημός.

2.

Ὅπου μαῦρα βουνά
σὲ θολή συννεφιά
μέσα θωρῶ,
ὅπου ὁ ἥλιος γλωμός
κι ὁ οὐρανὸς βροχερός,
νά πάω ποθῶ.

= 2

Στὴ βουβὴ ρεματιά
ποὺ ὁ καημὸς δὲ μιλά,
καὶ στὸν γκρεμὸ
ποὺ ἀσπρολούλουδο ἀνθεῖ
σὲ δροσόπνοη αὐγή,
θέλω νὰ ζῶ.

= 2

Μέσ' στὸ σύδεντρο ἐκεῖ
τῆς ἀγάπης ἡ ὁρμή,
μ' ἓναν παλμό,
μὲ τραβῶ, μὲ καλεῖ,
στὸ πλευρό σου, ὦ Καλή,
πάντα νὰ ζῶ.

= 2

= 2

3.

Βάρκα φτερωτὴ τοῦ ἀγέρα
καὶ δροσοπηγὴ γλυκειά,
τὴν Καλή μου ἂν διῆτε πέρα,
χίλια δῶστε τῆς φιλιά.

Σύννεφα, καθὼς περνᾶτε,
σκύψτε πρὸς τὸ λόγγο ἐδῶ,
τὴ μορφὴ τῆς ἂν κοιτᾶτε,
ὄραμα σ' ἐσᾶς νὰ ἰδῶ.

Κι ἂν κοντὰ σὲ μαραμένα
στέκη ἀγκάθια καὶ ξερά,
κλάψτε τῆς ἐσεῖς γιὰ μένα,
γιὰ τὸν πόνο μου, ὦ πουλιά!

Κ' ἡ πνοή σου ἄς φέρῃ, ὦ αὔρα,
στῆς ψυχῆς μου τὴν ψυχὴ
τῆς ἀγάπης μου τὴ λαύρα,
τελευταία ἡλιολαμπή.

Πιές της, ἂν ἐρθῇ σιμά σου,
ρουάκι μου, ἂν τὴν ἀγαπῶ,
καὶ θὰ ἰδῇ στὰ κρύα νερά σου
σὰν τί δάκρυα χύνω ἐγώ,
— ἄχ, ἐγώ!

4.

Νέφη ποὺ ἀψηλὰ πετοῦνε,
καὶ πουλιὰ κοπαδιαστά,
πᾶν, Γλυκειά μου, ἐσὲ νὰ ἰδοῦνε.
— ὦ, καὶ νᾶχα ἐγὼ φτερά!

Οἱ αὔρες σοῦ γλυκοχαϊδεύουν
χείλη, μάγουλα, λαιμά,
καὶ τὴν κόμη σου ἀναδεύουν . . .
— Νᾶχα τέτοια ἐγὼ χαρά!

Μ' ἀπ' τὸ λόφο μου ἂν κυλήσῃ
τὸ ποτάμι νὰ σὲ βρῇ,
τὴ μορφὴ σου ἄς καθρεφτίσῃ,
καὶ ἄχ! σιμά μου ἄς ξαναρθῇ, —
ἄς ξαναρθῇ!

= 2

5.

Γυρνᾷ τώρα ὁ Μᾶης, ξανάνθισε ἡ γῆ.
Ἀνάλαφρη ἢ αὔρα φυσᾷ καὶ θερμῆ,
καὶ λάλο τὸ ρυάκι φλοιοβίξει.

— Γυρνᾷς, χελιδόνι, στήν πρώτη σκεπή,
γοργᾶ γιὰ νὰ χτίσης φωλιά νυφικῆ,
κ' ἡ Ἀγάπη γιὰ σὲ τὴ στολίζει. = 2

Ἀκούραστο φέρνεις ἀπ' ὅπου ἂν βρεθῇ
τὸ χνούδι γιὰ στρώμα σὲ κοίτη ἀπαλή,
θερμὰ τὰ μικρὰ νὰ κοιμοῦνται.
Τώρα εἶναι στὰ ταίρια γλυκὰ τὰ φιλιὰ:
χωρίζει ὁ χειμώνας, μὰ ὁ Μᾶης στὴ χαρὰ
καλεῖ τις καρδιές πού ἀγαπιοῦνται. = 2

Γυρνᾷ τώρα ὁ Μᾶης, ξανάνθισε ἡ γῆ.
Ἀνάλαφρη ἢ αὔρα φυσᾷ καὶ θερμῆ...
Μὰ πρέπει μακριὰ σου νὰ μείνω...
Κ' ἐνῶ κάθε ἀγάπη τὴν ἀνοιξη ἀνθεῖ,
ἡ ἀγάπη μας θέλει τὴν ἀνοιξη ἰδεῖ
νὰ φέρῃ μονάχα τὸ θρῆνο, —
μονάχα τὸ θρῆνο! = 2

6.

Τὰ τραγούδια πού γιὰ σένα
λέγω, δέξου τα, ὦ Γλυκειά,
νὰ τὰ ξαναλές γιὰ μένα
πρὸς τὸ δεῖλι ἀρμονικὰ.

Κι ὅταν ὁ ἥλιος, πού ζυγώνει
πρὸς τὸ κῦμα τάρμυρό,
τὴ στερνὴ του ἀχτίδα ὑψώνει
στὸ βουνὸ πού μένω ἐγώ,

νὰ τὰ λές, —
νὰ τὰ λές, γιατί ἀναβρούσαν
ἀπὸ στήθια ἐρωτικά,
κι ἄτεχνα ἂν τὸν τραγουδήσαν,
μὰ τοῦ πόθου εἶν' ἡ λαλιά, —
μὰ...
μὰ τοῦ πόθου εἶν' ἡ λαλιά!

— Ἄχ, σὲ ὦραϊα τραγούδια λιώνει
χωρισμὸς καὶ ἀπαντοχή,
τὸν καημὸ ἢ καρδιὰ σκλαβώνει
καὶ στὸν πόνο σκλάβα ζῆ!...

τὸν καημὸ ἢ καρδιὰ σκλαβώνει
καὶ στὸν πόνο,
στὸν πόνο, —
στὸν πόνο σκλάβα ζῆ!...

Ἄχ, —
ἄχ, σὲ ὦραϊα τραγούδια λιώνει
χωρισμὸς καὶ ἀπαντοχή,
τὸν καημὸ ἢ καρδιὰ σκλαβώνει, —
τὸν καημὸ σκλαβώνει
καὶ στὸν πόνο σκλάβα,
ἢ καρδιὰ στὸν πόνο σκλάβα ζῆ!

ΜΑΪΜΟΥΔΙΤΣΑ

Marmotte.

Ἡρθ' ἀπὸ χώρα μακρινή,
ἐγὼ κ' ἢ μαϊμουδίτσα..
κι ἀμέσως βοήκαμε φαγί,
ἐγὼ κ' ἢ μαϊμουδίτσα: —
ἐγὼ κ' ἢ μὰ —
ἐγὼ κ' ἢ μού —
ἐγὼ κ' ἢ μαϊμουδίτσα!

} = 2

ΑΔΕΛΑΪΔΑ

Adelaide.

Matthison.

Πάει μονάχος ὁ φίλος σου στὸν κῆπο,
μ' ἓνα φῶς μαγικὸ περιλουσμένος,
ποῦ σὲ ὀλάνθιστα κλώνια τρεμοφέγγει,
Ἄδελαιΐδα!

Σὲ καθρέφτες νερά, σὲ χιόνια στὰ ὄρη,
στὴ χρυσόνεφη δύση λαμπροφέγγει,
στὸ λιβάδι τῶν ἄστρον, ἢ μορφή σου,
ἢ μορφή σου,
Ἄδελαιΐδα!

Γλυκὰ ὁ ζέφυρος παίζει μέσ' στὰ φύλλα,
στὰργυράνθια του ὁ Μᾶης ἀργοσάλευει,
ρᾶει τὸ ρέμα, τᾶηδόνια κελαϊδοῦνε,
Ἄδελαιΐδα!

Κοίτα, ὦ θάμα!

ὦ θάμα! στὸν τάφο μου φυτρῶνει
ἓνα ρόδο ἀπ' τὴν τέφρα τῆς καρδιάς μου, —
ἀπ' τὴν τέφρα τῆς καρδιάς μου.

Κοίτα! λάμπει . . .

κοίτα! λάμπει, σκορπάει γιὰ σένα μῦρο, —
σκορπάει γιὰ σένα μῦρο,
Ἄδελαιΐδα!

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΜΑΗ

Mailed.

Goethe.

Πῶς φέγγει ἢ Πλάση γιὰ μὲ φαιδρά,
πῶς λάμπει ὁ ἥλιος, κι ὁ ἀγρὸς γελά!
Ὅ κάθε κλώνος ἀνθοβολεῖ . . .
φωνές χιλιάδες ἀπ' τὴ φραγή . . .
σὲ κάθε στῆθος χαρά, καημός. —
Ἦ νόσμε, ὦ ἦλιε, ὦ λαχτάρα, ὦ φῶς!

Ἦ Ἀγάπη! Ἀγάπη, χρυσὴ ὁμορφιά,
καὶ αὐγῆς δροσοῦλα σὲ ὄρη, βουνά!
Μ' ἐσὲ ὁμορφαίνει περίσσια ἡ γῆ,
κι ὅλη εὐωδιάζει μ' ἀνθοβολή!
Γλυκειά μου Ἀγάπη, πῶς σ' ἀγαπῶ,
ποῦ ἔχει ἡ ματιά σου γιὰ μὲ καημό!

Καθὼς τᾶηδόνι νὰ κελαϊδᾷ,
τὸ πρασινάνθι νᾶχη εὐωδιά,
μοῦ ἀνάβεις στὸ αἶμα τὸν πόθο ἐσύ, —
ἐσύ μου ἢ νιότη, χαρὰ καὶ ὀρμή!
γιὰ νέα τραγούδια καημοὺς κερνᾷς. —
Ὁ Θεὸς μαζί σου, ποῦ μ' ἀγαπᾷς!

ΜΙΝΙΩΝ

Mignon.

Goethe.

Ἐέρεις τὴ γῆ ποῦ οἱ κτριεὲς ἀνθίζουν,
καὶ ἰσκιόφυλλες χρυσομηλιεὲς σπιθίζουν; —
στὴν αὔρα τὴ γλυκειὰ δροσοβολεῖ
μυρτιά σεμνὴ καὶ στέκει ἢ δάφνη ὀρθή.
Ἐέρεις ποῦ εἶναι; — Ἐκεῖ, ἐκεῖ
νὰ πᾶμ' ἐμεῖς, χρυσέ μου, οἱ δυὸ μαζί.
Ἐκεῖ, ἐκεῖ
νὰ πᾶμ' ἐμεῖς, χρυσέ μου, οἱ δυὸ μαζί, —
ἐκεῖ, ἐκεῖ!

Ἐέρεις τὸ σπίτι; — Ὁραιοστύλη ἢ σκεπή του.
τὸ δῶμα λάμπει, ἀστράφτει ἢ ἐμπατή του,
καὶ μαρμαρένιος ἄγιος μοῦ μιλεῖ:
— Γιατί πονᾷς καὶ κλαῖς, φτωχὸ παιδί; —
Ἐέρεις ποῦ εἶναι; — Ἐκεῖ, ἐκεῖ,
νὰ πάω μ' ἐσέν', ἀγάπη μου, μαζί.
Ἐκεῖ, ἐκεῖ
νὰ πάω μ' ἐσέν', ἀγάπη μου μαζί, —
ἐκεῖ, ἐκεῖ!

Ξέρεις τὴ συννεφόσκεπη ραχοῦλα
 πού ἀργὰ τὸ μονοπάτι παίρνει ἢ μούλα; —
 Φωλιάζουν πλήθος δράκοι στὴ σπηλιά:
 ὁ βράχος πέφτει, ὁ χείμαρρος κυλᾷ . . .
 Ξέρεις ποῦ εἶναι; — Ἐκεῖ, ἐκεῖ
 θὰ πᾶμ' ἐμεῖς, πατέρα, οἱ δυὸ μαζί!
 Ἐκεῖ, ἐκεῖ
 θὰ πᾶμ' ἐμεῖς, πατέρα, οἱ δυὸ μαζί.
 Ἐκεῖ, πᾶμε μαζί!

ΝΕΑ ΑΓΑΠΗ, ΝΕΑ ΖΩΗ

Neue Liebe, neues Leben.

Goethe.

Ὡ καρδιά, τί σὲ προσμένει;
 τί σκληρὰ σὲ τυραννεῖ; —
 Πάλι νέα ζωὴ καὶ ξένη!
 Μοῦ εἶσαι ἀγνώριστη κ' ἐσύ! —
 Ὅλα πᾶνε ὅσ' ἀγαποῦσες . . .
 πῶς ἐχάθη ὅ,τι πονοῦσες! —
 ἢ σπουδὴ σου, ἢ σιγαλιά . . .
 Ἄχ, πῶς λείψαν ὄλ' αὐτά;
 πῶς λείψαν ὄλ' αὐτά;

Τὸ ἄνθος σ' ἔδεσε τῆς νιότης, —
 κείνη ἢ ἐράσμια ὁμορφιά,
 καὶ τὸ βλέμμα τὸ γλυκό της
 μὲ δεσμὰ παντοτεινά;
 Κι ἂν ἀπὸ τὸ βλέμμα ἐκείνο
 θέλω νὰ σ' ἀπομακρύνω,
 πάλι ἐκεῖ σὲ μιὰ στιγμή,
 ἄχ! νά, ὁ δρόμος μᾶς καλεῖ!
 Ἐκεῖ . . ὁ δρόμος μᾶς καλεῖ

Μὲ μιὰ μαγικὴ κλωστοῦλα
 πού νὰ σπάσῃ δὲν μπορεῖ,
 μιὰ γλυκεῖα τρελὴ ξανθοῦλα
 στατικῶς μου μὲ κρατεῖ
 σ' ἕναν κύκλο μαγεμένο
 μ' ἀναγκάζει αὐτὴ νὰ μένω.
 Καί, ἄχ! νὰλλάξω δὲν τολμῶ,
 ἀπὸ ἀγάπες νὰ σωθῶ, —
 ἄχ, ναί, νὰ σωθῶ,
 ἄχ, νὰ σωθῶ!

Η ΓΛΥΚΑ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

Wonne der Wehmuth.

Goethe.

Μὴ στεγνώστε,
 μὴ στεγνώστε,
 μάτια πού κλαίτε γι' ἀγάπη!
 Μὴ στεγνώστε . . .
 Ἄχ! τὰ μισόστεγνα μόνο
 τί μαῦρο, τί κρύο τὸν κόσμο
 πάντα θωροῦν!
 Μὴ στεγνώστε,
 δάκρυα ἀγάπης θλιμμένης!
 Μὴ στεγνώστε . . .

ΙΜΕΡΟΣ

Sehnsucht.

Goethe.

Τί ἐσένα, καρδιά μου, μακριὰ σὲ τραβᾷ,
 καὶ πέρ' ἀπ' τὸ σπίτι μὲ σέρνεις γοργά; —
 Ἐκεῖ πού τὸ νέφος στὸ βράχο βαρὺ,
 κ' ἐγὼ θέλω νᾶμαι ὦ! ὡς εἶμουν ἐκεῖ, —
 ὡς εἶμουν ἐκεῖ!

Πετοῦν τὰ κοράκια κοπάδι ψηλά·
μαζί τους ἀνοίγω κ' ἐγὼ τὰ φτερά.
Βουνά καὶ κλεισοῦρες περνοῦμε μαζί...
Ἐκεῖ μένει ἐκεῖνη κοιτάζω, ἂν φανῇ...
κοιτάζω, ἂν φανῇ...

Σιμά μου διαβαίνει τῆς βγαίνο μπροστά,
πουλάκι πού κλαίει στήν πυκνή λαγκαδιά.
Ἐκεῖνη τὸ ἀκούει καὶ γελάει μοναχί:
«Γλυκόλαλο πού εἶναι! γιὰ μένα λαλεῖ!
γιὰ μένα λαλεῖ!»

Στὸ γέρομα του ὁ ἥλιος τὰ οὐράνια χρυσά...
Σεμνή ἢ ὁμορφιά της, τὸ βράδυ ἀψηφᾷ...
περνᾷ τὸ ποτάμι, στὸ λόγγο νά μπη...
σὲ μαῦρο σκοτάδι, γυρνᾷ τὸ στρατί,—
γυρνᾷ τὸ στρατί...

Μὰ ἐγὼ τῆς φαντάζω σὰν ἄστρο λαμπρό:
«Τί λάμπει στὰ ὕψη, ἐκεῖ πέρα κ' ἐδῶ;»
Κ' ἐνῶ θαμπωμένη τὸ φῶς μου θωρεῖς,
σοῦ πέφτω στὰ πόδια, καὶ νά με, εὐτυχής!
καὶ νά με, εὐτυχής!

ΠΡΟΣΧΑΡΗ, ΑΓΕΛΑΣΤΗ

Freudvoll und Leidvoll.

Goethe.

Πρόσχαρη, ἀγέλαστη, μ' ἐγνοῖες μεστή,
διώχνει, ἀγκαλιάζει, καημὸ καὶ χαρά·
λάμπει στὰ οὐράνια, τὸν τάφο ποθεῖ·
ζῆ μόνη ὠραία ἢ ψυχὴ πού ἀγαπᾷ,—
ζῆ μόνη ὠραία ἢ ψυχὴ,
ἢ ψυχὴ πού ἀγαπᾷ!
Ἡ ψυχὴ,
ἢ ψυχὴ πού ἀγαπᾷ!

= 2

= 3

ΠΕΣ ΜΟΥ...

Dimmi ben mio...

Πές μου, γλυκεῖά μου ἀγάπη,
πές μου δικιά μου ἂν εἶσαι,
καὶ στήν καρδιά μου ζῆσε
γιὰ πάντα ἐοῦ θεά.

Μ' ἕνα σου βλέμμα, ὦ φῶς μου,
μ' ἕνα χαμόγελό σου,
τοῦ Παραδείσου ἐμπρός μου
ἀπλώνεται ἡ χαρά.

Πές μου... πές μου...
Πές μου, γλυκεῖά μου ἀγάπη,
πές μου δικιά μου ἂν εἶσαι...

= 2

Μ' ἕνα σου βλέμμα μόνο,
μ' ἕνα,—
μ' ἕνα χαμόγελό σου,
τοῦ Παραδείσου ἐμπρός μου
ἀπλώνεται ἡ χαρά!

= 2

Ναί!
ἀπλώνεται ἡ χαρά!

ΣΕ ΝΟΙΩΘΩ

T' intendo.

Metastasio.

Σὲ νοιώθω, ναί, ὦ καρδιά,
πού τόσο λαχταρᾷς;
τί βάσανο τραβᾷς
στὸν ἔρωτά μου.

= 2

Ἄχ! κλάψε μυστικά·
καὶ ἄχ! κρύψε τὴν πληγὴ,
κρύψε τη, —
κρύψε τη, μὴ φανῆ
τὸ αἴσθημά μου.

= 2

Σὲ νοιώθω, ναί, ὦ καρδιά,
ποῦ τόσο λαχταρᾷς . . .
Ἄχ! κλάψε μυστικά,
καὶ ἄχ! κρύψε τὴν πληγὴ,
κρύψε τη, —
κρύψε τη, μὴ φανῆ
τὸ αἴσθημά μου
Κρύψε τη!

= 2

= 2

ΣΤΟ ΜΑΥΡΟ ΜΟΥ ΤΟΝ ΤΑΦΟ

In questa tomba oscura.

G. Carpani.

Στὸ μαῦρο μου τὸν τάφο
ὕπνο ἄφησε νὰ βρῶ·
ἄπονη! ποῦ ὅσο ἐξοῦσα
μὲ πότιζες καημό . . .

Ρίξε τὸν ἄχαρο ἴσκιο
στὴ λησμονιά του πιά,
καὶ μὴ σκορπᾷς στὴν τέφρα μου
φαρμάκια περιττά.

Στὸ μαῦρο μου τὸν τάφο
ὕπνο ἄφησε νὰ βρῶ·
ἄπονη, μὴ μοῦ φέρνης
φαρμάκια ἐδῶ νὰ πιῶ . . .

Ἐδῶ νὰ πιῶ
μὴ φέρνης φαρμάκια . . .

Ο ΜΙΣΕΜΟΣ

La partenza.

Metastasio.

Ἦρθεν ἡ ὥρα ἡ μαύρη,
Νίκη μου, νὰ σ' ἀφήσω.
Πῶς τάχα ἐγὼ νὰ ζήσω
μπορῶ, μακρι' ἀπὸ ἐσέ;

Σκλάβος θὰ ζῶ στὸν πόνο,
μ' ἓναν καημό θὰ λυώνω . . .
Κ' ἐσύ, ποιός ξέρει ἂν θάχης
μιὰ ἐνθύμηση γιὰ ἐμέ!

Κ' ἐσύ, ποιός ξέρει ἂν θάχης
μιὰ ἐνθύμηση γιὰ ἐμέ!

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΛΕΟΝΩΡΑΣ

(*Ἀπὸ τὸ μελόδραμα «Fidelio»)

Arie der Leonora:

G. Antheunis.

«Abscheulicher, — wo eilst du hin?»

Sonnleithner.

Κακοῦργε! τί φριχτὸ σκοπὸ
κλεῖς στὴν καρδιά τὴ μαύρη πάλι;
Τί κι ἂν θρηνοῦν ἐμπρός σου οἱ ἄλλοι! —
γιὰ σὲ τὸ κλάμα εἶναι γλυκό . . .

Μ' ἂν, σὰν ὀλέθρου ἀνεμοζάλη,
ἡ ἔχτρα σοῦ δέρνει τὴν καρδιά,
φῶς λαμπερὸ γιὰ μὲ προβάλλει
ἡ ἐλπίδα μέσ' στὴ σκοτεινιά.
Σὰν ἄστρο, πάντα μὲ φωτίζει,
παλιές χαρὲς μοῦ ἀναθυμίζει,
καὶ φέρνει μου παρηγοριά.

Ἐλπίδα, τὸ γλυκό σου φῶς
γιὰ μὲ ποτὲ μὴ σβήσῃ, μὴ χλωμιάσῃ!
Βουνὰ μοῦ εἶναι μπροστὰ καὶ δρόμος μακρινός,

μὰ ἐσένα ὁ ἔρωτάς μου ὁ θερμὸς
θᾶχην ὁδηγὸν, νὰ τὰ περάσῃ.

Ἐρημη τώρα εἶμαι, καὶ μόνη,
μὰ πάντα λάμψε αὐγῆ,
στή νύχτα ποῦ παντοῦ μὲ ζώνει, —
Ἐλπίδα ὠραία, γιὰ μένα, ἐσύ!
Τὸν πόνο λησιμονῶ,
καὶ τὸν καημὸ ποῦ μὲ πληγώνει,
σὰ φέγγης μου στὸν οὐρανό,
τὸ δρόμο νὰ διαβῶ.

Ἡ Ἀγάπη πῶς μ' ἐμπνέει!
πῶς φλέγει ἐντός μου νέα ὄρμη
γιὰ τὰ ἱερά μου χρέη, —
γιὰ νὰ σωθῆς, ἄχ! ἀκριβέ μου ἐσύ,
στὸν ἄνομό σου τὸν ὀχτρό σιμὰ θὰ φτάσῃ!
Γιὰ σέ, τὸ χάρο δὲν ψηφᾶ,
γιὰ σέ τὸ πᾶν κι ἂν χάσῃ,
θάρθῃ νὰ σ' εὔρη στὰ δεσμά,
γλυκὰ νὰ σ' ἀγκαλιάσῃ!

Ἡ Ἀγάπη ἐμένα ἐμπνέει,
θάρρος ἀνάθει φλογερὸ
στά σωθικά μου,
γιὰ τὰ χρέη
τὰ ἱερά μου! . . .

Ἡ ἀγάπη σου μ' ἐμπνέει,
γιὰ σέ τὸ πᾶν ἐγὼ τολμῶ:
ἐσὲ νὰ ξαναἰδῶ,
μὲ τί χαρά! ὦ! μὲ τί χαρὰ θάρθῶ!

FRANZ SCHUBERT (1797 - 1828).

Η ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΟ ΡΟΔΑΝΙ

(Ἀπὸ τὸ «Φάουστο»)

Gretchen am Spinnrade.

Goethe.

Ἡ γαλήνη μου πάει,
βαρειά μου ἢ καρδιά . . .
δὲ θὰ τὴν ξανάβρω
ποτέ μου, —
ποτέ μου ἐγὼ πιά.

Σὰ δὲν εἶναι ἐδῶ,
στὸν τάφο εἶμαι ἄγῳ.
Τὰ πάντα στή γῆ,
φαρμάκι, χολή.

Κεφάλι φτωχό,
σὲ χάνω τρελό . . .
φτωχή μου ψυχῆ,
κομμάτια κ' ἐσύ.

Ἡ γαλήνη μου πάει,
βαρειά μου ἢ καρδιά . . .
δὲ θὰ τὴν ξανάβρω
ποτέ μου, —
ποτέ μου ἐγὼ πιά.

Γι' αὐτὸν τὴ θυρίδα
στευλώνω νὰ ἰδῶ,
γι' αὐτὸν ἀπ' τὸ σπίτι
βγαίνω ἐγώ.

Τὸ γαῦρο του βῆμα,
ἢ ἀντροία μορφῆ,
τόλόγλυκο γέλοιο,
τῶν ματιῶν ἢ ὄρμη,

κ' ἐσὺ τῆς λαλιᾶς του
μάγισσα ροή,
χερόσφιγμα,
καί, ἄχ, φιλί!

Ἡ γαλήνη μου πάει,
βαρειά μου ἡ καρδιά . . .
δὲ θὰ τὴν ξανάβρω
ποτέ μου, —
ποτέ μου ἐγὼ πιά.

Στὰ στήθια μου ἐκείνον
πῶς λαχταρῶ,
ἄχ, νάγκαλιάσω
καὶ νὰ κρατῶ!

Νὰ τὸν φιλῶ
γλυκὰ ποθῶ,
καὶ στὰ φιλιὰ του
νὰ σήσω ἐγώ.

Νὰ τὸν φιλοῦσα
γλυκὰ ὅσο μπορῶ,
καὶ στὰ φιλιὰ του
τὸ θάνατο ἄς βρῶ!

Ἡ γαλήνη μου πάει,
βαρειά μου καρδιά . . .

Ο ΔΡΑΚΟΣ

(Ὁ Σκληθορορήγας)

Erlkönig.

Goethe.

Καβάλλα ποιός πάει σὲ νύχτα ἄχνῆ;
Πάει ὁ πατέρας μὲ τὸ παιδί.
Κρατάει τὸ ἀγόρι, νά, ἀγκαλιαστό,
γερὰ τὸ σφίγγει, τὸ πάει ζεστό.

- Παιδί, τί κρύβεις δειλὰ τὴ μορφῆ;
- Πατέρα, ιδέες, στοιχειὸ βγαίνει ἐκεῖ;
τοῦ Λόγγου ὁ Ρήγας μὲ στέμμα καὶ οὐρά;
- Παιδί μου, αὐτὸ ναι ἢ καταχνιά.

Καλό μου ἀγόρι, ἔλ' ἀποδοῦ.
κι ὠραῖα παιγνίδια σοῦ παίζω ἐγώ.
σωροὺς λουλούδια ὁ γιαλὸς κυλᾷ,
καὶ ἡ μάννα μου ἔχει ροῦχα χρυσά.

- Πατέρα, πατέρα, δὲν τᾶκουσες δά,
τί ὁ Μαῦρος Ρήγας μοῦ τάζει κρυφά;
- Παιδί μου, σάπα, ἡσύχασε πιά.
φυσάει σὲ φύλλα ὁ ἀγέρας ξερά.

Νὰ ἰδῆς, χρυσό μου, μ' ἐμὲ ἂν ἐρθῆς,
μὲ τις κόρες μου ὅλο χαρὲς θὰ βρῆς.
μὲ τις κόρες μου ὅλο καὶ νύχτιους χορούς,
νανούρισμα, γέλοια, τραγοῦδια θάκους.

- Πατέρα, πατέρα, δὲ βλέπεις σιμά; . . .
Τοῦ Ρήγα οἱ κόρες στὴ σκοτεινιά!
- Μωρό, μωρό . . . θωρῶ ἐκεῖ πού λές,
φεγγίζουν ψαρὲς γριοῦλες ἱτιές.

«Σ' ἀγάπησα, μ' ἀρέσει τώραϊο σου κορμί,
καί, θέλεις δὲ θέλεις, θὰ πάμε μαζί.»
— Πατέρα, πατέρα, νά, μ' ἀρπαξε πιά!
μ' ἔσφιξε ὁ Ρήγας καὶ μὲ πονῶ! — — —

Τρομάζει ὁ κύρης, καλπάζει γοργά,
κρατάει στὰ χέρια τὸ γιὸ πὺ βογγᾶ·
τὴ θύρα κρούει μ' ἀλαλητό . . .
Στὰ χέρια του εἶχε τὸ γιὸ νεκρό.

Ο ΟΔΟΙΠΟΡΟΣ

Der Wanderer.

Schmidt von Låbeck.

Τὰ ἐρημικὰ βουνὰ περνώ·
στὴ λαγκαδιὰ
νερὰ κυλοῦν, βοριᾶς φυσᾶ . . .
Μ' ἀγώνα πάντα προχωρῶ:
δὲν ξέρω, ὦϊμέ! ποῦ θὰ βρεθῶ,
νά σταθῶ!
Ἐδῶ τὰ οὐράνια παγερά,
σθημένα τ' ἄνθη καὶ ξερά·
γιὰ μὲ τὰ λόγια ξένα ἤχοῦν
κ' οἱ δρόμοι ἐδῶ δὲ μὲ χωροῦν.
Ποῦ εἶσαι, πατρίδα, χώρα μου γλυκειά;
Σὲ χάνω, ὦϊμέ! γιὰ πάντα ἐγώ . . .
μοῦ φεύγει ἡ ἐλπίδ' ἀπ' τὴν καρδιά.
Τί, κὶ ἂν ποθῶ
τὰ ρόδα πὺ μοσκοβολοῦν,
τοὺς φίλους πὺ δὲ λησμονοῦν,
καὶ τῶν νεκρῶν τὴ μαύρη γῆ
πὺ νάποστάσω μὲ καλεῖ!
Δὲν ξέρω, ὦϊμέ! ποῦ θὰ βρεθῶ,
νά σταθῶ! . . .
Ἄλλοῦ, — μοῦ κράζει μιὰ φωνή, —
γαλήνη θεία σὲ καρτερεῖ.»

Η ΠΕΡΚΙΑΔΑ

Die Forelle.

Schubert.

Σὲ ρυάκι πὺ ἔλαμπε εἶδα
νά παίζῃ ἐδῶ κ' ἐκεῖ,
μιὰ ὀλόχαρη περκίδα
σὰ βέλος πεταχτή.

Στεκόμουν πλάϊ στὸ ρυάκι
θωρώντας τὸ φαιδρῶ
νά λούζεται ψαράκι
στὸ γάργαρο νερό.

} = 2

Ψαράς μὲ καλαμίδα
στὸν ὄχτο καρτερᾶ
νά πιάσῃ τὴν περκίδα
καθῶς χοροπηδᾶ.

Καὶ φέγγιζε τὸ ρυάκι,
πὺ ἐγώ — μὰ δὲν μπορεῖ
σοῦ λέγω, τὸ ψαράκι
στάγκιστρι νά πιαστῇ . . .

Στάγκιστρι τὸ ψαράκι
σοῦ λέω δὲ θὰ πιαστῇ!

Μὰ ὁ κλέφτης νά τελειώνῃ
ζητᾶ ὁ κακός. Γι' αὐτό,
στὸ ρυάκι λάσπη χώνει,
καὶ πρὶν τὸ καλοῦδῶ,

σηκώνει τὸ καλάμι . . .
Τὸ ψάρι, —
Τὸ ψάρι σπαρταρᾶ, —
κ' ἐγὼ ἔξω ἀπ' τὸ ποτάμι
τὸ βλέπω σκλάβο πιά.

} = 2

ΣΤΗ ΜΟΥΣΙΚΗ

An die Musik.

Franz von Schober.

Σὺ Τέχνη ὦραία, σὲ πόσες ὥρες μαῦρες,
 πὸν μὲ βαραίνει φονικὰ ἡ ζωή,
 μέσ' στὴν καρδιά μου ἀνάβεις ἄλλες λαῦρες,
 σὲ πῶ καλὸ μὲ φέρνεις κόσμον Ἐσὺ,
 σὲ κόσμον πῶ καλὸν Ἐσὺ!

Συχνὰ ἓνα θρηνο ἢ ἄρπα σου στενάζει
 μ' ἓνα σκοπὸ ἱερὸν, ἁρμονικό:
 σὲ οὐράνιο φῶς τὴ σκοτεινιά μου ἀλλάζει.
 Ἐσένα, ὦ Τέχνη ὦραία, εὐχαριστῶ.
 ὦ Τέχνη ὦραία, σ' εὐχαριστῶ.

ΓΕΛΟΙΟ ΚΑΙ ΚΛΑΜΑ

Lachen und Weinen.

Friedrich Rückert.

Πῶς μὲ τὸν ἔρωτα γέλοιο καὶ κλάμα
 μέσ' ἀπ' τὰ χεῖλη μου βγαίνουν ἀντάμα!
 Τὴν αὐγούλα γελῶ . . .
 Μὰ τί θέλουν οἱ θρηνοί,
 πρὸς τὸ δεῖλι πὸν σβήνει; . . .
 Δὲν τὸ ξέρω οὔτ' ἐγώ.

Κλάμα καὶ γέλοιο — παράξενο θάμα! —
 μέσ' ἀπ' τὰ στήθια μου βγαίνουν ἀντάμα.
 Μ' ἂν τὸ βράδυ θρηνοῦ,
 μὲ τὸ γέλοιο, καρδούλα,
 πῶς ξυπνᾷς τὴν αὐγούλα; . . .
 Νὰ μοῦ πῆς σὲ ρωτῶ.

ΕΙΣΑΙ Η ΓΑΛΗΝΗ

Du bist die Ruh'.

Friedrich Rückert.

Εἶσαι ἡ γαλήνη, εὐὸ γλυκεῖα,
 σένα ζητῶ νὰ βρῶ χαρά,
 μόνη λαχτάρα μου εἶσαι σύ,
 πάντα ἡ ματιά μου εἰσὲ ποθεῖ.
 πάντα ἡ καρδιά.

Σὰν τὸ πουλάκι στὴ φωλιά,
 ἔμπα καὶ κλείσου ἐντὸς μου εἰσὺ,
 τὸν πόνο διῶξε ἀπ' τὴν καρδιά,
 νὰ πλημμυρήσῃ ἀπὸ στοργή,
 καὶ ἀπὸ χαρά.

Σὺ, τῶν ματιῶν μου ἡ ροδανγή,
 ὅλη ὁμορφιά,
 λάμπε γὰ μὲ παντοτεινά.

Ο ΧΑΡΟΣ ΚΑΙ Η ΚΟΡΗ

Der Tod und das Mädchen.

Claudius.

— Νὰ φύγῃς ἀπ' ἐμπρὸς μου,
 εἰσὺ, ἄγριε σκελετέ,
 κ' ἐγὼ εἶμαι νιά. — Μή, φῶς μου,
 τὸ χέρι σου ποτὲ
 νὰ μὴν ἀγγίξῃ ἐμέ!

— Ἐλα μ' ἐμέ, ὦ βεργόλιγνη ὁμορφιά!
 Καλὸς ἐγὼ 'μαι, — μὴ φοβᾶσαι.
 Κάμε καρδιά,
 γιὰτὶ γλυκὰ
 στὸν κόρφο μου ὄλο θὰ κοιμᾶσαι . . .

Ο ΑΛΛΟΣ ΕΓΩ

Der Doppelgänger.

Heine.

Βουβή ή βραδυά, κοιμούνται οί δρόμοι . . .
 Νά, εκεί τό σπίτι, πού έζησε ή γλυκειά. —
 Έφυγε αυτή, και λείπει άκόμη,
 δέν άλλαξε όμως του σπιτιού ή μεριά.

Μά ποιός στέκει όρθός; — στα ούράνια κοιτάζει,
 τά χέρια στρήθει, παραράζει, πονά; —
 Τί τρομάρα! — τόν είδα τίνος μοιάζει! —
 τόν ίδιο έμένα ή σελήνη φωτιά.

Άχ, άλλο έγώ μου! χλωμό έσύ μου τσίρι,
 τί πιθηκίζεις τόν καημό,
 σ' αυτά πού μ' έσφαζε τά μέρη,
 πρωί και βράδυ, άλλον καιρό;

Ο ΑΤΛΑΣ

Der Atlas.

Heine.

Έγώ 'μαι ό δόλιος Άτλας!
 Έγώ 'μαι ό δόλιος Άτλας! Κόσμο έγώ,
 τόν κόσμο έγώ του πόνου να βαστάζω, —
 τόν πόνο έγώ άς βαστάζω!
 Βαστάζω έγώ τάβύσταχτα, να σπάση
 πάει κ' ή καρδιά μου έντός μου.
 Άστοχα έσύ, τό θέλησες, καρδιά.
 Ζητούσες τή χαρά,
 χαράν αιώνια, ή τόν αιώνιο πόνο, —
 αιώνιο πόνο! — Κ' έτσι έγώ
 φορτώθηκα τόν πόνο.
 Έγώ 'μαι ό δόλιος Άτλας!
 Έγώ 'μαι ό δόλιος Άτλας!
 Τόν κόσμο έγώ του πόνου να βαστάζω, —
 τόν πόνο έγώ άς βαστάζω,
 τόν Κόσμο έγώ του Πόνου, έγώ βαστάζω!

Η ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ

Ihr Bild.

Heine.

Σέ μαύρη όνειροπλάνη,
 μιá εικόνα της θωροῦ, —
 και νά, τά θεΐα της κάλλη,
 παίρνουν ζωής παλμό.

Σιγά στα χεΐλη άνθίζει
 χαμόγελο αγαθό, —
 μά τί θλιμμένα δάκρυα
 σε μάτια λάμπουν δυό!

Κυλούν κ' έμέ τά δάκρυα
 στη θωριά μου πικρά . . .
 Ώϊμένα! μου είναι άφάνταστο
 πώς σ' έχω χάσει πιά!

Η ΨΑΡΟΠΟΥΛΑ

Das Fischermädchen.

Heine

Γλυκειά μου ψαροπούλα,
 ζύγωσε στο γιαλό,
 κ' έλα, — έλα δώ στο πλευρό μου,
 δυό λόγια να σου είπῶ.

Την κεφαλή στα στήθια μου
 άφοβα γείρε πιά, —
 πώς κάθε μέρα γέρνεις
 στη φουσκοθαλασσιά;

Σά θάλασσα ή καρδιά μου
 βογγάει, σηκώνει άφρό,
 μά ώραΐα μαργαριτάρια
 τής φέγγουν τό βυθό.

Η ΧΩΡΑ

Die Stadt.

Heine.

Στὸν πέρα κάμπο, εἰκόνα
θαμπή, σὲ νέφη ὠχρά,
μιὰ χώρα μὲ τοὺς πύργους
τὸ δεῖλι ἀγνοφορᾶ.

Ἵγρὸς σγουραίνει ἀγέρας
τὸ ρέμα τὸ θολό·
στὴ βάρκα ὁ ναύτης λάμνει
κουπὶ μὲ ἀργὸ ρυθμό.

Μὰ ξάφνου ὁ ἥλιος ἀστράφτει,
φέγγει τριγύρω ἡ γῆ,
καὶ βλέπω ἐγὼ τὸ μέρος
ποῦ μοῦ ἐχάθη ἡ Καλή!

ΣΙΜΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Am Meer.

Heine.

Ἡ θάλασσα ἔλαμπε μακριά,
τὸ δεῖλι, τοῦ ἡλίου τὸ γέμμα,
καὶ γείραμε στὴ θύρα ἑνὸς ψαρᾶ,
βουβά τὰ δύο μας κ' ἔρμα.

Τὰ νέφη ἀχνός, τὸ κῦμα ὀρθό,
κ' οἱ γλάροι ἀφροπετούσαν, —
τὰ δύο σου μάτια μὲ καημὸ
δάκρυα πιερὰ ροοῦσαν.

Κυλοῦν αὐτὰ στὸ χέρι σου,
κυλῶ ἐγὼ στὴν ποδιά σου,
καὶ πίνω ἀπ' τᾶσπρον χέρι σου,
ρουφῶ τὰ δάκρυά σου.

Φωτιά ἀπὸ τότε μοῦ καίει τὸ κορμί,
πονᾶ ἡ ψυχὴ μου, σβήνω . . .
Μὲ πότισε ἡ ἄμοιρη καλὴ
φαρμάκι μ' ἐκεῖνον τὸ θρηνο!

ΣΕΡΕΝΑΤΑ

Ständchen: ·Leise flehen meine Lieder·.

Reilstab.

Στέλνω σου γλυκὰ τραγουδία,
τὴν ὠραία βραδυά, —
μέσ' στοῦ δάσους τὰ λουλούδια
ἔλα μου, γλυκειά.

Δές, σιὰ φύλλα ποῦ σαλεύουν,
φέγγος ἀργυρό· = 2
ζήλειες δὲν παραμονεύουν, —
θάσρος, κ' ἔλα ἐδῶ! = 2

Ἄκου, κελαῖδοῦν τὰηδόνια,
δέονται σ' ἐσέ·
μὲ γλυκόλαλη συμπόνια
δέονται γιὰ μέ.

Τῆς καρδιάς τὸν πόνο ξέρουν,
νοιώθουν τὸν καημό· = 2
ἀργυρόλαλα ἄς σοῦ φέρουν
μῆνημα γλυκό. = 2

Κάν τὰ στήθια σου ἄς δονήσουν,
φῶς μου, καὶ γιὰ μέ, —
τὴ λαχτάρα νὰ μοῦ σβήσουν
δύο φιλιὰ ἀπὸ σέ.

ROBERT SCHUMANN (1810-1856).

ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΖΩΗ

Frauenliebe und Leben.

Adalbert von Chamisso.

1.

Μιά στιγμή τὸν εἶδα,
καὶ εἶμαι σὰν τρελή,
ὅπου κι ἂν κοιτάξω,
μὰ θωρῶ μορφή.

Σὰν ὄνειρου εἰκόνα
τριγυρνᾷ μου ἔμπρός, —
στὸ βαθὺ σκοτάδι
ἔλαμψε, —
ἔλαμψε ὅλο φῶς.

Θαμποφέγγει ἡ Πλάση
ἄχρωμη παντοῦ·
οἱ ἀδερφές μου παίζουν,
κ' ἐγὼ στοῦ καημοῦ

τὸ καλύβι μπαίνω
καὶ θρηνῶ κλειστή.
Μιά φορὰ τὸν εἶδα,
καὶ εἶμαι σὰν τρελή!

2.

Ὡ μονάκριβο καμάρι,
ὦ γλυκόλαλο ἀγαθό,
καὶ ὦ χειλάκια, μάτια ὠραῖα,
γνώμη ἀπλή σὲ στόμα ἄγνό!

Ὅπως σὲ γαλάζια οὐράνια
λαμπροφέγγει ὁ Αὐγερινός,
ἔτσι αὐτὸς στὸν ἔρωτά μου
μεγαλόπρεπο εἶναι φῶς.

Πάρε, ὦ, πάρε Ἐσὺ τὸ δρόμο,
καὶ ὡς νὰ φέξῃ ἡ χαρουργή,
θάγρυπνῶ, καὶ θάπαντέχω
τᾶστρο νᾶβγῃ, ἢ ταπεινή.

Μὴν ἀκοῦς ἂν σιγοκλαιῶ,
τὴ χαρὰ σου μὴ χαλνᾷς! —
Ποῦ μὲ ξέρεις τὴ φτωχούλα,
ἦλιε Ἐσὺ τῆς ἀρχοντιᾶς; —
Ἦλιε Ἐσὺ τῆς ἀρχοντιᾶς!

Μόνο ἐκείνη ποῦ σοῦ ἀξίζει
ταίρι σου ἂν γενῇ γλυκό,
κ' ἐγὼ μ' ὅλη τὴν καρδιά μου
τὴν Κυρά μου θὰ εὐλογῶ.

Θὰ γελῶ καὶ θὰ στενάζω,
δακρυσμένη, χαρωπή·
μὰ ὅποιος τὴν καρδιά μου σπάσῃ, —
πές, καρδιά μου, τί θὰ βρῆ;

— Τὸ μονάκριβο καμάρι,
τὸ γλυκόλαλο ἀγαθό,
καὶ χειλάκια, μάτια ὠραῖα,
γνώμη ἀπλή σὲ στόμα ἄγνό, —

ἄχ, γλυκόλαλο ἀγαθό!

3.

Τρομάζω, δὲν τὸ πιστεύω,
σὲ ὄνειρου πλάνη γυρνῶ.
Ἐμὲ τῆ φτωχοῦλα ὑψώνει
σὲ θρόνο εὐτυχιάς ζηλευτό;

Θαρηῶ — σ' ἐμένα δὲν εἶπε;
«Δικός σου αἰώνια ἐγώ!» —
Μοῦ φαίνεται ὄνειρο ἀκόμα...
ὦ, ἄς εἶταν ὄνειρο ἀπλό, —
ἄς εἶταν ὄνειρο ἀπλό!

Σὲ ὄνειρου πλάνη ἄς πεθάνω,
σὲ κόρφο θερμὸ γυρτή...
καὶ ὁ Χάρος καλῶς νὰ ὀρίση
σὲ κλάμα γεμάτο ἡδονή!

Τρομάζω, δὲν τὸ πιστεύω
σὲ ὄνειρου πλάνη γυρνῶ...
Ἐμὲ τῆ φτωχοῦλα ὑψώνει
σὲ θρόνο εὐτυχιάς ζηλευτό;

Τρομάζω, δὲν τὸ πιστεύω,
σὲ ὄνειρου πλάνη γυρνῶ...

4.

Ἄχ, ἔλα μου, ἀρραβώνα,
χρυσὴ ἀρραβώνα, ἐσύ·
φιλάκι ὠραῖο στὰ χεῖλη μου,
τῆς ἀγάπης κορώνα, —
στήν καρδιά μου, ἐσύ!

Τὸν εἶδα στὰ ὄνειρά μου,
παιδιάτικα ὄνειρα, γλυκά,
ποῦ ζοῦσα ἔρμη, χαμένη
σὲ μιὰ θλιβερὴ μοναξιά.

Κ' ἐσύ 'σουν, ὦ ἀρραβώνα,
ὁ πρῶτος ὠραῖος καημός·
τὰ μάτια μου πρωτάνοιξες
στῆς ζωῆς τὸν ἀνθῶνα, —
στὸ μέγα φῶς!

Δικὴ του σκλάβα αἰώνια
νὰ ζήσω λαχταρῶ, —
νὰ λάμπη ἐμπρός μου ὁ ἥλιος,
νὰ φέγγω στὸ φῶς του, —
νὰ φέγγω στὸ φῶς του ἐγώ.

Ἄχ, ἔλα μου ἀρραβώνα,
χρυσὴ ἀρραβώνα, ἐσύ·
φιλάκι ὠραῖο στὰ χεῖλη,
τῆς ἀγάπης κορώνα, —
στήν καρδιά μου, ἐσύ!

5.

Τρέξτε, ἀδερφές μου, — φέρτε στολίδια·
ξύπνησα ὀλόχαρη σήμερα ἐγώ!
Βάλτε λουλούδια στὸ μέτωπό μου,
στέφανα γάμου, μυρτιάς ἀνθό.

Μόνος μου πόθος, μόνη χαρά μου,
σὴν ἀγκαλιά του νὰ με κρατῆ...
Ἐκραζε κείνος πάντα μὲ φλόγα,
νᾶρθη, ναί, ἡ μέρα νᾶρθη αὐτή!

Τρέξετε, αδερφές μου, — διώξτε από μένα
τὸ χτυποκάρδι πὸν ἔχω ἢ τρελή, —
μὲ ἀκλαυτο μάτι γιὰ νάντικρύσω
κείνον, τὴ μόνη χαρὰς πηγὴ.

Ἦρθες, γλυκέ μου, φῶς νὰ μοῦ φέρης;
μοῦ ἔροϊξες, ἥλιε, φέγγος λαμπρό; —
Τώρα, μ' εὐλάβεια, μὲ ταπεινότη
κλίνω καὶ δέουμαι σ' ἓνα Θεό!

Φέρτε αδερφές μου, ρίξτε του ρόδα,
στὸν ἐρχομὸ του σκορπίστε ἀνθούς . . .
Ἄχ, αδερφές μου, φεύγω, καὶ τρέμω,
τὶ μακριὰ σας μοῦ τρέχει ὁ νοῦς. —
Τὶ μακριὰ σας μοῦ τρέχει ὁ νοῦς!

6.

Ἄχ, γλυκέ μου, ἐμένα
βλέπεις καὶ ἀπορεῖς, —
δάκρυα νὰ χύνω
σὲ πειράζει ἂν δῆς . . .

Μ' ἓνα ὑγρὸ διαμάντι,
στόλισμα καημοῦ,
διάφανη μοῦ τρέμει
ἢ ἄκρη τοῦ ματιοῦ.

Μὰ σαλεύει ὁ κόρφος
τόσο μὲ ἡδονή,
πὸν βουβή μου ἢ γλώσσα
δὲν τολμᾷ νὰ εἰπῇ . . .

Ἔλα ἐδῶ στὰ στήθια
κρύψε τὴ μορφή, —
μὴν τὸ αὐτί σου ἀκούσῃ
μελωδία κρυφὴ . . .

Νοιώθεις πιά τὰ δάκρυα
πὸν γιὰ σὲ θρηνηῶ,
καὶ εἶδες, — εἶδες πόσο
σὲ λατρεύω — ἄχ, πόσο! — ἐγώ;

Γεῖρε στὴν καρδιά μου,
ἄκου πῶς χτυπᾷ,
κ' ἐγὼ στὴν ἀγκάλῃ
σὲ κρατῶ σφιχτά, —
στὴν ἀγκάλῃ . . .

Ἔχει τόπο ἢ κλίνη
καὶ γιὰ κούνια ἐδῶ, —
τὸ χρυσόνειρό μου
νὰ κοιμίζω ἐγώ.

καὶ νὰ κράξω, ἐλπίζω,
τῶνειρό μου ζῆ!
« νά, κ' ἢ θεῖα μορφὴ του
« μοῦ γελᾷ ἰλαρῇ! »

Ἐλπίζω! . . .

7.

Ἔλα στὸν κόρφο, ἔλ' ἀγκαλιά,
σὺ τὸ χρυσὸ μου, σύ μου ἢ χαρά!

Ἦ φῶς μου Ἀγάπη, ὦ ἀγάπη μου φῶς! —
μοῦ εἶσαι, τὸ κράξω, πλοῦτος καὶ βίος.

Τί δόξα παίρνω ἐγὼ μ' ἐσέ!
πόση εὐτυχία, χαρὰ γιὰ μέ!

Θεῖο τραγούδι, ἀγάπη ἀγνή! —
τοῦ σπλάχνου μου εἶμαι ἐγὼ ἡ θροφή.

Μόνο ἡ μητέρα, ὅλη εὐωδιά
καὶ ἀγάπης κάλλη ἀνθοβολᾷ.

Μαύρη του ἡ μοῖρα ὅπου ἀνθρωθῆ,
χωρὶς μητέρας φιλιὴ νὰ ἰδῆ!

Μὰ ἐσύ, ἄγγελέ μου, ὥραϊα περνᾷς
τῆ μάννα σου ἔχεις, κι ὅλο γελᾷς.

Στὸν κόρφο μου ἔλα, ἔλα ἀγκαλιά,
σὺ τὸ χρυσό μου, σὺ μου ἡ χαρά!

8.

Ἄχ, μοῦ ἔδωκες πληγὴ τὴν πρώτη,
δίχως λυτρωμό.
Κοιμάσαι, ἐσύ, σκληρὴ, προδότῃ, —
σὲ ὕπνο νεκρικό.

Δὲ βλέπω ἢ δόλια τί κρατεῖ με
ἐδῶ, — ἐδῶ νὰ ζῶ στῆ γῆ.
Μ' ἀγάπην ἔζησα ἐγὼ καὶ εἶμαι
πιὰ νεκρῆ.

Γυρνῶ ξανά στῆ μοναξιά μου
μαῦρα νὰ φορῶ, —
μ' ἐσένα, ὦ Κόσμε καὶ Χαρά μου,
ἔρημη νὰ κλειστῶ!

ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΑΓΑΠΗ

(Ἀπὸ τὸ «Λυρικό Ἰντερμέδιο»)

Dichterliebe.

Heine.

1.

Τὸ Μάη, τὸ μήνα τὸν καλό,
ποὺ ἀνθίζουν ὅλα τᾶνθη,
τὸν Ἔρωτα ἡ καρδιά μου
νὰ πρωτανθίζῃ αἰστάνθη.

Τὸ Μάη, τὸ μήνα τὸ χρυσό,
ποὺ κελαϊδαίει τᾶηδόνι,
σοῦ μίλησαν, κυρά μου,
οἱ πόθοι μου κ' οἱ πόνοι.

2.

Τὰ δάκρυά μου ἀνθοῦνε
σὰν πλήθος λουλούδια λαμπρά,
κ' οἱ θρηῖνοι μου ἀντηχοῦνε
σὰν ἀηδονιοῦ λαλιά.

Γιὰ νᾶχω ἓνα φιλιὴ σου,
τᾶνθη ὅλα ἐγὼ σκορπῶ,
καὶ λένε στὴν αὐλή σου
τᾶηδόνια ἓνα σκοπό.

3.

Τὸ ρόδο, τὸ κρίνο, τὸν ἥλιο, τᾶηδόνι,
ποῖν ὅλα μ' ἀγάπης καημὸ ἀγαποῦσα,
μὰ τώρα γιὰ σὲ ἡ ἀγάπη με λυώνει,
τὴν ὁμορφη, ἀγνή, καὶ μικρούλα καὶ μόνη,
— πηγὴ τοῦ πόνου ἐσὺ γελοῦσα,
καὶ ρόδο, καὶ κρίνο μου, κ' ἥλιε κι ἀηδόνι, —
γιὰ σένα με λυώνει,
τὴν ὁμορφη, ἀγνή, καὶ μικρούλα καὶ μόνη, —
τὴ μόνη!

4.

Ἄμα στὰ μάτια σὲ θωρῶ,
 μοῦ φεύγει ὁ πόνος καὶ καημός,
 κ' ἐνῶ στὰ χεῖλη σὲ φιλῶ,
 λεβέντης εἶμαι καὶ γερός.

Στὸν κόρφο σου ἄμα γέρνω ἐγώ,
 οὐράνια μὲ μεθάει χαρά,
 μὰ ὅταν μοῦ λὲς τὸ «σ' ἀγαπῶ»,
 μὲ δάκρυα θρηνῶ πικρά.

5.

Νὰ εἶχα τὴν καρδιά μου κλείσει
 μέσ' στοῦ κρίνου τὸν ἀνθό,
 γλυκὰ θᾶχε τραγουδήσει
 τὸ κρίνο τὴν ἀγαπῶ:

τραγούδι πού τρεμοσθῆνει
 σὰν τὰ χεῖλη στὸ φίλι,
 πού μοῦ εἶχε δώσει ἐκείνη
 σὲ μιὰν ὄρα μαγική.

6.

Στοῦ Ρήνου τῶμορφο ρέμα,
 τηρώντας μέσ' στὰ νερά,
 ναὸ τρανό χει στέμμα
 κ' ἱερὸ ἢ Κολώνια ἢ πλατεία.

Μέσ' στὸ ναὸ μιὰ εἰκόνα,
 γραμμένη σὲ δέρμα χρυσό,
 σ' αὐτὸν πού ζῶ τὸ χειμῶνα
 μοῦ λάμπει μὲ φῶς γλυκό.

Φαντάζουν ἄνθη, ἀγγελάκια,
 σιμὰ στὴν καλὴ Κυρά, --
 στὰ μάγουλα, μάτια, χεῖλάκια
 πῶς μοιάζει ἡ γλυκειά μου πιστά!

7.

Σὲ συχωρῶ! --
 κι ἂν στὴν καρδιά πονῶ,
 γιὰ σένα κι ἂν θρηνῶ,
 καλὴ μου, κι ἂν θρηνῶ, --
 σὲ συχωρῶ!

= 2

Τί λαμπερὰ διαμάντια στὴ θωριά!
 ποτὲ ἓνα φῶς στὴ μαύρη σου καρδιά, --
 τόσο καιρό!

Σὲ συχωρῶ, --
 γιὰ σένα κι ἂν θρηνῶ,
 κι ἂν στῶναιρό μου σ' εἶδα,
 δὲν εἶδα στὴν καρδιά σου μιὰν ἀχτίδα!
 Εἶδα τί φίδια στὴν καρδιά φυλᾶς,
 κ' εἶδα, γλυκειά μου, τί καημοὺς περνᾶς.
 Σὲ συχωρῶ!

= 2

8.

Κι ἂν τῶξεραν τ' ἄνθη, τὰ κρίνα,
 τί πόνος κλειῶ στὴν καρδιά,
 θὰ κλαίγονταν κ' ἐκεῖνα,
 γιὰ νᾶβρω γιατροεῖα.

Κι ἂν μάθαιναν τὰ ἡδῶνια
 τὸ μαῦρο μου καημό,
 θὰρχίζαν μὲ συμπόνια
 παρήγορο σζοπό.

Καί τόση ἄν δῆ τάστέρι
σὲ μένα συφορά,
θὰ πέση νὰ μοῦ φέρῃ
χρυσή παρηγοριά . . .

Κανείς δὲν τὸ γνωρίζει! —
μιὰ μόνη ὁμορφονιά, —
κι αὐτὴ σκληρὰ μοῦ σκίζει,
μοῦ σκίζει τὴν καρδιά.

9.

Λαλαίε βιολί καὶ φλογέρα,
τρομπέττες παίζουν βαριά. = 2
τοῦ γάμου τῆς εἶναι ἡ μέρα,
χορεύει, γελᾷ ἡ γλυκειά. = 2

Σουράλια, γκάϊδες σφυράνε, = 2
ταμπούρα βροντᾶν γερά·
μ' ἄλλοῦ θρηνοῦν καὶ βογγᾶνε = 2
οἱ ἀγγέλοι οἱ ἄθωοι πικρά.

10.

Ἄμα ὁ σκοπὸς γροικιέται
πὺν ἀρμόνιζε ἡ γλυκειά,
τὸ στήθος μου πάει, χτυπιέται
μὲ πόνου μαχαιριά.

Κρυφὴ μιὰ ὀρμὴ μὲ σέρνει
σὲ λόγγο ἐρημικό·
τὸ κλάμα ἐκεῖ μὲ παίρνει,
καὶ λυώνω στὸν καημό.

11.

Λατρεύει ὁ Νιὸς μιὰ Κόρη,
κ' ἡ Κόρη ἕναν ἄλλον ποθεῖ·
μὰ κι ὁ ἄλλος ἄλλη λατρεύει
καὶ στέφανα βάζει μ' αὐτὴ.

Κ' ἡ Κόρη, ἀπόνα πείσμα,
τὸν πρῶτο πὺν διαβῆ
πάει κι ἄντρα τῆς τὸν ἀρπάζει·
κι ὁ Νιὸς μ' ἕναν πόνο ζῆ.

Παλιά 'ναι αὐτὸ ἱστορία
καὶ νέα παντοτεινά·
μὰ σ' ὅποιον τύχη κ' ἔρθῃ
τοῦ σκίζει τὴν καρδιά.

12.

Μιὰ ὠριόφεγγη ἀγούλα, στὸν κῆπο
διάβαινα μόνος ἐγώ· —
μιλούσαν, ψιθύριζαν τᾶνθη,
κ' εἶταν τὸ διάβα μου ἀργό.

Μιλούσαν, ψιθύριζαν τᾶνθη,
πικρὰ θωρόντας ἐμέ:
«Μέρωσε, κ' εἶν' ἀδερφή μας,
διαβάτη θλιμμένε, χλωμέ!»

13.

Θρηνοῦσα στῶνειρό μου,
πὺν σὲ εἶδα στὸν τάφο νεκρῆ . . .
Πρωτὶ ξυπνῶ, — καὶ τὸ δάκρυ
πάντα μοῦ κυλᾷ στὴ μορφῆ.

16.

Ἀρχαῖα σκληρὰ τραγοῦδια,
πικρόνεια βαριά,
καιρός σας γιὰ τὸν τάφο:—
φέρτε τὴν κάσα πιά.

Θὰ βάλω μέσα κάτι,—
δὲ λέγω ἀκόμα τί,—
μεγάλῃ ἄς εἶναι ἡ κάσα,
καντάρια νὰ χωρῇ.

Καὶ φέρτε μιὰ νεκροφόρα
καλόφτιαστη, φαρδιά,
κι ἄς εἶναι σὰ γιοφύρι
γιγάντιο μακριά.

Καὶ φέρτε δράκους δώδεκα
μὰ νᾶναι καὶ δυνατοί,
καὶ σὰν τιτάνια εἰδωλα
πελώριοι κολοσσοί.

Τὴν κάσα νὰ μοῦ σηκώσουν,
νὰ ριξοῦν τὴ στοὶ γιαλό...
Τρανή σὰν εἶναι ἡ κάσα,
καὶ λάκκο ἄς βρῇ τρανό.

Τόσο μεγάλῃ κάσα
τί θέλω καὶ ζητῶ;—
Θὰ κλείσω τὸν καημό μου
σ' αὐτὴ, μ' ὅ,τι ἀγαπῶ!

ΜΟΡΦΗ ΑΚΡΙΒΗ ΜΟΥ

Dein Angesicht.

Heine.

Μορφὴ ἀκριβὴ μου καὶ γλυκειά,
ποῦ σὲ εἶχα στὸνειρό μου ἰδεῖ,
εἶσαι ἄγγελος στὴν ὁμορφιά,
μὰ ἔτσι χλωμὴ καὶ θλιβερή!

Στὰ χεῖλη μόνο ἡ κερασιά:—
μὰ εἶναι τοῦ Χάρου τὸ φιλί...
Τὸ οὐράνιο φῶς πάει, ξεψυχᾷ
τῆς θείας ματιᾶς σου ἡ ἀστραπή.—

Μορφὴ ἀκριβὴ μου καὶ γλυκειά,
ποῦ σὲ εἶχα στὸνειρό μου ἰδεῖ,
εἶσαι ἄγγελος στὴν ὁμορφιά,
μὰ τί χλωμὴ καὶ θλιβερή!

ΜΟΥ ΕἶΣΑΙ ΣΑΝ ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ¹

Du bist wie eine Blume.

Heine.

Μοῦ εἶσαι σὰν τὸ λουλούδι,
γλυκειά, ὠραία καὶ ἀγνή...
ποῦ σὲ θωρῶ καὶ πίκρα
ζώνει μου τὴν ψυχὴ.

Νὰ σμίξω, λέω, τὰ χέρια
στὴν κόμη σου ἀπαλά,
μ' ἓνα: ὦ Θεέ μου, ἄς μείνη
ἀγνή, ὠραία, γλυκειά!

¹ Ἐχει τονίσει τὸ τραγοῦδι τοῦτο καὶ ὁ Liszt.

ΟΙ ΔΥΟ ΓΡΕΝΑΔΙΕΡΟΙ

Die beiden Grenadiere.

Heine.

Γυρνάνε Γρεναδιέροι δυό,
δυο αιχμάλωτοι από τή Ρωσσία...
Στή Γερμανία ἐκεῖ, σ' ἓνα χωριό,
τούς πιάνει ἀπελπισία.

Ἄκουνε οἱ δυο κάτι νέα θλιβερά:—
Γαλλία τώρα εἶσαι χαμένη...
ζωσμένη, σφαγμένη ἢ ἀντρεία στρατιά,
καὶ σκλάβος Ἐκεῖνος πηγαίνει.

Θρηνοῦνε ἀντάμα οἱ Γρεναδιέροι οἱ δυο,
στά μαῦρα τὰ νέα ἐκεῖ χάμου:
Κι ὁ πρῶτος λέει:— «Ἄχ, πῶς πονῶ!
πῶς καίει ἡ πληγή ἡ παλιά μου!»

Κι ὁ ἄλλος τοῦ λέει:— «Ἦρθε ἡ στιγμή...
κ' ἐγὼ μὲ σέν' ἄς σήσω...
μὰ πὺν ἔχω ταίρι καὶ παιδί!...
πῶς ἔρμα νὰ τάφήσω;»

— «Ταίρι μου λές... μου λές παιδί...
δὲ νοιώθεις τὴ φλόγα πὺν ἀνάβω;...
Ζητιανεύουνε!... πειν' ἂν τούς κρατῆ...
μὰ Ἐκεῖνον νὰκούσουμε σκλάβο!

Μιά χάρη, ἀδέρφι, σοῦ ζητῶ:
ἂν δῆς καὶ σήσ' ἡ πνοή μου,
μὲ πᾶς, κι ὅπου βρῆς χῶμα γαλλικό,
ταφή ἄς βρῆ τὸ κορμί μου.

Σταυρός... κορδέλλα κόκκινη,
δῶ στὴν καρδιά μου ἄς στέκη...
ἄς ἔχω δίπλα τὸ σπαθί,
τὸ χέρι στὸ τουφέκι.

Τὰ μάτια θᾶχω ἐκεῖ ἀνοιχτά,
σκοπιὰ τὸ μνήμα μου θάναι,
ὡς νὰ πῶ: Νά, τὸ κανόνι βροντᾶ,
καὶ τᾶλογα νά! χλιμιντρᾶνε!

Καβάλλα εἶν' Ἐκεῖνος, στὸν τάφο μου ἐγώ:
σπαθιά βροντοῦν, ἀστράφτουν γύρω,—
σπαθιά βρονταστράφτουνε γύρω...
πειτέμαι, ὦ σπαθί μου, ἀπ' τὸν ταφο νὰ βγῶ,
γιὰ Ἐκεῖνον κ' ἐγὼ νὰ σὲ σύρω!»

ΕΙΜΟΥΝ ΠΡῶΤ' ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΟΣ

Anfangs woll't ich fast verzagen.

Heine.

Εἶμουν πρῶτ' ἀπελπισμένος,
κ' ἔλεγα, ὦ! τί σπαραγμός!
Βγῆκα ὡς τόσο κερδισμένος...
Ὅμως μὴ ρωτᾶς τὸ πῶς,—
τὸ πῶς!

Ο ΛΩΤΟΣ

Die Lotosblume.

Heine.

Δειλιᾶ ὁ Λωτὸς τὴ λάμψη
τοῦ ἡλίου ψηλά νὰ ἰδῆ,
καὶ μὲ γυρτὸ κεφάλι
τὸ βράδν νάπλώση ποθεῖ.

Σελήνη! ἐσὺ ἡ καλή του:
τὸ φέγγος σου τὸν ἐξυπνᾶ,
καὶ πρόσχαρα τοῦ δείχνει
τὴ γλυκερή σου ἀνθομορφία.

Ἄνθος, καὶ φλόγα λάμπει,
τηράει τὸν οὐρανὸ...
βογγᾶ, δακρύζει καὶ τρέμει
μ' ἀγάπη κι ἀγάπης καημό.

ΜΕ ΣΜΕΡΤΑ ΚΑΙ ΡΟΔΑ

Mit Myrthen und Rosen.

Heine.

Μὲ σμέρτα καὶ ρόδα
 — ὠραῖα, στοργικά —
 μὲ ἀδρὰ κυπαρίσσια,
 μὲ φύλλα χρυσά
 τὸ βιβλίον μου ἄς στολίσω
 σὰ θήκη νεκροῦ,
 νὰ θάψω ἐσᾶς,
 τραγούδια μου, αὐτοῦ.

ὦ, νᾶταν κ' ἢ Ἀγάπη
 μέσα κλειστή!
 Στῆς Ἀγάπης τὸν τάφο
 γαλήνη ἐξανθεῖ,
 καὶ ἀνθίζει σοροπώντας
 μῦρο γλυκό.
 μὰ θὰ τὴ βρῶ
 μέσ' στὸν τάφο μου ἐγώ. = 2

Νά, ἐδῶ τὰ τραγούδια
 ποὺ μὲ φωτιά,
 σὰν τὴ λάβα, ρέμα
 ποὺ ἢ Αἴτνα κυλᾶ,
 μοῦ ἀνάβρυσαν τότε
 ἀπ' τὸν καημὸ
 καὶ γύρω σκόρπιζαν
 σπίθες σωρό.

Ἐδῶ ναι βουβά,
 θανατερά.
 σὰν πάγος ψυχρά,
 σὰ νέφη χλωμά.

μὰ καὶ τώρα ἢ παλιά τους
 ὄρμη ξαναζῆ,
 τῆς Ἀγάπης σὰν τὰ ἰσκιώνη
 ἢ ψυχῆ, —
 ἢ παλιά τους ἢ ὄρμη ξαναζῆ,
 τῆς Ἀγάπης σὰν τὰ ἰσκιώνη
 ἢ ψυχῆ.

Μὰ ὁ καημὸς στὴν καρδιά μου,
 καὶ μοῦ λαλεῖ:
 δροσιὰ σ' αὐτὰ
 θάρθη μου ἢ ψυχῆ,
 τώραῖο σου χέρι
 ἂν τὰ κρατᾶ,
 γλυκειὰ μου ἐσύ, —
 γλυκειὰ μου ἐσύ,
 στὴν ξενητεία.

Τὰ μάγια τους τότε
 θὰ λυθοῦν,
 τὰ ὄχρα ψηφιά τους
 θὰ σὲ θωροῦν.
 θὰ κλαῖν βλέποντάς σου
 τὴ θεία μορφή,
 θὰ λέν μυρολόγια,
 μ' ἀγάπης πνοή . . .

FRANZ LISZT (1811-1886)¹

Η ΛΟΡΕΛΛΗ

Lorelei.

Heine.

Δέν ξέρω κι αὐτὸ τί σημαίνει,
καὶ πίκρα ὄλο μὲ τριγυρνᾷ.
Τραγοῦδι ἀρχαῖο μού δένει
τὸ νοῦ μὲ τὴν πίκρα σφιχτά.

Βοριάς φυσᾷ, νύχτα ζυγώνει,
κι ὁ Ρῆνος ρέει σιωπηλά, —
ρέει σιωπηλά·
μὰ τὸ βουνὸ ψηλά, ψηλά
χρυσώνει
τὸ ἡλιόγεμα λαμπρά.

Νεράϊδα ἐκεῖ θρονιαίνει,
(χαρὰ σὴν ὁμορφιά!)
χρυσὴ κορώνα βγάζει,
χρυσὰ σκοσπάει μαλλιά.

Κρατᾷ χρυσὸ ἓνα χτένι,
χτενίζει, τραγουδᾷ, —
τραγοῦδι ὅπου τραλαίνει,
τραγοῦδι ὅπου μεθᾷ.

Στὴ βάρκα ὁ ναύτης πάει,
καὶ πάει ὁ ἔρμος μὲ καημό . . .
Στὴν ξέρα ἐνῶ τραβάει,
κοιτάζει ψηλά ψηλά στὸ βουνό, —
στὸ βουνό!

¹ Βλέπε καὶ τὴν ὑποσημείωση στὴ σελίδα 71.

Στὸ τέλος, νὰ δῆτε, τὸ κῆμα
ρουφάει

καὶ βάρκα καὶ ψαρά . . .
Καὶ θᾶχῃ αὐτὴ τὸ κρῖμα,
ἡ Λορελάη

ποῦ τραγουδάει

γλυκά, —

ἡ Λορελάη! —

ὦ, ναί, —

ἡ Λορελάη!

G. DONIZETTI (1797 - 1848)

ΒΛΕΠΩ ΝΑ ΛΑΜΠΗ . . .

('Από τὸ μελόδραμα «Elisir d'amore»)

Una furtiva lagrima . . .

Felice Romani.

Βλέπω νὰ λάμπη δάκρυο
 στὰ μάτια της κρυφὸ
 εἶδε κοράσια δλόχαρα
 καὶ ζήλεψε θαρρῶ.
 Τί ἄλλο πιά καρτερῶ;
 Εἶμαι, ναί, —
 εἶμαι ἢ χαρά,
 ἢ χαρά της.

= 2

"Αχ, τῶν καρδιῶν μας νᾶσμιγαν
 σ' ἓνα φιλι οἱ παλμοί!
 σὲ μιὰ πνοὴ νάντάμωναν
 οἱ δυὸ μας στεναγμοί! —
 — νάντάμωναν
 τῶν δυὸ μας οἱ παλμοί,
 καὶ νᾶσμιγαν
 οἱ δυὸ μας στεναγμοί! —
 κι ἄς χάσω τὴ ζωὴ
 μέσ' στὰ φιλιά, —
 στὰ φιλιά της!
 "Ας χάσω, —
 ἄς χάσω τὴ ζωὴ
 μέσ' στὰ φιλιά, —
 στὰ φιλιά της!

G. ROSSINI (1792 - 1868)

Η ΒΑΡΚΑΡΟΛΑ ΤΟΥ ΓΟΝΤΟΛΙΕΡΗ

('Οθέλλος», Πρ. Γ'.)

Nessun maggior dolore.

Dante.

'Ασύγκριτος ὁ πόνος, —
 ἀσύγκριτος ὁ πόνος,
 ἄμα θυμᾶσαι τὰ χρόνια τὰ ὠραῖα
 στὴ συφορὰ σου, —
 ἄμα θυμᾶσαι τὰ χρόνια τὰ ὠραῖα
 στὴ συφορὰ σου!

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΙΤΙΑΣ

('Οθέλλος»: Πρ. Γ'.) 1

La Canzone del Salice.

Διονύσιος Σολωμός.

Romanza e preghiera.

Berio.

ΔΕΣΔΑΙΜΟΝΑ.

Ἦ ἀθλία ψυχὴ, καθήμενῃ
 σὲ χόρτο, σὲ λουλούδι,
 μὲ μιὰ φωνὴ νεκρώσιμῃ
 ἀρχίναε τὸ τραγοῦδι,
 «Ὅλοι, ὄλοι τραγουδήσετε
 Ἐτιά, καὶ πάντα ἐτιά.»

1 Πρὶν ἀπὸ χρόνια, στὸ «Νουμά», εἶχα σημειώσει πὼς ὁ Σολωμός
 στὴν ὠραία του «Μίμησι τοῦ Τραγοῦδιοῦ τῆς Δεσδαιμόνας» ἀκολουθεῖ,
 ὡς σ' ἓνα βαθμὸ, τὴ στιχουργικὴ μορφή τοῦ «Τραγοῦδιου τῆς Ἰτιάς»,
 ὅπως ἀκούεται στὸν «Ὁθέλλο» τοῦ Ροσσίνι ποὺ πρωτοπαραστάθηκε
 στὰ 1816. — Τὸ τραγοῦδι αὐτό, ποὺ δαξάστηκε θρηνηθῶντας τὸ ἢ
 Μαλιμπράν, τυπώνεται ἐδῶ, συμπληρωμένο, μὲ ὅσους στίχους τοῦ
 Σολωμοῦ δέχεται ἡ μελωδία τοῦ Ροσσίνι. — Ν. Π.

Ἐκεῖ πού ρυάκι ἐφλοίσβιζε,
τὰ δάκρυα μὲ τὰ λόγια
πικρὰ κυλούσαν, κ' ἔβγαιναν
βαριά τὰ μυρολόγια, —
«Ὅλοι, ὄλοι τραγουδήσετε
Ἐτιά, καὶ πάντα ἐτιά.

Δὲ θέλω νὰ μοῦ βάλουνε
μέσ' στὸ στερνὸ κλινάρι,
μυρτιές, μηδὲ τριαντάφυλλα. —
μονάχα ἐτιᾶς κλωνάρι
κι ἀπάνου ἀπὸ τὸ μνήμα μου
δὲ θέλω ἄλλην ἰσικιά . . . »

— Τί λέγω; . . . Ἐκαμα λάθος. Ἀλλοιῶς τελειώνει
τὸ μυρολόγι αὐτό. — Μὰ στάσου . . .

*Ἐνα φύσημα τοῦ ἀνέμου, καὶ
σπάζοντε τζάμμα στὸ παράθυρο.*

Ἦ Θεέ μου!

Τ' εἶν' αὐτὸ πού βροντάει;
Τί κακὸ μοῦ μηνάει;

ΑΙΜΙΛΙΑ.

Κάμε καρδιά. Δὲ βλέπεις;
ἔπιασε ἀνεμοζάλη . . . ὄλο φυσάει.

ΔΕΣΔΑΙΜΟΝΑ.

Κ' ἐγώ, κάποιος θαρροῦσα . . . Ἦ, σὰν ἐμένα
θρηνοῦνε καὶ τὰ οὐράνια. —
Μὰ κοίτα πῶς ἡ θρηνηδία τελειώνει:

«Μιὰ μέρα πού τοῦ κλαύτηκα
πῶς πέφτει σ' ἄλλα στήθη, —
Μιμήσου με κι ἀγάπησε
ἄλλη ἀγκαλιά — ἀποκρίθη.

Τί ν' ἀγαπήσω ἢ δύστυχη, —
τί ν' ἀγαπήσω ἢ δύστυχη;
Ἐτιά . . .
Ἐτιά, θανάτου ἐτιά . . . »

Ἦϊμέ! ἀπ' τὸ κλάμα
νὰ τὸ πῶ δὲν μπορῶ. Φύγε· μὰ πρῶτα,
στερνὴ φορὰ, καλή μου, ἄς φιληθοῦμε.

ΑΙΜΙΛΙΑ

Ἄχ, τί λόγια! . . . Ὁρισμός σου . . . Ἦ, πῶς φοβοῦμαι!

Φεύγει.

ΔΕΣΔΑΙΜΟΝΑ, μόνη.

Τὸν ὕπνο, Θεέ μου, δῶσ' μου
στὴ συφορὰ μου εἰρήνη, —
κ' ἔχω, ἂν ἐρθῇ τὸ φῶς μου,
ώραία παρηγοριά.

Μ' ἂν τῆς καρδιάς μου ὁ θρηῆνος
μάταιο τὸν πόνο χύνῃ,
κάν ἄς μὲ κλάψη ἐκεῖνος
στὸν τάφο μου πικρὰ . . .

G. VERDI (1813-1901)

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΠΙΑΣ

(«Οθέλλος». Πρ. Δ' — Σκ. Α')

«Otello», Atto IV.

Scena, Canzone ed Ave Maria.

Arrigo Boito.

ΔΕΣΣΑΙΜΟΝΑ, ΑΙΜΙΛΙΑ.

ΑΙΜΙΛΙΑ.

Είχε μερώσει;

ΔΕΣΣΑΙΜΟΝΑ.

Ναί, θαρρῶ. Νὰ πέσω
νὰ τὸν προσμένω, ἀφοῦ πρόσταξε. Ἄλήθεια, —
νὰ μοῦ ζήσης, — στήν κλίνη μου νάπλώσης,
τὸ ἄσπρο φόρεμα, ἐκεῖ, τὸ νυφικό μου.
Σοῦ εἶπα. Πρὶν ἀπὸ σένα ἐγὼ ἂν πεθάνω,
σιτᾶσπρα ντυμένη ποθῶ νὰ με θάψης.

ΑΙΜΙΛΙΑ.

Ὁ Θεὸς μὴ μ' ἀξιώσῃ!

ΔΕΣΣΑΙΜΟΝΑ, καθήμενη πρὸς τὸν καθρέφτη.

Εἶμαι ὄλη πίκρα.

Μιά ψυχοκόρη ἢ μητέρα μας εἶχε,
ὠραία, καρδιοκαμένη.

Ἄχ, ἢ Βαρβάρα

ἢ ἄμοιρη! Κάποιον

αὐτὴ κρυφὸν εἶχε καημό, καὶ πάντα

ἓνα τραγούδι, «τὴν Ἰτιά», τραγουδαγε.

— Νὰ μοῦ λύσης τὴν κόμη. —

Στὸ νού μου ἀπόψε, μοῦ ἔρχονται τὰ λόγια,
πικρὰ σὰ μυρολόγια.

« Πικρὰ θρηνοῦσε
» στὸν ἔρμο λόγγο,
» μὲ δακρυοπλάνη,
» Ἰτιά μου! Ἰτιά μου! Ἰτιά μου!
» Βαρὴ τὸ βόγγο
» σκυμμένη ἀχοῦσε,
» Ἰτιά μου! Ἰτιά μου! Ἰτιά μου!
» Τραγούδα! ἢ Ἰτιά ἢ νεκρώσιμη
» θὰ μοῦ γενῆ στεφάνι.»

— Μὴν κάθεσαι· σὲ λίγο φτάνει ὁ Ὀθέλλος. —

« Τὸ ρέμα σὲ ὄχτον ἔτρεχε ἀνθηρό,
» μαζὶ ὁ καημὸς κυλοῦσε·
» στὰ βλέφαρά της ξέχειλο, θερμό,
» τὸ κλάμα ὄλο ἀναβροῦσε.
» Ἰτιά μου! Ἰτιά μου! Ἰτιά μου!
» Μὴν κλαῖς ὅποιον πεθάνη.
» Τραγούδα! Ἡ Ἰτιά ἢ νεκρώσιμη
» θὰ μοῦ γενῆ στεφάνι.»

« Πετούσαν τὰ πουλιά σμάρι ἀπ' τὰ κλώνια
» στὸ γλυκοσκοπί ἐκεῖνο.
» Στὸ σύθρηνό της στάζανε ἄλλο θρῆνο
» καὶ οἱ βράχοι μὲ συμπόνια.»

— Τὴ βέρα φύλαξέ μου. —

Δόλια Βαρβάρα μου! — Καὶ ποῦ νὰ ξέρω
πὼς ὅμοια θάρχιζα — νὰ τραγουδῶ:

« Τοῦ ἔγραφε ἢ Μοίρα — τὴ Δόξα ταίρι,
» μὲ τὸν καημό του »

— Ποιὸς κλαίει; Ἄκουσα θρήνους.
Σῶπα. Στὴ θύρα ποιὸς χτυπάει; . . .

ΑΙΜΙΛΙΑ.

Ὁ ἀγέρας.

ΔΕΣΔΑΙΜΟΝΑ.

« Μὲ τὸν καημὸ του — νὰ σβήσω ἐγώ.
 » Τραγούδα! Ἰτιά μου!
 » Ἰτιά μου! Ἰτιά μου!»

— Ἄχ, Αἰμιλία! Πῶς μοῦ καίνε τὰ μάτια!
 θὰ μοῦ φέρουνε δάκρυα.

Καληνύχτα!

Ἄχ, καλή μου, καλή μου. — Ὡρα καλή σου!

ΔΕΣΔΑΙΜΟΝΑ, *μόνη, γονατίζει μπρὸς στὴν εἰκόνα τῆς*
Παναγίας.

Χαῖρε Μαρία, χαριτωμένη, — ὦ κρίνε
 τῶν παρθένων, ὁ Κύριος μετὰ Σοῦ.
 Εὐλογητὸς αἰώνια ὁ καρπὸς εἶναι
 τοῦ σπλάχνου Σου τοῦ ἀπάρθενου, — Ἐσὸν Ἰησοῦ!
 Δέου γι' αὐτὸν ποὺ γονατίζει ἐμπρὸς σου,
 εἴτε εἶναι ἁμαρτωλὸς, εἴτε πιστεύει
 καὶ παιδεύεται ἀθῶος, ἢ δυναστεύει,
 ἄμοιρος πάντα — κάμε τὸ ἔλεός σου!
 Δέου γι' αὐτοὺς ποὺ ντροπιασμένοι γέρουν
 τὸ μέτωπο, καὶ βάσανα τοὺς δέρον.
 Γιὰ ὄλους, γιὰ ὄλους μας δέου
 πάντα, ὡς τὴν ὥρα τοῦ θανάτου, δέου.
 Δέου γιὰ μᾶς,
 δέου γιὰ μᾶς,
 δέου.

(Μένει ἀκόμα γονατιστή, σὰ νὰ ξανα-
 λέγη μέσα τῆς τῆ δέηση. Δὲν ἀκούγονται
 παρὰ τὰ πρῶτα καὶ τὰ τελευταῖα λόγια.)

Χαῖρε, Μαρία —

τὴν ὥρα τοῦ θανάτου.

Ἄμην.

R. WAGNER (1813 - 1883)

ΟΙ ΚΟΠΕΛΛΕΣ ΣΤΟ ΡΟΔΑΝΙ
(«Ο Φτερωτός Όλλαντζέζος», Πρ. Β')

«Der fliegende Holländer»: Spinnerlied.

ΟΙ ΚΟΠΕΛΛΕΣ.

Γύρνα, γύρνα τὸ ροδάνι,
τύλιγε, γοργά-γοργά,
γνέμα καὶ κλωστή, νὰ φάνη
κάθε κόρη τὰ προικιά.
Εἶν' ὁ καλὸς μου στὸ γιαλό,
μὰ τρέχει ὁ νούς του πάντα ἐδῶ. —
Ροδάνι, γύρνα μὲ βουή,
ροδάνι, γύρνα χαρωπό,
καὶ στείλε ἀέρα, γιὰ νάρθη.
Ναί, —
γύρνα τὸ ροδάνι,
τρα-λα-λά, τραλαλά!
Γύρνα τὸ ροδάνι,
γνέμα γιὰ νὰ βγάνη,
γύρνα μὲ βουή.

ΜΑΡΙΑ.

Κοπέλλες, στὴ δουλειὰ τὸ νού σας,
γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ καλοῦ σας!

ΟΙ ΚΟΠΕΛΛΕΣ.

Κυρά μου, πῶς; — Πάει μιά χάρὰ
μαζὶ τραγοῦδι καὶ δουλειά.

ΜΑΡΙΑ.

Καλά! μὰ εἶν' ὥρα τῆς δουλειᾶς...
Σὺ μόνη, Σέντα, δὲ μιλάς...

ΟΙ ΚΟΠΕΛΛΕΣ.

Γύρνα, γύρνα τὸ ροδάνι,
τύλιγε γοργά-γοργά,
γνέμα καὶ κλωστή, νὰ φάνη
κάθε κόρη τὰ προικιά. —
Εἶν' ὁ καλὸς μου στὸ γιαλό,
γυρνᾶ χρυσάφι γιὰ νὰ βρῆ. —
Ροδάνι, κλῶθε τὴν κλωστή,
ὡς ποὺ νάρθη μὲ τὸ καλό,
γιὰ νὰ χαρῶ, γιὰ νὰ χαρῶ!
Γύρνα τὸ ροδάνι,
κτλ.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΕΥΑΣ

(«Meistersinger»)

Bva's Taufspruch.

Λάμπει σὰν τὸν ἥλιο,
χαρωπὸ γελᾶ
τᾶστρο τῆς αὐγούλας,
ποὺ γιὰ μὲ' ξυπνᾶ.
Ὅνειρά μου ὄραϊα,
φέγγος αὐγινό,
νὰ σᾶς πῶ τί κρύβω
στὴν καρδιά μου ἐγώ: —
Τὸ τραγοῦδι ποὺ γλυκειά
μελωδία θάρχιση,
κάθε πόνο ἀπ' τὴν καρδιά
θέλω νὰ μοῦ σβῆση!

Θάβγη τὸνειρο σωστό;...
Τρέμω ἢ δόλια νὰ τὸ ἰδῶ
Μὰ τώραῖο τραγοῦδι
φέρνει μου ἀπαλά

λόγια μυστικά:—

Στῶν Δασκάλων τὸ Χορὸ,
τὸ βραβεῖο νὰ καρτερῶ!

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΕΛΙΣΑΒΕΤ

(«Tannhäuser»)

Arie der Elisabeth: «Dich teure Halle...»

Σένα, ὦ φωλιά χαρὲς γιομάτη,
τόπε ἱερὲ, σὲ χαιρετῶ...
τραγουδία ἤχουνε στὸ παλάτι,
καὶ ἀπ' ὄνειρα πικρὰ ξυπνῶ.

Σὰν ἔλειπε ὁ καλὸς μου,
τί μαύρη νύχτα ἐδῶ!
χαμένο εἶχα τὸ φῶς μου,
θρηνοῦσα ἀπ' τὸν καημό!

Τὸν κόρφο μου χαρὰ θερμαίνει
κ' εἶναι ὅλα τώρα φλογερά:
γιὰ μέ, γιὰ σὲ τὸ φῶς προβαίνει...
δὲν εἶναι μακριά.

Τὸν κόρφο μου χαρὰ θερμαίνει
κ' εἶναι ὅλα τώρα φλογερά:
γιὰ μέ, γιὰ σὲ τὸ φῶς προβαίνει, —
ναί! πὰ δὲν εἶναι μακριά.

Σὲ χαιρετῶ, —
σὲ χαιρετῶ, ἱερὸ παλάτι,
μὲ τί χαρὰ σὲ χαιρετῶ!
Ἰερὸ παλάτι,
σὲ χαιρετῶ!

Τ'ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΕΛΣΑΣ

(«Lohengrin», Πρ. Α΄.)

Elsa's Traum.

Μόνη, σὲ χρόνια μαῦρα,
εἶχα τὸ Θεὸ βοηθό:
στοῦ πόνου μου τὴ λαύρα
ἐλπίδα γιὰ νὰ ζῶ.
Μιά μέρα πού κυλοῦσε
τὸ κλάμα μου γοερά.
κι ὁ βόγγος μου ἀντηχοῦσε
στὸν οὐρανὸ ψηλά, —
τὸν ἔννοιωσα νὰ σβήνῃ
μακριά μου τὸν καημό,
τὰ μάτια νὰ μοῦ κλείνῃ
σ' ἓνα ὄνειρο γλυκό.

Δαμπροόρατον ἱππότη
θωρῶ νὰ προχωρῇ:
μιὰ τόσο ἀγνή σεμνότη
δὲν εἶχα ξαναδεῖ!
Βροντολαλαίει, — τὴ χέρα
στή σπάθα του ἀκκουμπᾷ...
νά! φτάνει ἀπ' τὸν αἰθέρα
σιμά μου ἡρωϊκά!
Μ' εὐλάβεια καὶ μ' ἀγνότη,
παρήγορα μιλεῖ: —
ὦ! αὐτὸν ἄς εἶχα ἱππότη,
νὰ μὲ ὑπερασπιστῇ!

= 2

... ..
*Ω! ἄς ἔρθῃ αὐτὸς ἱππότης,
νὰ μὲ ὑπερασπιστῇ!

Στὸ θεοσταλμένο τώρα
προσφέρω μ' ὄρκο ἐγώ,
τὴν πατρικὴ μου χώρα,
τὸ στέμμα πού φορῶ . . .
Γιὰ μένα, τί καμάρι,
ἂν μὲ καταδεχτῆ,
γυναίκα νὰ μὲ πάρῃ
καὶ σκλάβα ταπεινὴ!

Πρὸς τὸ Πῆγα:

Καλέ μου ρήγα, σὲ ἱκετεύω,
πάλι γι' αὐτὸν ἄς διαλαλήσουν . . .
Θᾶναι μακριά, καὶ δὲν ἀκούει . . .

Γονατίζοντας:

Σὺ τοῦ εἶπες τὸν πικρὸ καημὸ μου
νάρθῃ δική σου ἢ προσταγή:
ὦ Θεέ, στείλε τον βοηθό μου,
νά μὲ γλυτώσῃ ἀπ' τῆ θανά!

Ὅπως τὸν εἶδα τότε ἐγώ,
σιμά μου πάλι ἄς τὸν ἰδῶ! . . .

CH. GOUNOD (1818-1893).

ΜΟΝΑΞΙΑ

Solitude.

A. de Lamartine.

Γνωρίζω ἓνα καλύβι
στὴ ραχούλα ψηλά:
ἓνας βράχος τὸ κρύβει,
καὶ ἀγκαθιά φουντωμένη
τὸ περιτριγυρνᾷ.

Ὡς ἐκεῖ δὲν προβαίνει
τοῦ πολέμου ἢ κραυγῆ
ὁ ὕπνος γλυκά σὲ παίρνει
γλυκόνειρα σοῦ φέρνει, = 2
καὶ πάλι ἀπ' τὴν ἀρχή . . .

Τοῦ χωριοῦ ἢ ἐκκλησία
τὸ ἰσκιώνει, καὶ θαρρεῖς,
τὸ σήμαντρο ὕμνωδία
στέλνει γι' αὐτὸ στὰ ὕψη
μὲ τὸ φῶς τῆς αὐγῆς.

Τὸ μέτωπο νὰ σκύψῃ
σὲ θερμὴ προσευχή,
προσκαλεῖ τὸ παιδάκι
μέσ' ἀπ' τὸ καλυβάκι
στὴν ἁγιασμένη αὐλή. = 2

Μὰ ἡ θυρίδα ἀγναντεύει
τῶν νεκρῶν τὸν ἀγρό,
πὺρ χόρτο ἀδρὺ θρασέυει,
πὺρ κᾶθ' ἔγνοια μας σβήνει
σ' ἓναν ὕπνο ὕστερονό.

Μελαγχολία, γαλήνη,
 άγρυπνοῦνε σιμά . . .
 Νάφευγα θέλω, φῶς μου,
 τὰ βάσανα τοῦ κόσμου
 νάράξω ἐκεῖ κρυφά!

= 2

PRIMAVERA

Primavera.

Théophile Gautier

Στὰ ὄργισμένα του ἔργα ἐνῶ τρέχει
 ὁ ἄνθρωπος πάντα,
 πάντα καὶ βογγᾷ,
 γελαστός ὁ Μάρτης, κι ἂν βρέχῃ,
 νά!
 στὴν ἀνοιξὴ φτειάνει χαρά.

Γιὰ τὰ μικρούλια χαμομήλια,
 κρυφαγρυπνάει καὶ ξενυχτᾷ:
 τοὺς γαζῶνει περιτραχήλια,
 καὶ σμιλεύει χρυσὰ κουμπιά.

Κι ἂν τὸν ὕπνο χαίρεται ἡ Πλάση,
 πάει ὁ Μάρτης στὴν ἔρμη αὐλή,
 μὲ ρόδα ἐκεῖ νὰ τῆς ξομπλιάσῃ
 πράσινη ζώνη ἀτλαζωτή.

Πάνου στὰ κρόιταμα, στὴ βρούση,
 ποὺ ἐλάφι πίνει ἀλαφιαστά,
 πάει κλεφτάτα νὰ ξεκουκκίσῃ
 τάργυρά κρινένια χωνιά.

Στὰ χόρτα, γιὰ νὰ σὲ γλυκάνῃ,
 φράγολες κρύβει χαρωπές·
 φύλλα πλέκει σου, σκιαδι φτειάνει, —
 μὴ σὲ πιάσῃ ὁ ἥλιος καὶ κλαῖς!

Τὸ ἔργο τελειώνει, καὶ πρὶν φύγη·
 ὡς νάρθη ὁ Ἄπριλῆς νικητής,
 δρόμο στὴν Ἄνοιξην ἀνοίγει,
 καὶ λέει: — Κυρά, καλῶς νάρθης!

G. BIZET (1838-1875)

Τ'ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗΣ

Rêve de la Bien-aimée.

Louis de Courmout.

- Είδα ὄνειρο, — ἡ καρδιά μου πηγὴ δροσερῆ,
καὶ ζῶν ἀναβροῦσε
κι αὐτός, γλυκόφωνο πουλί,
στήν κρουσιά κελαϊδοῦσε.

Είδα ὄνειρο, — ἡ ματιά μου, ἀχτίδα λαμπερή,
σὲ αὐγὴ λουλουδισμένη·
κι αὐτός, πεταλούδα ἔλαφρῆ
κι ὄλο φῶς, νὰ διαβαίνει.

Ἄχ, καὶ κορμί εἶδα γώ, πῶς εἶχα πιά νεκρὸ
καὶ κρῦο, λευκὸ σὰ χιόνι·
κι αὐτός, σὰ σουδάρι σφιχτό,
νὰ μοῦ τὸ περιζώνη, —
τὸ κορμί μου νεκρὸ,
καὶ λευκὸ σὰν τὸ χιόνι!

Εἶδα ὄνειρο, — τάχειλι μου, σ' ἄλλον καιρὸ,
σὰ ρόδι νὰ αἰμοστάζη·
κι αὐτός, — αὐτός, ἀγέρι ἐρωτικό,
χαϊδευτὰ νὰ τὸ ἀρπάζη.

Κ' εἶδα τὰ στήθια μου ὄασην ὄνειρευτή,
μ' ἐρημὸς κυκλωμένη·
κι αὐτός, — αὐτός ταξιδευτῆς νάρθη,
στή δροσιά της νὰ μένη . . .

Ἄχ, κ' εἶδα ἐγώ . . . ἡ ψυχὴ μου—ὠϊμέ! — ἔρμη νὰ γυρνᾷ
μέσ' στοῦ Ἄδη τὰ ρουμάνια.

ποῦ ἦρθ' αὐτός, μ' ἀγγέλου φτερά,
καὶ μ' ἔφερε στὰ οὐράνια, —
μὲ φτερά,
μ' ἀγγέλου φτερά· στὰ οὐράνια!

ΠΟΙΜΕΝΙΚΗ ΜΕΛΩΔΙΑ

Pastorale: «Un jour de printemps».

Regnard.

Μιὰν ἀνοιξη, πρωτῆ,
σὲ πηγὴ δροσερῆ,
Ὁ Ἥλιος τραγουδᾷ
τὸν καημὸ πὺν τραβᾷ:
• Βοσκοπούλα μ',
βοσκοπούλα μ',
τραλάλα, λαλά,
λαλά, λαλά!
Θὰ φιλήσω ἀρπαχιά,
δυὸ ματάκια γλυκά!
Πῶς λαχταρῶ,
βοσκοπούλα μου,
τὸ φιλι τὸ γλυκό.
Βοσκοπούλα μου,
θὰ σοῦ τάρπάξω
τὸ φιλι τὸ γλυκό!

= 2

Κ' ἡ κόρη ἀπαντᾷ
στὸν πλάνο βοσκό:
«Νάρπάξης κρυφά
τὸ φιλι τὸ γλυκό; . . .

Ἄχι, Λιά μου,
ἄχι, Λιά μου,
τραλαλά, λαλά,
λαλά, λαλά!
Νάρπάξης κρυφά
τὸ φιλι τὸ γλυκό; . . .
Μὴ μοῦ τάρπάξης,

= 2

μὴ νὰ σὲ χαρῶ . . .
καὶ σοῦ τὸ δῖνω ἐγώ!
Μή, μή, Λιά μου,
μὴ . . . νὰ σὲ χαρῶ . . .
καὶ σοῦ τὸ δῖνω ἐγώ!»

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΤΡΕΛΟΥ

La chanson du fou.

Victor Hugo.

Σὺ ποὺ βράδν ἀργὰ
πᾶς νὰ βρῆς κρυφὰ
τὸ φῶς σου,
κοίτα μὴν ἢ γῆ
μαῦρος ἀνοιχτῆ
χαμὸς σου.

Κῦμα πλανερὸ
σκέπασε μὲ ἀχνὸ
τὴν ξέρα.
Γύρω σου ἐρημιὰ
σπίτι δὲ φωτᾶ
κεῖ πέρα!

Κλέφτης σὲ ἀκλουθᾶ,
καὶ στὴ σκοτεινιά
σὲ ἀδράχτει.
Τοῦ βουνοῦ οἱ ξωθιᾶς
μᾶς κρατᾶνε, λές,
σὰν ἄχτι.

Ὡχ, ἂν βγῆ καμιὰ
μπρός σου κι ἀγκαλιά
σὲ πάρη! —
Νέρεαῖδοι χορὸ
στήγουνε μὲ τὸ
φεγγάρι . . .

} = 2

CAMILLE SAINT-SAËNS (1835-1921).

ΤΙ ΘΕΝ ΚΑΙ ΛΑΛΟΥΝΕ . . .

A quoi bon entendre . . .

Victor Hugo.

Τί θέν καὶ λαλοῦνε
στὸ ἄλσος τὰ πουλιά; —
Στὸ γέλοιο σου ἀκοῦνε
ἀηδονιοῦ λαλιά.

Σβῆνει ὁ Θεὸς κι ἀνάφτει
τάστέρια ψηλά. —
Μὰ ἥλιος λάμπει, ἀστράφτει
πάντα σου ἢ ματιά.

Ὁ Μᾶης ξανανιώνει
μὲ ἄνθη τῆ βραγιά. —
Μὰ ἐσένα φουντώνει
σὰν κρίνο ἢ καρδιά.

Ἄχ!
Φλόγιο πουλί μου,
ἠλιόμορφη αὐγή,
ἄνθος στὴν ψυχὴ μου,
Ἀγάπη μου Ἐσύ!

} = 2

ΚΙΘΑΡΑ

Guitare.

Victor Hugo.

Μὲ τί,
— λέν οἱ νιοί, —
λάμινουν τὶς βαρκοῦλες
οἱ θαλασσινοί;
— Μὲ τὰ
κουπιά! —
λέν οἱ γριοῦλες.

Μὲ τί,
— λὲν οἱ υἱοί, —
λησμονιοῦνται οἱ μπόρες
κ' ἢ μοῖρα ἢ κακὴ;
— Μὲ τὰ
φιλιὰ! —
λὲν οἱ κόρες.

Καὶ ποιοί,
— λὲν οἱ υἱοί, —
μάγοι στίς ὠραῖες
χωρὶς μαγικὴ;
— Ὅσοι ἄ-
γαπᾶν τρελά! —
λὲν οἱ νέες.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΓΙΑ ΚΕΙΝΟΥΣ ΠΟΥ ΠΑΝΕ ΤΑΞΙΔΙ

Chant de ceux qui s'en vont sur mer.

Victor Hugo.

Θὰ φύγω . . . τί κρῖμα!
(κι ἄφρισε τὸ κῦμα!)
νὰ πάω σὲ ξένη γῆ!
Σ' ἀφήνω, αὐλή . . .
κληματαριά . . .
λουλούδια τοῦ φράχτη χρυσά!

Στὰ ξένα πηγαῖνω
(χῶμα μου ἀγιασμένο!)
καὶ πάω μακριά . . . μακριά!
Μισεύω, ἀγάπη μου γλυκειά,
μὲ καταχνιά,
μὲ παγωνιά . . .
Μισεύω, χωριό μου,
Βάσω, Ἄννιό, Μαριώ μου,
καὶ πάω μακριά . . . μακριά!

Θὰ φύγω . . . τί κρῖμα!
(καὶ ἄφρισε τὸ κῦμα!)
νὰ πάω στήν ξένη γῆ!
Τὰ μάτια μου βλέπουνε πέρα, θαμπά,
μαύρη φουρτούνα καὶ συφορά!
Σ' ἀφήνω, πατριδα,
μὲ μιὰ μόνη ἐλπίδα,
γιὰ σένα, στὴ δόλια καρδιά!

ΠΟΙΜΕΝΙΚΗ ΜΕΛΩΔΙΑ

(Γιὰ δύο φωνές)

Pastorale.

Destouches.

Ἐδῶ τὰ μικρὰ πουλιά
παίζουν μέσα στὰ λουλούδια,
καὶ ἀντηχοῦνε τὰ βουνά
μὲ γλυκά-γλυκά τραγούδια,
ποῦ ὁ ἀντίλαλος σκορπᾷ.

Τὸ ποτάμι ἐρωτικά
λέει κρυφὰ λογάκια στᾶνθη·
παντοῦ ἀπλώνεται δροσιά . . .
Λὲς κ' ἢ Πλάση ὄλη εὐφράνθη
μὲ τοῦ κάμπου τὴ χαρά!

E. REYER (1823-1909).

ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ ΨΑΛΜΟΣ

(Μελῳδία ἀπὸ τὸ συμφωνικὸ ποίημα «Selam».)

Chant du soir.

Theophile Gautier.

Στὴ φοινικιά τὰ πιστὰ περιστέρια
 πᾶν καὶ κουρνιάζουν βογγώντας γλυκά,
 κι ὁ μιναρὲς τὸν ψαλμὸν ὡς τᾶστέρια
 στέλνει ψηλά στὴ γαλήνια βραδυά.

Τοῦ μουεζίνη ἀντιλαλεῖ
 πέρα ἢ κραυγή:

«λά, Ἰλλαχί!
 τοῦ Μωχαμέτη ὅσοι πιστοί!
 Σαλάμ ἀλάϊκουμ, ἐσ-Σαλάμ,
 Λά-Ἄλλάχ, Ἰλ-Ἄλλάχ,
 οὐ Μωχάμετ ράσουλ Ἄλλάχ!»

Εἶν' ἡ ὥρα ἢ δοξασμένη,
 πὺν ἀργά,
 ἢ ἀγαπημένη

τὰ πέπλα παρατᾶ, —
 γαζέλλα, μὲ προσμένει
 στὴ σιὰ.

Γιὰ μένα ὥρα γλυκειά,
 πὺν δυὸ λαχτάρες δένει
 σὲ μιά.

Μαῦρα στοὺς τάφους βογγᾶν κυπαρίσσια,
 ἔσθησε ὁ ἥλιος, σκοτείνιασε ἡ γῆ...
 Ἐνα φίλι, κ' οἱ καρδιές μας περίσσια
 παίρνουν χαρὰ μέσ' στὴ νύχτια σιγή.

Τοῦ μουεζίνη ἀντιλαλεῖ
 πέρα ἢ κραυγή:
 «Λά - Ἰλλαχί!
 Ναί, ὅσοι τοῦ Ἰσλάμ εἶστε οἱ πιστοί!»

Ο ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Le retour (Madrigal).

Camille du Locle.

Καλέ, ἢ μικρὴ μου ἢ φιλενάδα,
 μεγάλη πιά κι ὄλη ὁμορφάδα,
 πές, Μαργαρώ μου, ἐσὺ 'σαι, ἐσὺ;
 Διγάκι θάρρος γιὰ νὰ πάρη,
 δῶσ' τοῦ καημένου ταξιδιάρη
 ἔν' ἀργὸ γλυκὸ σου φίλι.

Μὴ μοῦ κρυφτῆς μὲ τὴ μαντήλα:
 μὴ πονηρούλα, μόνο φίλα,
 μὲ φιλιὰ πὺν ὄλο μοῦ χρωστᾶς.
 Ὡ ἀχάριστη ροδοκρινούλα,
 λείπει ἔξη χρόνια μιὰ καρδούλα,
 κ' ἐσὺ γιὰ πάντα τὴν ξεχνᾶς;

Γλυκά τὰ μάτια σου σπιθίζουν,
 τὰ ὠραῖα μαλλιά σου πλημμυρίζουν
 τὸν ἄσπρο λυγρὸ λαιμό.
 Χαρὰ σ' αὐτὸν πὺν γέλοιο ἀνάψη
 σὲ χεῖλη ρόδα, — κι ἄς τὸν κλάψη
 μ' ἕνα δάκρυ ἢ ματιὰ σου ἀχνό.

Μὰ κοκκινίζει ἢ ἀγνή παιδούλα,
 χερσοσκέπάζει μὲ τρεμούλα
 τὰ ὠραῖα μάτια πὺν θωρῶ...
 Τί θὰ γινόταν, ἔλα, πέ μου,
 Μαργώ μου ἐσὺ, παλιὲ καημέ μου,
 ἄν. σοῦ ἔλεγα πῶς σὲ ἀγαπῶ

JACQUES OFFENBACH (1819 - 1880).

ΒΑΡΚΑΡΟΛΑ

(Ἀπὸ τὸ μελόδραμα «Contes d'Hoffmann»)

«Belle nuit, o nuit d'amour».

Jules Barbier.

Θεία γαλήνη τοῦ βραδυοῦ,
βοήθα μας στήν τρέλα . . .
Πόθοι ἀγάπης σέ ξυπνοῦν,
θεία γαλήνη τοῦ βραδυοῦ!
Πᾶν τὰ νιάτα, δὲ γυρνοῦν, —
μὰ γλέντησε καὶ γέλα! . . .
Δὲν εἶν' ὄρα τοῦ καημοῦ, —
πᾶν τὰ νιάτα, δὲ γυρνοῦν!

Ἀγέρι δροσερό,
πάρ' τὸν Ἔρωτα κ' ἔλα!
Ἀγέρι δροσερό,
τὰ φιλιὰ σου ποθῶ!

Θεία γαλήνη τοῦ βραδυοῦ,
βοήθα μας στήν τρέλα . . .
Πόθοι ἀγάπης σέ ξυπνοῦν,
πᾶν τὰ νιάτα, δὲ γυρνοῦν, —
θεία γαλήνη τοῦ βραδυοῦ!
Ἄχ!
πάρ' τὸν Ἔρωτα κ' ἔλα!
Δὲν εἶν' ὄρα τοῦ καημοῦ!
Ἄχ!

CÉSAR FRANCK (1822 - 1890).

ΥΜΝΟΙ ΤΟΥ ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΥ

(Ἀπὸ τὸ συμφωνικὸ ποίημα «Ἀπολύτρωση»)

«Rédemption»: Airs de l'Archange.

Édouard Blau.

Α΄.

Ρηγάδες πού λαοὶ δοξάζουν,
καὶ θεοὺς πού ἡ γῆ προσκυνᾷ,
παλάτια μάρμαρα σκεπάζουν,
ναοὶ μὲ προπύλαια χρυσά.

Μὰ τὸ θλιβερό τους στεφάνι
γιὰ πάντα στὸ χῶμα κυλᾷ. —
Ἐκεῖ, νά, ἐκεῖ, στήν ταπεινὴ τῆ στάνη,
ἐκεῖ Θεός, καὶ κυβερνᾷ.

Ἀναγαλλιάζει ἡ γῆ, φῶς στήν πλάσην ἀπλώθη!
λάμπει ἡ φάτνη, λίκνο στὸ Γιό,
καὶ λίκνο στὸν κόσμον πού ἐσώθη
καὶ ὑμνεῖ τὸν Πατέρα Θεό.

Τὸ πρῖν, ὄνειρο καὶ σβήνει,
τὸ κρῖμα φεύγει δειλά·
σ' ὄλη τὴν Πλάση εὐφροσύνη
ὁ γλυκὸς Ἰησοῦς σκορπᾷ.

Κι ὁ πλούσιος, χωρὶς καμάρι,
χέρι ἀνοίγει ἀδερφικό,
νά πέση στὸ δρόμον στάρι
γιὰ τὸν ἄμοιρον φτωχό.

Στὰ ἔργα τὰ εὐλογημένα
σκυμμένοι παντοῦ οἱ λαοί,
κινοῦν τὰ χέρια ἐνωμένα,
μὲ ἀγνή χαρὰ στὴν ψυχή.

Παντοῦ γαλήνη θεία, φῶς στὴν πλάσιν ἀπλώθη!
Λάμπει ἢ φάτνη, λίκνο στὸ Γιό,
στὸν κόσμον λίκνο πού ἐλυτρώθη
καὶ ὑμνεῖ τὸν Πατέρα Θεό.

B.

Τὸ κῦμα ζάλη·
μὰ στάκρογιαλί
γυρνᾷ στὸ ρῆμα τοῦ Θεοῦ·

πού ἅμα προστάζει,
τάστρο χαράζει,
τάνθη εὐωδιά χύνουν παντοῦ.

Μὰ ἐνῶ ὁ Θεὸς τὸν κράζει
στὴν ἅγια Του ἀγκαλιά,
ὁ ἄνθρωπος σπάζει
ὄσα ἱερά.

Σᾶς τιμωρεῖ μὲ τὸ θυμό Του!
Μὰ τὸ ἔλεός Του πῶς μπορεῖ
σ' ἐσᾶς αἰώνια νὰ δοθῆ; . . .
— Δοξάζετε τὸ Γιό Του!

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

L'Ange et l'enfant.

Jean Reboul.

Ἄρχάγγελος λαμπροφωτίζει
σκυμμένος σὲ λίκνο ὄρφανό, —
τὴν ὄψη του, λές, καθρεφτίζει
ρουάκι μὲ διάφανο νερό.

«Γλυκὸ παιδί πού ἐμένα μοιάζει, —
τοῦ λαλεῖ — νᾶρθης μου μαζί!
Φέγγος στὰ οὐράνια σου ταιριάζει·
σκεπάζει σκοτάδι τὴ γή. . .

Ἄχ, ἐδῶ καμὰ εὐφροσύνη·
θλιβερά ἢ ψυχὴ λαχταρᾷ·
γελᾷ ἢ χαρὰ πάντα μὲ ὀδύνη·
γέλοιο, καὶ στενάζει πικρά·

γιορτές, καὶ τὶς δέρνει τρομάρα·
ποτὲ μὰ μέρα γαληνὴ·
βροντάει δληνύχτα μὲ ἀντάρα,
μπόρα θολώνει τὴν αὐγή.

Μὰ τί; — χτυποκάρδια καὶ πόνοι
θὰ τυραννοῦν κορμάκι ἀγνό;
καὶ δάκρυ καημοῦ θὰ τυφλώνη
βλέμμα πού λάμπει γαλανό;

Ἄχι, ὄχι! μ' ἐμὲ στὸν αἰθέρα
ψηλά, ψηλά ἐκεῖ θὰ πετᾷ.
Ἡ Θεία Πρόνοια μαύρη μέρα
δὲ στέργει ἐδῶ ἐσὺ νὰ περνᾷς.

Μὰ στὸ σπίτι κανεὶς δικός σου
μαυροφόρος νὰ μὴ φανῆ!
Ἄς χαροῦν ὄλοι στὸ χαμό σου,
καθὼς στὸ πρῶτο σου φιλί.

Μαῦρο νέφος μὴν τοὺς πικράνη·
τὸ πένθος σου ἄς μείνη κρυφό, —
κορμί πού ἀθῶα τὴ ζωὴ χάνει,
τὸ κρύβει μνήμα εἰρηνικό.» — —

Καὶ τὰ λευκὰ φτερά του ἀπλώνει
ὁ ἄγγελος· πέταξε, πετάει
ἐκεῖ πού κόσμοι ὠραῖοι, αἰῶνιοι . . .
— Δόλια μάννα! ὁ γιός σου πάει!

Ο ΓΑΜΟΣ ΣΤΑ ΡΟΔΑ

Le mariage des roses.

Eugène David.

Μικρούλα, ξέρεις χαρὰ
τὰ ρόδα πῶς κάνουν;
Τί γάμο καὶ παντρεία;—
Τὸ χορὸ σὰν πιάνουν,
βγάζουν μῦρα ἐρωτικά,
τὴν καρδιά νὰ ράνουν.—
Μικρούλα, ξέρεις χαρὰ
τὰ ρόδα πῶς κάνουν;

Λένε: μ' ἔρωτα ὅποιος ζῆ,
ποτέ δὲν πεθαίνει·
ἓνα ὀλόγλυκο φιλί,
ψυχὴ μου, σ' εὐφραίνει·
ἄθλιος, πού, σκυφτός στὴ γῆ,
πονῶ, κλαίει, σωπαίνει!
Ἔλα!— μ' ἔρωτα ὅποιος ζῆ,
ποτέ δὲν πεθαίνει!

Θὰ βρῆς, μικρούλα, μ' ἐμέ
τὸν ἔρωτα αἰῶνια.
Νά, ἡ ἀνοιξὴ ἦρθε γιὰ σέ,—
καὶ τὰ χελιδόνια
ταίρι-ταίρι ζοῦν, ὦ, ναί,
στὴ φωλιά μὲ ὁμόνοια.
Ἄχ, γλυκειά μου, δῶσ' μου ἐμέ
τὸν ἔρωτα αἰῶνια!

Ἔρωτα ὅποιος δὲ χαρῆ,
τάφο ἄς σκάψη νάμπη!
Νέκρα, μαύρη ὀλοῦθε ἡ γῆ,
θολούρα καὶ θάμπη.
Μὰ σὰν ἄστρο φωτεινὴ
ἡ ἀγάπη μᾶς λάμπει.
Ἔρωτα ὅποιος δὲ χαρῆ,
τάφο ἄς σκάψη νάμπη!

GEORGES HÜE (1858).

ΟΙ ΑΤΣΙΓΓΑΝΟΙ

(Χοροδία)

Les Tziganes.

Édouard Guinaud.

Παρατοῦμε λιβάδια
καὶ βουνά καὶ λαγκάδια,
κι δλόδροσα νερά·
πεῖνα, δίψα τραβοῦμε,
τὰ βράδνα μας περνοῦμε
στῶν πεύκων τῆ σκιά.

Πάντα μὲ μιὰ ἐλπίδα,
δίχως τῆ φροντίδα
τοῦ ὕπνου ἢ τοῦ καιροῦ, —
σὰν πουλιὰ τοῦ ἀγέρα
ποῦ διαβαίνουν πέρα,
τρέχουμε παντοῦ,
καὶ πᾶμε παντοῦ.

Δὲν ἔχουμε στὴν Πλάση
χτῆμα καὶ σπιτικό·
βουνά, ἐρημιὲς καὶ δάση
τοῦ Γύφτου εἶναι χωριό...

Μπρός, παιδιά! — Δέστε τὰ τσαντήρια!...
Χρυσολάμπει στὰ ὄρη ἢ αὐγή,
μὲ διαμάντια τὰ ἔλατα μύρια
στολισμένα φέγγουν ἐκεῖ!

Μὰ πρὶν τὸ δρόμο πάρη
σὲ ρουμάνια ἢ βουνά,
ὁ Γύφτος μὲ καμάρι
τραγουδᾷ: — Δαλαλά,
λαλά, λαλά!

Τᾶστρο τῆς μέρας λάμπει,
λουσμέν' οἱ κάμποι
εἶναι μὲ φῶς, —
ἢ Πλάση ὅλη γιορτάζει,
καὶ τὸν ἥλιο δοξάζει
ὁ ἱερός μας ψαλμός: —

ὦ φῶς, ὦ Ἥλιε πατέρα,
λαμπάδα τοῦρανοῦ,
φέγγε μας κάθε μέρα
στὸ δρόμο τοῦ καλοῦ!
Κ' οἱ ὄρες ποῦ γυροῦνε
σὲ χορὸ τερπνό,
τὸ φῶς σου θὰ εὐλογοῦνε,
τὸ ἴλαρό, — τὸ λαμπρό! —
ὦ Ἥλιε πατέρα,
φέγγε μας κάθε μέρα
μὲ φῶς λαμπρό...

Παρατοῦμε λιβάδια,
καὶ βουνά καὶ λαγκάδια,
κι δλόδροσα νερά...

Πάντα μὲ μιὰ ἐλπίδα,
δίχως τῆ φροντίδα
τοῦ ὕπνου ἢ τοῦ καιροῦ, —
σὰν πουλιὰ τοῦ ἀγέρα
ποῦ διαβαίνουν πέρα
τρέχουμε παντοῦ, —
καὶ πᾶμε παντοῦ...
σὰν πουλιὰ παντοῦ!

J. B. MACY.

ΚΟΙΜΟΥ Σ' ΕΝΑΝ ΥΠΝΟ ΑΓΝΟ!

«Good night, little girl, good night».

Julia M. Hays.

Νά, τὸ παραμῦθι πού μου ἔπες νὰ πῶ, —
καὶ τώρα, ὕπνο γλυκό!
Κοιμοῦ καὶ ὄνειρέου μ' ἄθῶα χαρά,
ποτέ σου, ποτέ θλιβερά.
Ἡ οὐράνια χαρὰ στὴν καρδιά σου
νὰ λάμπη μὲ φέγγος λαμπρό!
τοῦ Θεοῦ ἢ εὐλογία σιμά σου,
ἅμα «ὕπνο» σοῦ λέω «γλυκό!» —
Γιὰ ἐσένα τὰ ὠραῖα, μικρούλα μου, —
κοιμοῦ σ' ἓναν ὕπνο ἄγνό!

Μεγάλος ὁ κόσμος, κ' οἱ φίλοι μας λίγοι . . .
ποιός ξέρει, χρυσό μου, τί σὲ καρτερεῖ;
Τί κι ἂν τὸ φυλάμε καλὰ τὸ μαντρί; —
ὁ λύκος περνάει παντοῦ!
Ἄχ, κόρη μου, νᾶχης τὸ νου! . . .
Μὰ τώρα κοιμοῦ καὶ ὄνειρέου γλυκά,
πού ἐγὼ γιὰ σέν' ἀγρυπνῶ,
καὶ δέουμαι πάντα νὰ ρέη ἀπαλὰ
γιὰ σὲ τῆς ζωῆς τὸ νερό.

Ἡ οὐράνια χαρὰ στὴν καρδιά σου
νὰ λάμπη μὲ φέγγος λαμπρό!
τοῦ Θεοῦ ἢ εὐλογία σιμά σου,
ἅμα «ὕπνο» σοῦ λέω «γλυκό!» —
Γιὰ ἐσὲ τὰ ὠραῖα, γλυκειά μου, —
κοιμοῦ σ' ἓναν ὕπνο ἄγνό!

ΜΙΛΙ BALAKIREW (1836).

ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑ

Berceuse.

A. Arseniew.

Νάνι, νάνι τὸ μορὸ μου, —
ὕπνο ἄς κοιμηθῆ γλυκό·
νάνι, νάνι τὸ χρυσό μου, —
κ' ἐγὼ δίπλα του ἀγρυπνῶ.

Ἄπ' τὰ οὐράνια ἡ θεία χάρη
τὸ φυλάγει στοργικά, —
νάνι, ἀγγέλινο καμάρι
σὲ γλυκόνειρη ἀγκαλιά.

Ὅσο ἡ ἔγνοια δὲν τὸ δέρνει,
ὄνειρο γλυκό ἄς χαρῆ·
νάνι, τώρα πού ἄλλος φέρνει
κάθε μέρα τὸ ψωμί.

Νάνι πού ὄλο σὲ χαϊδεύω,
καὶ γλυκά σοῦ τραγουδῶ, —
σὲ κουνῶ καὶ σὲ λατρεύω . . .
νάνι, νάνι τὸ μορὸ.

M. MOUSSORGSKY (1835 - 1881)

ΓΚΟΠΑΚ

Норак.

T. Scheftchenko.

Χαί, χόπ, χόπ, χόπακα!
 πού Καζάκο αγάπησα . . .
 μόνο γέρο ξεκουτιάρη,
 ψαροτρίχη, ξεδοντιάρη.
 Νά, τί νιάτα χάρηκα!
 Χαί!

Κι ἀπό τότε μαῦρο χάλι.
 — Ἄϊ, βρὲ γέρο, στὸ μαγγάνι,
 και πηγαίνω ἐγὼ στὸ χάνι!
 Βάζω χέρι στὸ μαντάλι,
 κ' ὕστερα ὄλο ντροάγκ και ντρούγκ,
 και ντροάγκ και ντρούγκ.

Δίνω πρῶτα καμουτσιά,
 δευτερόνω μὲ κλωτσιά.
 Πιάν' ἢ βάβω τὸ χορό,
 μιὰ και δυὸ σκουντάει τὸ νιό.
 Κι ὁ ψαρῆς τὴ γριά μαλώνει,
 μὰ κ' ἢ βάβω ξεφαντώνει.
 — Τί, σὲ πῆρα, σατανά,
 νὰ μ' ἀφήνης νησιτικιά;
 Νά τα!
 Θέλουν ἔννοια κ' οἱ μικροί,
 θὲν και ροῦχα και φαί.
 Ἔτσι!
 Βρὲς και σὺ γιὰ τὴ φαφούτα,
 μὴ σὲ στείλω στὴν καρούτα, —
 χαίντε!

Τρέχα ντέ, ψαρή μου γέρο,
 φέρε μου, μὴ σοῦ τὴ φέρω!
 Τράβα!
 Γέρο, βάλε πιὰ μυαλό,
 κούνα, κούνα τὸ μωρό,
 νά, πῶς.
 Κούνα, κούνα, γέρο,
 τὸ μωρό, — νά, πῶς.

Νιὰ σὰν εἶμουν, γέροντά μου,
 ἄρεσα στοὺς νιοὺς κ' ἐγώ
 μὰ ὡς νὰ βγάλω τὴν ποδιά μου,
 και στὴ σέλλα ὡς νὰ βρεθῶ,
 στὸ φεγγίτη χαιρετοῦσα
 μὲ τὸ ἀτλάξι πού κεντοῦσα.
 — Ἄχ, Θανάση μ', και ἄχ, βρὲ Γιάννη,
 βάλτε ντέ κ' ἐσεῖς καφτάνι,
 κι ἄμα βγοῦμε ἐμεῖς σεργιάνι,
 στὸ τραγοῦδι ποιός μᾶς πιάνει!
 Χαί, χαί, χαί, χαί!
 Χαίντε, ντέ, ντέ, ντέ!

Χαίντε, χόπ, χόπακα,
 πού Καζάκο αγάπησα,
 μόνο γέρο ξεκουτιάρη,
 ψαροτρίχη, ξεδοντιάρη, —
 νά, τί μόνο χάρηκα, —
 χαί!

S. RACHMANINOFF.

Ο ΑΠΡΙΛΗΣ

«Der Frühling naht».

Wladimir Czumirow,
κατὰ τὸν P. Tjutschew.

Στὴ γῆ ὁ χιονιάς βαρῆς παντοῦ,
μὰ βράζει στὰ ὄρη, στὰ ριζά,
ἢ ἀδρῆ πλημμύρα τοῦ νεροῦ,
καὶ κρᾶζει ὀλοῦθε καὶ βοᾷ,
καὶ κρᾶζει ὡς πέρα στὰ βουνά:
«Ὁ Ἀπρίλης, νά! ὁ Ἀπρίλης νά!»

Μὲ στέλνει κιόλα μνηστή,
νάνοιξω δρόμο νὰ διαβῆ. —
Ὁ Ἀπρίλης, νά! ὁ Ἀπρίλης, νά!
Καὶ ἠλιόξεστα καὶ φεγγερά
τραβάει καὶ πάει,
τραγουδιστά,
στὸ Μάη, στὸ Μάη,
τὰ μῦρα, τᾶνθη, τὴ χαρά!

JOHANNES BRAHMS (1833-1897)

Ω, ΑΣ ΠΑΡΩ ΠΙΑ ΤΟΥ ΓΥΡΙΣΜΟΥ...

«O wüsst' ich doch den Weg zurück!».

Klaus Groth.

Ὦ, ἄς πάρω πιά τοῦ γυρισμοῦ
τὸ δρόμο, νᾶρθω στὸ χωριό! —
Τὴν εὐτυχία ποῦ θάβρω ἄλλοῦ;
στῆς μάννας τὸ πλευρό.

Ὦ, νάποστάσω λαχταρῶ
ἀπ' τὸν ἀγώνα τοῦ ἕψωμοῦ
στὰ μάτια νᾶχω καὶ στὸ νοῦ
ἓνα ἔρωτα γλυκό.

Πέρ' ἀπὸ κάθε συλλογή,
στὴν ἐρημιὰ ποθῶ νὰ ζῶ.
τὸν κόσμο θέλω νάρνηθῶ,
νὰ γίνω σὰν παιδί.

Ὦ, δεῖτε μου τοῦ γυρισμοῦ
τὸ δρόμο, νᾶρθω στὸ χωριό...
Τί νὰ ζητῶ διαμάντια ἄλλοῦ,
τὸν ἄμμο γιὰ νὰ βρῶ;

ΣΤΗΝ ΑΝΕΜΗ

Mädchenlied:

«Auf die Nacht in der Spinnstub'n».

Heyse.

Στὴν ἀνέμη νυχτέρι,
τραγουδοῦν οἱ παιδοῦλες
οἱ νιοὶ παίζουν γελοῦν, —
κάθονται ἄγρυπνοι οἱ γέροι.

Κλώθονται ἄλλες καρδοῦλες
σάν τὸ γνέμα κοντά μου·
γι' ἄλλες πάντα χτυποῦν
οἱ καμπάνες τοῦ γάμου.

Ποῦ θᾶβρω συμπόνια
στὸν ἔρωτά μου; —
ποῦ φεύγουν τὰ χρόνια,
φεύγ' ἢ χαρά μου!

Τὸ δάκρυ τρέμει
στὴν ὄψη μου ἀχνό...
Γιατί στὴν ἀνέμη
νὰ ξενυχτῶ;

ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑ

Wiegenlied: «Guten Abend, gut' Nacht!».

Καληνύχτα μικρό! —
Ρόδα κι ἄνθη σκορπῶ
σὲ στρωσίδια χρυσά
νὰ κοιμᾶσαι γλυκά·
νὰ ξυπνᾷς τὸ πρωτὶ
πάλι πρόσχαρο ἐσύ

Κάμε νάνι, μωρό! —
Ἄγγελούδι καλὸ
σιδνειρό σου ἀγρυπνῶ,
τοῦ γελαῖς, σοῦ γελαῖ...
Γλυκὸν ὕπνο κοιμοῦ,
ὕπνο ρόδου καὶ ἀνθοῦ!

ΕΡΩΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Minnelied.

Πιὸ γλυκεῖά εἶναι ἢ λαλιά
τᾶηδονιοῦ στὰ δάση,
τῆς καρδοῦλας μου ἢ Κυρὰ
δίπλα σάν περάση.

Πιὸ δροσάτη ἢ λαγκαδιά,
πιὸ χλωροὶ κ' οἱ κάμποι,
ἅμα ἐκείνη ὅλη ὁμορφιά
στὸ λιβάδι λάμπη.

Λεῖπει αὐτή, — κι ὅλα νεκρά,
τᾶνθη μαραμένα...
Ἔχει ὁ Ἀπρίλης δειλινά
πιὸ λαμπρὰ ἀπὸ σένα;

Ἄκριβή μου φίλη ἐσύ,
μὴ ποτὲ μ' ἀφήσης!
Στὴν καρδιά μου ἔλα, χρυσή
τὴ χαρὰ νᾶνθίσης.

ΚΥΡΙΑΚΗ

Sonntag.

Κι ἂν εἶχα ὀλάκερη βδομάδα
τὴν ἀγαπούλα μου νὰ ἰδῶ,
Κυριακὴ ἐγὼ τὴν εἶδα
νὰ βγαίνει ἀπ' τὸ ναό. —
Στὴν ἀκριβή μου καὶ γλυκεῖά,
στὴν ὁμορφη κι ἀθῶα καρδιά,
δῶσε, Θεέ, —
δῶσε, Θεέ,
νᾶμαι πάντα σιμά!

Ἔτσι μιὰ ὀλάκερη βδομάδα
τὸ γέλιο θὰ κρατᾶ,
Κυριακὴ ὡς νᾶρθη πάλι
νὰ πάη στὴν ἐκκλησιά. —
Στὴν ἀκριβὴ μου καὶ γλυκειά,
στὴν ὁμορφὴ καὶ ἀθάνα καρδιά,
δῶσε, Θεέ, —
δῶσε, Θεέ,
νᾶμαι πάντα σιμά!

} = 2

ΣΤΗ ΣΕΛΗΝΗ

An den Mond.

Ἦ ἀργυρόχλωμη Σελήνη,
κι ἂν τὸ φέγγος σου ὁμορφιά
σὲ βουνά καὶ κάμπους χύνη,
σὰ νὰ κλαῖς κ' ἐσὺ κρυφά...

Δὲς τὴ μαύρη ἀπελπισιά μου,
ναυτοπούλα τοῦρανοῦ:
πὲς της, τί τραβᾷ ἡ καρδιά μου
ποῦ εἶναι σκλάβα τοῦ καημοῦ.

Πὲς της, μιλία κι ἂν μισέψη,
δὲ μοῦ φεύγει ἀπ' τὴν καρδιά:
μὰ μπορεῖ νὰ τὴ γιαιτρέψη
μὲ μιὰ μόνη της ματιά.

Πὲς της πὼς νεκροστολιζῶ
πιὰ τὸ δόλιο μου κορμί:
μὰ κρυφά σ' αὐτὴν ἐλπίζω
νὰ μοῦ δώσῃ νέα ζωή.

} = 2

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

Geheimniss.

Ἦ σύννεφο ἀνοιξιάτικο,
ὦ ἀγέρι δροσερό,
ὦ ἀνθόδεντρά μου, τί, —
τί
οἶς ζευγαρώνει ἀπὸ δυὸ - δυό;

Ποιό κρυφολέτε μυστικὸ
γιὰ τὴν Ἀγάπη μας;
τί ψιθυρίζετε μαζὶ
γιὰ τὴν Ἀγάπη, —
τὴν Ἀγάπη, —
τὴν Ἀγάπη μας;

ΩΧ, MANNA, ΘΕΛΩ ΚΑΤΙ

«Och Moder, ich well en Ding han».

Λαϊκὸ τραγούδι
τῆς Κολώνιας.

1.

- Ἦχ, μάννα, θέλω κάτι!
— Κόρη, τί θές, καὶ τ' εἶναι, τί;
Σὰν τί; σὰν τί;
Θές μιὰ κούκλα μὲ λιλιά;
— Ἦχι, δὲν τὴ θέλω πιά!
Καλὴ δὲν εἶσαι, μάννα!
δὲν τῶθρες τ' εἶν' τὸ θέλω,
σὰν τί ἢ κόρη σοῦ ζητεῖ,
τ' εἶναι, τ' εἶναι, τί!

2.

- Ὦχι, μάννα, θέλω κάτι!
 — Κόρη, τί θές, καὶ τ' εἶναι, τί;
 Σὰν τί; σὰν τί;
 Θές γιορντάνι καὶ φλουριά;
 — Ὦχι, δὲν τὰ θέλω αὐτά!
 Καλὴ δὲν εἶσαι, μάννα, —
 κτλ.

3.

- Ὦχι, μάννα, θέλω κάτι!
 — Κόρη, τί θές, καὶ τ' εἶναι, τί;
 Σὰν τί; σὰν τί;
 Θές φουστάνι ἀτλαζωτό;
 — Ὦχι, δὲν τὸ θέλω αὐτό!
 Καλὴ δὲν εἶσαι, μάννα, —
 κτλ.

4.

- Ὦχι, μάννα, θέλω κάτι!
 — Κόρη, τί θές, καὶ τ' εἶναι, τί;
 Σὰν τί; σὰν τί;
 Μήπως θέλεις ἄντρα, — αἶ;
 — Ναί, μάννα, ναί!
 Καλή, καλή μου μάννα,
 πὸν τῶρες τ' εἶν' τὸ θέλω:
 σὰν τί ἢ κόρη σου ζητεῖ,
 τ' εἶτανε τὸ τί!

ΔΕ ΛΑΜΠΕΙ Ο ΗΛΙΟΣ ΠΙΑ

«Die Sonne scheint nicht mehr».

Λαϊκὸ τραγούδι.

1.

Δὲ λάμπει ὁ ἥλιος πιά,
 σὰν πρῶτα χαρωπά,
 κ' ἢ μέρα πιά δὲ φέγγει
 γιὰ μένα ἐγκαρδιακά.
 Συχνὰ ἢ φωτιὰ κι ἂν οβιέται,
 ἢ ἀγάπη δὲν ξεχνιέται,
 μ' ἂν ἢ φωτιὰ κρατῆ,
 ἢ Ἀγάπη αἰώνια ζῆ.

2.

Καρδιά πὸν χάνω ἐγώ,
 ποῦ νᾶρθω νὰ σέ βρῶ;
 νὰ ἰδῶ τὴ γιαιτρεία μου
 στὸν πόνο πὸν τραβῶ!
 Συχνὰ ἢ φωτιὰ κι ἂν οβιέται,
 κτλ.

HEINRICH REIMANN.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ ΤΗΣ ΑΝΕΜΗΣ

Spinnerliedchen:

«Spinn', meine liebe Tochter».

Λαϊκό τραγούδι.

1.

Η ΜΑΝΝΑ.

Γνέθε, μικρή μου κόρη,
και παίρνω σου ποδιά.

Η ΚΟΡΗ.

Όχι, ακριβή μου μάννα,
δὲ θέλω ποδιά!
Νὰ γνέθω δὲν κάνει,
τὸ νύχι ἂν δὲ γιάνη
ποὺ τόσο πονᾷ!

2.

Η ΜΑΝΝΑ.

Κλώθε, καλή μου κόρη,
και παίρνω σου κορσέ.

Η ΚΟΡΗ.

Όχι, ακριβή μου μάννα,
δὲ θέλω κορσέ.
Νὰ κλώθω δὲν κάνει,
τὸ χέρι ἂν δὲ γιάνη
ποὺ τόσο πονᾷ!

3.

Η ΜΑΝΝΑ.

Γνέθε, ακριβή μου κόρη,
νὰ πάρης λιλιά.

Η ΚΟΡΗ.

Όχι, ακριβή μου μάννα
δὲ θέλω λιλιά.
Νὰ γνέθω δὲν κάνει,
ταῦτί μου ἂν δὲ γιάνη
ποὺ τόσο πονᾷ!

4.

Η ΜΑΝΝΑ.

Κλώθε, χρυσή μου κόρη,
νὰ βάλῃς φλουριά.

Η ΚΟΡΗ.

Όχι, ακριβή μου μάννα,
δὲ θέλω φλουριά.
Νὰ κλώθω δὲν κάνει,
τὸ δόντι ἂν δὲ γιάνη
ποὺ τόσο πονᾷ!

5.

Η ΜΑΝΝΑ.

Γνέθε, γλυκειά μου κόρη,
και νὰ, ἕνα γαμπρό!

Η ΚΟΡΗ.

Ναίσκε, ακριβή μου μάννα!
Νὰ, τ' ἤθελα ἐγώ!
Καὶ γνέθω και κλώθω
ποὺ πόνο δὲ νοιώθω·
και γνέθω και κλώθω,
τί πιὰ δὲν πονῶ!

FRANZ VON WOYNA (1845).

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΙ ΛΕΝΗ

Hans und Liesel.

Γύρα ὁ Γιάννης γυρνᾷ:
 κλαῖν τὰ χεῖλη, κλαῖν τὰ μάτια,
 ἔχει ζάλη, κομμάτια
 ἢ καρδιά τὸν πονᾷ.
 Καὶ στὴ θύρα τῆς ἠ Λένης,
 σὰ νυφούλα στολισμένη,
 βλέπει πέρα ψηλά,
 καὶ τὸ Γιάννη δὲν τηρᾷ.

} = 2

— Λένη, Λένη, ἔλα δῶ!
 μὴν τηρᾷς ἂν πέρα βρέχῃ,
 καημὸ κοίτα ποιός ἔχει
 στὴν καρδιά φλογερό.
 Τὸ θυμὸ σου ἂν μαλακώσῃς
 καὶ φιλὶ στὸ Γιάννη δώσῃς,
 μονομιᾶς καθαρὸ
 θέλει δῆς τὸν οὐρανό.

} = 2

Καὶ τῆς λέει, καὶ θρηνεῖ,
 κι ἀπὸ τὴν ποδιὰ τῆ σέρνει,
 μὰ τὸ πρόσωπο γέρνει
 κ' ἢ Λενιῶ ντροπαλή·
 καὶ τὰ χεῖλη τῆς ζαρώνει,
 καὶ μὲ νάζια τὰ ξαμώνει,
 καὶ τὸ Γιάννη φιλᾷ,
 κι ὅλα πάλι πᾶν καλά.

} = 2

HUGO WOLF (1860-1903)

ΙΤΑΛΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

(Βιβλίον Α')

Italienisches Liederbuch: I:

nach Paul Heyse.

1.

Καὶ στὰ μικρὰ μεγάλη θάβρης χάρη,
 καὶ τὰ μικρὰ μᾶς φαίνονται ἀκριβᾶ.
 Φορεῖς στολίδι ὠραῖο, — μαργαριτάρι·
 πανάκριβο εἶναι, καὶ εἶναι μὰ σταλιά.

Γιὰ ιδέες, ἢ ἔλιτσα πόσο εἶναι μικρὴ·
 μὰ ἢ νοστιμιὰ τῆς πόσο ποθητὴ!
 Γιὰ ιδέες τὸ ρόδο ἐκεῖ! Κι αὐτὸ μικρό·
 μὰ γιὰ τὴν εὐωδιά του τὸ ἀγαπᾷ.

2.

Μοῦ λένε πὼς μισεύεις γιὰ τὰ ξένα,
 καὶ ἄχ! πὼς μ' ἀφήνεις, ἄπovε γλυκέ μου;
 Τὴν ὥρα πού θὰ φύγῃς, μὴνέ μου,
 μὲ δάκρυα νὰ δῆς σιμά σου ἔμένα.

Μὲ δάκρυα τὸ δρόμο σου ἄμα βρέξω,
 μὲ τὸν καημὸ ζωὴ κ' ἐλπίδα ἄς πλέξω...
 Μὲ δάκρυα παντοῦ μαζί σου ἐγώ...
 μὲ τὸν καημὸ... Μὴ μὲ ξεχνᾷς... Πονῶ!...

3.

Εἶσαι ὁμορφὴ ὅσο παίρνει, ὅλη ὁμορφιά·
 τὰ κάλλη σου, τοῦ Μάη ἀνθοβολή·
 τοῦ Ὁρβιέτου ὁ τροῦλλος δὲ σὲ ξεπερνᾷ,
 καὶ τοῦ Βιτέρβου ἢ κρήνη ὁμπρὸς σου ἀργεῖ.

Τόση μαγεία και χάρι φανερώνεις,
 πού και τῆς Σιέννας τὸ ναὸ θαμπώνεις.
 Ἄχ, τόση σὲ στολίζει καλλονή,
 πού ὄμπρός σου σκύβουν θρόνοι και λαοί.

4.

Εὐλογητὸς ὁ Πλάστης τοῦ Παντός!
 Ὁριόπλασε γῆν, οὐρανὸ κι ἄερα,
 ὠκεανούς μὲ τρισάθα νερά,
 και τὰ καράβια πού ἀρμενίζουν πέρα,
 τοῦ Παραδείσου τάναιώνιο φῶς,
 τὴν ὁμορφιά, κ' Ἑσένα μου, γλυκειά!

5.

Νᾶμουν τυφλός, νὰ μὴ μπορῶ τὰ κάλλη
 νὰ βλέπω αὐτὰ πού φλογερὰ μὲ καίνε!
 Νᾶμουν κουφός, και δίχως ἔγνοια ἢ ζάλη
 νάκούω τὰ πάθη τοῦ ἔρωτα νὰ κλαῖνε!
 Νᾶμουν βουβός, τὰ χεῖλη νὰ μὴ λένε
 τὸ «σὲ λατρεύω» σὲ μικρὴ ἢ μεγάλῃ!
 Νᾶμουν νεκρός, στὸν τάφο μου κλεισμένος,
 κι ἀπ' τῆς καρδιάς τὸν πόνο γιατρεμένος!

6.

Ὁρα καλή; τί σ' ἔχει φέρει ἐδῶ;
 Ποιὸς σοῦ εἶπε νᾶρθῆς, βάρος ἂν τὸ λές;
 Νὰ πᾶς στὸ φῶς σου, πού εἶναι πιὸ γλυκό,
 σύρε ὅπου ἐλπίδες φέγγουν πιὸ καλές.

Ἐκεῖ, σύρε ὅπου ὁ νούς σου ἀγάπες θέλει!
 κ' ἐδῶ ἂν δὲν ἔρθῆς, διόλου δὲ μὲ μέλει.
 Νὰ πᾶς στὸ φῶς σου, πού εἶναι πιὸ γλυκό.
 Γιατί νᾶρθῆς; Τί σ' ἔχει φέρει ἐδῶ;

7.

Βαριά τὸ θρηῖνον ἄρχισε ἢ Σελήνη,
 και στὸ Θεὸ μὲ κλάματα μιλεῖ·
 στὸν οὐρανὸ δὲ θέλει πιά νὰ μείνῃ, —
 τὸ φέγγος τῆς, τῆς τῶχεις κλέψει Ἑσού.

Μετρώντας τὸν ἀστέρينو στρατό,
 δὲν ἔβγαλε τὸ μέτρημα σωστό.
 Δυό, τὰ λαμπρότερ' ἄστρα, εἶχες κλεμμένα, —
 τὰ μάτια σου τὰ δυό, — καημούς για μένα!

8.

Ἄχ, ἔλα, εἰρήνη ἄς κλείσουμε, γλυκειά μου,
 και φτάνει πιά ἢ ἀμάχη πού κρατοῦμε,
 Ἄν ὄχι ἐσού, πετῶ ἐγὼ τᾶρματά μου, —
 στὸν τάφο ὄχτροι πῶς γίνεται νὰ μποῦμε

Εἰρήνη κλείνουν, ἄρχοντες και σκλάβοι, —
 κ' ἐμᾶς ἢ δίψα τῆς ἔχτρας θανάβῃ;
 Εἰρήνη κλείνουν, ἄρχοντες και ἀσκέρια, —
 και θᾶναι δυὸ ἐρωμένοι στὰ μαχαίρια;

Θαρρεῖς πῶς ὅ,τι φτειάνουν οἱ τρανοί, —
 σ' αὐτούς πού ἀγάπη ἐνώνει δὲ βολεῖ;

9.

Ζωγραφιστὴ νὰ σ' ἔβλεπε, ὅλο κάλλη,
 ὁ Ρήγας τῶν Ἀπίστων σὲ μιὰ Εἰκόνα,
 θὰ σοῦ ἔντυνε διαμάντια τὸ κεφάλι,
 θὰ σοῦ ἔβαζε στὰ πόδια τὴν Κορώννα.

Στὴν Πίστη τοῦ Θεοῦ για νὰ γυρίσουν
 χωριὰ και χῶρες, κι ὅλα τὰ ρηγάτα,

στη γῆ παντοῦ θάντιλαλοῦσε ἡ διάτα,
μόνο Χριστό, κ' Ἐσένα νάγαπήσουν.

Κάθε Ἄπιστος μὲ μιᾶς Χριστιανὸς
θὰ γύριζε, καὶ λάτρης σου πιστός.

10.

Θαρρεῖς μὲ μιὰ κλωστή πὼς θὰ μὲ δέσης,
μὲ μιὰ ματιά σου πὼς θὰ μὲ πλανέσης;
Μὰ ἐγὼ ἴπιασα ἄλλες πού ἀψηλά πετούσαν
τίς τσάκωσα καλά, κι ἄς μὲ γελούσαν!
Ἐγὼ ἄλλες πιάνω, μάθε το ἀπὸ μέ:
καημούς τραβῶ, — γιὰ σένα ὅμως ποτέ!

11.

Πολὴν καιρὸ λαχτάριζα, ὁ καλὸς μου,
ἄχ, μουσικὸς νὰ μοῦ ἔβγαινε καλός!
Ἐδωκε ὁ Θεὸς καὶ γένηκε ὁ καημὸς μου,
πὺν μου ἔλαχ' ἕνας τέλειος καὶ λαμπρός.
Νά, λάμπει κίολα ἐδῶ ἡ γλυκειὰ μορφὴ του, —
προσκλίνεται, καὶ παίζει τὸ βιολί του.

12.

Μά, φίλε μου, τί τρόπος εἶν' αὐτός;
ποιὸς πάει τὸν ἄλλον ἔτσι νὰ προσβάλῃ;
Γιὰ κάθε μέρα εἶμ' ἄγγελος, — ἄμ' πῶς; —
μὰ γιὰ τίς σκόλες μοῦ ἀγγελίξεις ἄλλη.
Ναί, φίλε μου, μὲ τᾶστατα μυαλά σου
καὶ ξέσκολα θάκουσης τὸ αἶντε-χάσου!

13.

Σήκωσες μύτη, ὁμορφονιά, καὶ πᾶς
μὲ τὸ γαμπρό, ψηλά σὰ νὰ πετᾶς.
Σὲ χαιρετοῦν, κι ἀπάντηση καμιά,
σὰ νᾶχ' ἡ καλημέρα σου ἀκριβά.

Τάχα τοῦ Μέγ' Ἀλέξαντρου ἐγγονή,
προίκα βασιλείο, λές, νὰ σοῦ δοθῇ;
Χρυσάφι ἂν ἀψηφᾶς, νά, ὁ τενεκές!
Δὲ θές ἀγάπη, — καταφρόνια θές!

14.

Κουμπάρε, θές μὲ ράσα νὰ ντυθοῦμε; —
καὶ τὸν κόσμο ἄς χαρῇ ὅποιος τοῦ ἀρέσει! —
μὲ τρόπο, θύρα-θύρα νὰ χτυποῦμε:
«Κάντ' ἔλεος τοῦ παπαῦ, καὶ Θεὸς σχωρέση!»

— Ὡ γέροντά μου, κι ἄλλη στράτα κάμε,
νᾶβγη ἄπ' τὸ φούρνο τὸ ψωμί νὰ φᾶμε.
— Ὡ γέροντά μου, πέρν' ἀργὰ κομμάτι,
γιατὶ ἔχω μιὰ κορούλα στὸ κρεββάτι.

— Ἄν δὲν μπορῇ, — νὰ τὴν ἰδῶ προσμένει,
μὴν τύχη καὶ πεθάνῃ κολασμένη.
— Ἄν δὲν μπορῇ, — νὰ μπῶ νὰ τῆς μιλήσω,
τὰ κρίματά της ὅλα νὰ τῆς λύσω.
Τὴ θύρα κλείστε, μὴν κανεῖς προλάβῃ,
τὴν ὥρα πὺν ἡ φτωχιά θὰ μεταλάβῃ.

15.

Ὁ φίλος μου κοντός: μὲ τὰ σγουρά του
τὸ σπίτι μᾶς σαρώνει, καὶ οὔτε σκύβει.

Νάνθολογήση πάει στὸν κήπο κάτου, —
κι ἄμα ἀγναντέψη σάλιαγκα, τὸ στρήθει.

Στὸ σπίτι τρέχει ἀνάσα γιὰ νὰ πάρῃ,
καὶ τὸν ἀρχίζει ἡ μύγα στὸ στελιάρι.
Πάει νὰ καθήσῃ πίσω ἀπ' τὸ πορτί,
κ' ἡ σφήκα μιὰ στὴν κούτρα τοῦ βαρεῖ.

Στ' ἀνάθεμα σαλιάγκοι, μύγες, σφήκες, —
κ' ἐσὺ πού φίλος βόμπυρας μοῦ βγήκες!
Στ' ἀνάθεμα κουνούπια, μύγες, σκνίπες, —
κ' ἐσὺ πού γιὰ φιλι νὰ σκύβω μοῦ εἶπες!

ΤΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤ' ΑΡΓΑ . . .

«über Nacht, über Nacht . . .»

Julius Sturm.

Τὰ μεσάνυχτ' ἀργά, —
φτάνει ὁ Καημός,
καὶ μαζί του ξυπνῶ
τοῦ πόνου ὁ καιρός·
ἡ αὐγὴ χαιρετᾷ τὴν ἡμέρα
μὲ κλάμα, μὲ φοβέρα!

Τὰ μεσάνυχτ' ἀργά, —
τὸ Γέλοιο ἀνθεῖ,
καὶ μαζί του ξυπνῶ
ἡ μοίρα ἡ καλή.
τὸ μαῦρο σου τῶνερο παίρνει,
χαρὰ γιὰ σένα φέρνει!

Τὰ μεσάνυχτ' ἀργά, —
μαζί ξυπνοῦν
τὸ Κλάμα, ἡ Χαρά,
κι ἀπὸ σένα πετοῦν·
νὰ εἰποῦνε στὸν Πλάστη ἀνεβαίνουν
τί καημοὶ σὲ μαραίνουν . .

ΛΗΣΜΟΝΙΑ

Verborgtheit.

Eduard Mörike.

Στρέξε, ὦ Κόσμε, ἀπλὰ νὰ ζῶ!
Μὴν ἐρθῆς μ' ἀγάπης δῶρα,
κ' ἔχω στὴν καρδιά μου τώρα
μιὰ λαχτάρα, ἕναν καημό!

Κι ἄς μὴν ξέρω τί καημὸς
καὶ τί βάσανο μὲ ζώνει:
μαῦρο δάκρυ ποιοῦ θαμπώνει
τοῦ ἡλίου τὸ πανώριο φῶς.

Θέλω ἐγὼ τὴ λησμονιά,
καὶ τὸ γέλοιο δὲ μ' εὐφραίνει:
βάρος τῶχω, καὶ πικραίνει
θλίβοντάς μου τὴν καρδιά . . .

Στρέξε, ὦ Κόσμε, ἀπλὰ νὰ ζῶ!
Μὴν ἐρθῆς μ' ἀγάπης δῶρα,
κ' ἔχω στὴν καρδιά μου τώρα
μιὰ λαχτάρα, ἕναν καημό!

Ο ΠΕΡΒΟΛΑΡΗΣ

Der Gärtner.

Eduard Mörike.

Μὲ τᾶσπρο ἀλογάκι, στὴ δέντροσειρά,
ἡ ὠραία ρηγοπούλα καθάλλα περνᾷ.
Στὸ δρόμο πού τὸ ἄτι χορεύει γοργό,
λάμπει ἄμμος χρυσάφι: — τὸν ἔστρωσα ἐγώ!
— Ἄχ, ρόδινη σκούφια πού χόροπηδᾷς,
κρυφὰ ἕνα φτεράκι σ' ἐμὲ δὲν πετᾷς; —
καὶ θέλει σοῦ δώσω ἕνα ἄνθος ἐγώ . . .
χιλιάδες λουλούδια . . . πάρ' τα ὅλα γι' αὐτό!

GUSTAV MAHLER (1860-1911).

ΣΤΑ ΟΥΡΑΝΙΑ ΧΑΡΑ Κ' ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ

(Δ' Συμφωνία: Μέρος Δ')

«Wie geniessen die himmlischen Freuden...»

Ἀπὸ τὸ «Des Knaben Wunderhorn».

Στὰ οὐράνια χαρὰ κ' εὐφροσύνη,
μακριά μας ἢ ἐγκόσμια ὀδύνη.
Δὲν κρούει φοβέρα
καμιὰ τὸν αἰθέρα!
Γαλήνη καὶ εἰρήνη παντοῦ, —
γαλήνη παντοῦ!

Ἄν ὅμως σὰν ἄγγελοι ζοῦμε,
μὲ γλέντια, μὲ τρέλες, μὲ γέλοια μεθοῦμε!

Ἄν ὅμως σὰν ἄγγελοι ζοῦμε,
γιὰ μᾶς τὰ λουλούδια,
χοροὶ καὶ τραγούδια, —

τραγούδια...

Κι Ἄϊ-Πέτρος τὸ λέει τοῦ Θεοῦ!

Ἄϊ-Γιάννης τὰρνάκι του χάνει,
κι ὁ σφάχτης Ἡρώδης τὸ πιάνει
κ' ἐμεῖς τὸ καημένο,
τὸ πρᾶο καὶ θλιμμένο,
τραβοῦμε τὰρνάκι νεκρό...

Κι ἂν σφάξῃ ὁ Λουκάς τὸ βοδάκι,
κανέννας δὲ βάζει μεράκι...
Κρασι πίνε κέρνα
σὲ οὐράνια ταβέρνα...
Ψωμί βγάζει ὁ Ἄγιος ζεστό.

Τί λάχανα ὠραῖα, τί φασόλια
φυτρώνουν στὰ οὐράνια περβόλια!
Σπαράγγια, τομάτες,
κάθε εἶδους σαλάτες
σὲ ἀπλάδες ἐμᾶς καρτεροῦν!

Τί μήλα, τί ἀχλάδια! — σταφύλια
δροσιζοῦνε τζάμπα τὰ χεῖλια!
Λαγοὶ καὶ ζαρκάδια,
στοὺς δρόμους κοπάδια
γιὰ μᾶς ροβολοῦν!

Καὶ γιορτὴ σὰν ξημερώνη,
κάθε ψάρι στὸ κολύμπι ξεφαντώνει!
Κι Ἄϊ-Πέτρος μ' ἀγκίστρια,
δολώματα, δίχτυα,
στὸ οὐράνιο βιβάρι τραβᾷ.
Κ' ἡ Μάρθα τὴ σκάρα βαστᾷ,
τὰ ψάρια νὰ φτειάξῃ ψητᾷ.

Μπρὸς στὴ μουσικὴ μας δὲ βγαίνει
καμιὰ ἄλλη σὲ γῆ κ' οἰκουμένη.
Μὲ τᾶστρα οἱ παρθένες
χορεύουν πιασμένες!
Ἡ Ἄϊ-Ἵρσολα μόνη γελᾷ...

Μπρὸς στὴ μουσικὴ μας δὲ βγαίνει
καμιὰ ἄλλη σὲ γῆ κ' οἰκουμένη.
Στὴν ἄρπα γλυκὰ ἢ Καικιλία
σκορπᾷ θεϊκὴν ἁρμονία —
Ἀρχάγγελοι αἰνεῖτε,
ὕμνευτε, εὐλογεῖτε, —
τὸν Κύριον ὕμνευτε!
Στὸ φῶς ὄλ' ἢ Πλάση, —
ὄλ' ἢ Πλάση ἐξυπνᾷ!

RICHARD STRAUSS (1864).

Ο ΡΟΔΟΦΟΡΟΣ

(Τελική τριφωνία)

«Der Rosen-Kavalier»: Trio Finale. Hugo von Hoffmannstahl.

ΣΤΡΑΤΑΡΧΙΝΑ — ΣΟΦΙΑ — ΟΚΤΑΒΙΑΝΟΣ

*Ἡ ΣΤΡΑΤΑΡΧΙΝΑ φεύγοντας κάνει νόημα στον ΟΚΤΑΒΙΑΝΟ νὰ μείνη.*ΟΚΤΑΒΙΑΝΟΣ, *ἀναποφάσιτος σὰ νὰ ἤθελε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ.*Μαρία Τερέζα! *Πηγαίνει καὶ στέκει κοντὰ τῆς, ἐνῶ ἡ ΣΟΦΙΑ στέκει πρὸ μακριὰ.*ΣΤΡΑΤΑΡΧΙΝΑ, *κοντὰ σὴν θύρα, κοιτάζοντας ἐμπρός.*

Καμάρι μου, ἂν ἀγάπη τοῦ ἔχω
 σὲ ὑπερτέλειο βαθμό,
 ὥστε τὸν καημό του γιὰ μιὰ ἄλλη νάγαπῶ!
 Μὰ δὲν τὸ εἶχα στοχαστεῖ,
 κι αὐτὸ γοργὰ γιὰ μὲ νὰ γίνῃ ἀνάγκη.
 Εἶναι στὸν κόσμον πράγματα πολλὰ
 ποὺ τὰ θαρρεῖς ἀπίστευτα,
 ὅταν νὰ τὰ ἱστοροῦν ἀκούς.
 Μά, ὅποιος τὰ περνᾷ,
 πιστεύει εὐτὺς καὶ δὲ ρωτᾷ...
 Νά, ἐδῶ ὁ μικρός, ἐδῶ κ' ἐγώ,
 καὶ μὲ τὴν ξένη κόρη ἐκεῖ
 ὅλος χαρὰ θὰ ζῆ,
 ὅπως κάθε ἄντρας χαρὰ μπορεῖ νὰ βρῆ.

ΣΟΦΙΑ, *κοιτάζοντας ἐμπρός τῆς.*

Σὰ νᾶμαι σ' ἐκκλησία,
 ὅλη εὐλάβεια καὶ τρόμο,
 μὰ καὶ ἀσέβεια μαζί!
 Δὲν ξέρω τ' εἶν' αὐτό.
 Σὰν ἐκκλησία... εὐλάβεια... ντροπή!
 Κ' ἐγὼ νὰ γονατίσω σὴν κυρία,
 δὲν πρέπει, ἀλήθεια;
 Σ' ἐμὲ νοιώθω νὰ τὸν προσφέρῃ...
 μὰ, τί ἀπὸ κείνον μοῦ κρατεῖ;
 Δὲν ξέρω τί νὰ πῶ!
 Τὰ πάντα ἐξηγῶ,
 κ' εἶν' ἀνεξήγητα!
 Νὰ μάθω... νὰ μὴ μάθω...
 φλέγω καὶ ριγῶ...
 Μὰ σὲ θωρῶ, κ' ἓνα ζητῶ:
 νὰ σ' ἀγαπῶ, νὰ σ' ἀγαπῶ!

ΟΚΤΑΒΙΑΝΟΣ, *κοιτάζοντας ἐμπρός του.*

Κάτι ἔχει τρέξει, κάτι συμβεῖ.
 Νὰ τὴ ρωτήσω; νὰ τὸ πῶ;
 Κι ἀλήθεια αὐτὸ
 αἰσθάνουμαι πὼς μοῦ ἐμποδίζεται.
 Νὰ τὴ ρωτήσω; νὰ τὴ ρωτήσω;
 Γιατί, γιατί τρέμει μου ἡ καρδιά;
 Θᾶναι μεγάλο ἄδικο αὐτό;...
 Καὶ ἰδοὺ γιατί, ἰδοὺ γιατί,—
 ἰδοὺ γιατί, γιατί δὲν πρέπει νὰ ρωτήσω ἐγώ...
 Ἀφοῦ ἐσένα βλέπω, Σοφία,
 καὶ μόνο ἐσέ,
 μόνο ἐσὲ λαχταρῶ, Σοφία,
 γιὰ σένα ζῶ,
 καὶ ξέρω μόνο αὐτό,
 μόνο νὰ σ' ἀγαπῶ!

ΣΤΡΑΤΑΡΧΙΝΑ.

Ὁ Θεὸς μαζί σας!

*Πηγαίνει μέσα πρὸς τὰριστερά. —
Οἱ δύο τους δὲν τὸ παίρνουν εἰδη-
ση. — Ὁ Ὀκταβιανὸς ἔχει προχω-
ρήσει πρὸς τὴ Σοφία. — Ἐπειτα
ἀπὸ λίγο βρῖσκονται ἀγκαλιασμένοι.*

ΣΟΦΙΑ.

Ὅνειρο εἶναι ἀπίστευτο . . .
ταίρι οἱ δύο μας νὰ γίνουμε,
μαζί νὰ ζοῦμε, πάντοτε, αἰώνια!

ΟΚΤΑΒΙΑΝΟΣ.

Μόνο νὰ τὸ φαντάζεσαι,
πὼς ταίρι οἱ δύο μας γίναμε, —
φαίνονται ὅλα σὰν ὄνειρο ὑπερκόσμιο!

Δυνατώτερα.

Σ' ἓνα σπίτι, εἴσουν μέσα ἐσύ,
κι ὁ κόσμος μ' ἔστειλε ἴσια ἐκεῖ . . .
μέσ' στη μάκαριότητα!
Πόσο ἔξυπνοι!

ΣΟΦΙΑ.

Γελᾷς κιόλα;
πὺ λαχταρῶ σὰ νάμαι στὰ οὐράνια
ψηλά; . . .
Καὶ νά, πλάσμα ἀδύνατο ἐγώ,
ἔπεσα πιά

*Στηρίζεται ἐπάνω του. — Τὴν ἴδια
στιγμὴ ἀνοίγουν τὴ θύρα οἱ λακέδες
τοῦ Φάνιναι καὶ μπαίνουνε μέσα,
καθένας τους μ' ἓνα πολύφωτο. —
Απὸ τὴ θύρα ἔρχεται καὶ ὁ ΦΑΝΙΝΑΙ,
ὀδηγώντας ἀπὸ τὸ χέρι τὴ ΣΤΡΑΤΑΡ-
ΧΙΝΑ. — Οἱ δύο νέοι στέκονται μιὰ*

*στιγμὴ στενοχωρημένοι, κ' ἔπειτα
προσκλίνονται βαθιά. — Ὁ Φάνιναι
καὶ ἡ Στραταρχίνα ἀντιχαιρετοῦν.*

ΦΑΝΙΝΑΙ,

*πιάνοντας πατρικὰ τὴ
Σοφία στὸ μάγουλο.*

Μαζί λοιπόν, τὰ δύο μικρά!

*Ἀπλώνει τὸ χέρι πρὸς τὴ Στρα-
ταρχίνα καὶ τὴν ὀδηγεῖ πρὸς τὴ
μεσαία θύρα, πὺ τὴν ἀνοίγουν οἱ
λακέδες τῆς Στραταρχίνας, καὶ μαζί
μ' αὐτοὺς ὁ Ἀραπάκος.*

ΣΤΡΑΤΑΡΧΙΝΑ.

Ναί, ναί.

*Ἐξω φῶς, μέσα μισοσκοτεινά. —
Οἱ δύο λακέδες μὲ τὰ πολύφωτα
προπορεύονται, καὶ φεύγουν ὅλοι,
ἔξω ἀπὸ τοὺς δύο νέους.*

ΣΟΦΙΑ,

σὰ νὰ βλέπη ὄνειρο.

Ὅνειρο εἶναι ἀπίστευτο . . .
ταίρι οἱ δύο μας νὰ εἴμαστε,
μαζί νὰ ζοῦμε πάντοτε, αἰώνια!

ΟΚΤΑΒΙΑΝΟΣ,

σὰ νὰ βλέπη ὄνειρο.

Μόνο νὰ τὸ φαντάζεσαι,
πὼς ταίρι οἱ δύο μας εἴμαστε,
φαίνονται ὅλα σὰν ὄνειρο ὑπερκόσμιο!
Καὶ ὄχι νὰ τὸ ἰδῶ!
νὰ τὸ ἰδῶ! . . .

ΣΟΦΙΑ

Κι ὄχι νὰ τὸ ἰδῶ!

*Πέφτει στὴν ἀγκαλιά του. — Αὐτὸς
τὴ φιλεῖ ἀμέσως. — Τῆς πέφτει τὸ*

μαντήλι ἀπὸ τὸ χέρι.—Καὶ τότε, πια-
σμένοι χέρι-χέρι, φεύγουν τρέχοντας.
Σὲ λίγο ἀνοίγει ἡ θύρα τοῦ βάρ-
θους. — Ἔρχεται ὁ ΑΡΑΠΑΚΟΣ
μὲ ἓνα κερί. — Φάγει γιὰ τὸ μαν-
τήλι. — Τὸ βρῖσκει. — Τὸ σηκώνει
ψηλά. — Φεύγει πηδηχτά.

ΟΛΑ, ΨΥΧΗ ΜΟΥ ΚΑΙ ΝΟΥΣ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑ . . .

«All' mein Gedanken, mein Herz und mein Sinn . . .»

Felix Dahn.

Ὅλα, ψυχὴ μου καὶ νοῦς καὶ καρδιά,
ὅπου ἔναι ἡ Ἀγάπη μου πάνε γοργά·
μέσ' ἀπὸ κάστρα καὶ πόρτες περνοῦν,
τράφους καὶ σύρτες ποτὲ δὲν ψηφοῦν·
σὰν τὰ πουλιά στὸν ἀγέρα ψηλά,
κάνουν γιοφύρι νερὰ καὶ βουνά·
βρῖσκουν μιά χώρα μικρή, μίαν ἀλή·
βρῖσκουν τὴ θύρα τῆς κόρης κλειστή, —
χτυποῦνε καὶ κρᾶζουν: — Ἔλ' ἄνοιξ' ἐδῶ!
Σοῦ στέλνει ὁ καλὸς σου φιλάκι γλυκό, —
γλυκό! . . . ἔλ' ἄνοιξ' ἐδῶ!

ΣΥ, ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ

«Du meines Herzens Krönelein».

Felix Dahn.

Σύ, τῆς καρδιάς μου ὁ θησαυρός,
σύ, τὸ χρυσὸ μου ἀστέρι, —
στὰ κάλλη τὰ δικὰ σου ὄμπρός,
ποιὸς ἄλλα κάλλη ξέρει;

Ἄν οἱ ἄλλες λόγια λὲν τρελά,
μέλι ἢ λαλιά σου στάζει·
κι ἂν σὲ λιμπίζεται ἡ καρδιά,
χαρὰ σου! — κι ὄχι νάξι!

Ζητοῦν ἀγάπες καὶ χαρὲς
μὲ πλάνα λόγια οἱ ἄλλες . . .
Σύ, δίχως πονηριὰ ἢ ματιές,
θερμὲς θὰ βρῆς ἀγκάλες.

Ἀθῶο τοῦ λόγγου ρόδο ἐσύ, —
κρυμμένο στὰ κλαριά του! . . .
Μὰ κάθε πού σιμὰ διαβῆ
μεθ' ἐστὴν εὐωδιά του.

ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ, Σ' ΑΦΗΝΩ . . .

«Ach Lieb, ich muss nun scheiden.»

Felix Dahn.

Ἀγάπη μου, σ' ἀφήνω,
νά πάρω τὰ βουνά, —
καὶ κλαῖνε μ' ἓνα θρηνο
τὰ δέντρα, ἡ καλαμιὰ.

Συχνά, τοὺς δύο μας ταίρι
μᾶς εἶδαν πλάϊ στὸν ποταμό:
τὸν ἓνα σ' ἄλλα μέρη
νά μάθουν, τοὺς εἶναι πικρό.

Καὶ κλαῖνε στὸν καημὸ μας
τὰ δέντρα, ἡ καλαμιὰ . . .
Νά χωριστοῦμε οἱ δύο μας,
ἄχ! ποιά καρδιά βαστά;

WALTER BRAUNFELS.

ΟΙ ΟΡΝΙΘΕΣ

(Τὸ Ἀηδῶνι ὡς Πρόλογος)

Die Vögel: Nachtigal als Prolog.

Ἄχ! ἄχ! ἄχ!
 Ἐλᾶτε, ὦ φίλοι, ἐδῶ,
 νὰ ζῆτε στὴ δική μας χώρα,
 πὸν περνοῦμε τὸν καιρὸ φαιδρά!
 Κάθε ὥρα, νέα χαρὰ
 στὴν καρδιά μας ἀνθοβολᾷ.
 Λαλεῖ γλυκὰ τραγοῦδι ἐδῶ,
 κι ὅλοι ἀγαπᾶνε ἀληθινά.
 Μὰ ἐκεῖ, στοὺς κόπους μέρα νύχτα,
 δὲ θὰ δῆτε οὐρανὸν ὅπως ἐδῶ.

Κάθε πίκρα μακριά,
 μαζί μας ἂν ζῆτε
 δίχως πιά τὴ μαύρη σκλαβιά
 πὸν ὅλους στὴ γῆ σφιχτὰ σᾶς δένει
 καὶ φέρνει τὸν πόνο, τὸν καημὸ
 κι ὅλα τὰ βάσανα...

Ποιά νὰ τραγουδῶ
 λαχτάρα, λαύρα μὲ σέρνει;

Ἄχ! τί πέρα ἐκεῖ;
 ἄχ! τί νᾶναι αὐτό;
 ψηλά τί θωρῶ;...
 Τί τάχα παρηγοριά μου φέρνει
 στὸ γλυκὸν καημὸ;...
 Τί;... ἄχ!...

G. PUCCINI (1858-1924).

ΤΟΣΚΑ

(Πρ. Γ'. — Τὸ τραγοῦδι τοῦ τενόρου)

Tosca:

«E lucevan le stelle...»

Illica-Giacosa.

Λαμπροφέγγανε τᾶστρα...
 μῦρα σκορποῦσε ἡ Πλάση...
 τοῦ κήπου ἔτριξε ἡ θύρα...
 στὸν ἄμμο ἓνα βῆμα γλιστροῦσε, —
 κι ὀλοεύωδη πετοῦσε
 στὴν ἀγκάλη μου ἐκείνη...

Γλυκὰ φιλιὰ μου! ὦ, χάρδια λαγγεμένα! —
 πὸν ἐγὼ μὲ λαύρα
 τῶραῖο κορμί της γύμων' ἀπ' τὰ πέπλα!
 Ἔσθησε, πάει, ἐκείνη ἡ ἐρωτοπλάνη...
 ἡ ὥρα διαβαίνει...
 πεθαίνω ἀπελπισμένος...
 Πεθαίνω ἀπελπισμένος,
 καὶ λαχταροῦσα ἐγὼ τόσο νὰ ζήσω, —
 τόσο νὰ ζήσω!

R. LEONCAVALLO (1858-1919).

Ο ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ "ΠΑΛΙΑΤΣΟΥΣ,"

Ragliacci: Il prologo.

ΤΟΝΙΟΣ, *προβαίνοντας μέσ' απ' την κλειστή αυλαία.*

Νά βγῶ; . . . Νά βγῶ; . . . Κυράδες! Ἀρχόντοι! . . .
Σχωράτε με, πού μονάχος προβαίνω.
Ἐγώ 'μαι ὁ Πρόλογος.

Ἄν πάλι στή σκηνή μάσκες σάν ἄλλοτε
φέρνῃ ὁ συνθέτης,
νά παίξουν, ζωντανεύοντας
τάρχαϊα συνήθια,
κ' ἐμπρός σας ἐμένα ἔστειλε,
μά ὄχι νά πῶ λόγια σάν τότε:

« Τὰ δάκρυα κι ἂν θά χυθοῦν, ἀπάτη!
» Κι ὅσα βάσανα δῆτε, ὅ,τι καημούς,
» νά μὴν τρομάξετε! »

Ἄχι! ὄχι!

Νά δώσῃ ὁ συνθέτης
ποθεῖ με τὸ ἔργο του
τῆς ζωῆς μὴν εἰκόνα,
κ' ἔχει μονάχη του ἀρχή
πὼς ἡ Τέχνη εἶναι φῶς, καὶ πὼς τὸν ἄνθρωπο
πρέπει νά φέγγῃ. — Κ' ἡ ἀλήθεια τὸν φώτιζε.

Ἀηδόνια τὰ ἐνθυμήματα
στοῦ νοῦ τὰ τρισβάθα τοῦ κελαδούσαν,
τὸ ἔργο μὲ μαῦρα δάκρυα ἔγραφε,
κ' οἱ λυγμοὶ του τὸ χρόνο τοῦ κρατούσανε!

Κ' ἔτσι θά δῆτε ἐδῶ,
πὼς ζοῦνε κ' ἔρωτα

οἱ ἄνθρωποι κάνουν, — θά δῆτε τοῦ μίσους
τὰ κρύα φαρμάκια, τοῦ καημοῦ τὰ βάσανα,
λύσσας στριγγιές θ' ἀκούστε,
καὶ γέλοια ἀδιάντροπα! . . .

Καὶ ὅλοι· σεῖς τώρα τὰ φτωχὰ μας ράκη
μὴν κοιτᾶτε τοῦ θεάτρου,
τὴν ψυχὴ μας κάλλιο νά κοιτᾶτε,
γιατ' εἴμαστε ἄνθρωποι,
μὲ σάρκα, μὲ αἷμα, —
κ' ἐμεῖς στὸν ἄθλιον κόσμο,
καθὼς ἐσεῖς,
ἀέρα ἀναπνέουμε.

Τὴν ἰδέα σᾶς τὴν εἶπα . . . Ἀκούστε τώρα
πὼς ἔγιν' ἔργο. — Ἐμπρός! νάρχίσουμε ὦρα!

F. SANCHEZ FUENTES.

ΕΣΥ
(Habaneira)

«Τά». — Espera.

Fernan Sanchez.

Στώραϊο τάκρογιαλί
του πέρα νησιού,
μου πήραν τὸ νοῦ
τὰ ώραϊά σου κάλλη,
τὰ μαῦρα σου μάτια, κοράσι γλυκό.

Στὸν κῆπο ἐκεῖ πέρα
πού ἀνθίζει ἡ ροδιά,
νάρθῶ λαχταρῶ,
ὦ ἀγνή περιστέρα,
νὰ χτίσω γιὰ πάντα μαζί σου φωλιά.

Μέσ' στὴν καρδιά σου
κρυφὴ τῶχεις χαρά,
πού τὰ φιλιὰ σου
λαχταρῶ μιὰ καρδιά.
Μὲ μιὰ ματιά σου
νὰ γλυκάνης ποθῶ
τὸν καημὸ πού γιὰ σένα τραβῶ, —
ἄχ! —
καὶ γιὰ σὲ τραγουδῶ!

Γλυκὸ τὸ μέλι, —
μὰ ἡ γλυκειὰ σου φωνή,
λὲς δὲν τὴ μέλει
πικρὰ λόγια κι ἂν πῆ . . .
Μὰ πάντα θέλει
τὴ δική σου ὁμορφιά
ἢ φωνή μου νὰ κράζῃ γλυκά, —
ἄχ! —
μαυρομάτα γλυκειά!

CAMILLE ROBERT.

Η ΜΑΝΤΕΛΙΩ
(Μὰς τραγουδιστό)

«Quand Madelon . . .»

L. Bousquet.

1.

Γιὰ νὰ γλεντοῦν, νὰ παίξουν οἱ φαντάροι,
στὸ λόγγο μέσα, πλάϊ ἀπ' τὸ βουνό,
κισσὸς στὸν τοῖχο, στὴν αὐλὴ θυμάρι, —
«Στὸ Τουρλουρού» — ἔτσι λὲν τὸ καπελειό.
Μιὰ πεταλούδα ἐκεῖ σερβίρει,
κοπέλλα σὰν τὸ κρύο νερό, —
σπίρτο ἢ ματιά της στὸ ποτήρι,
κι ὅλοι τὴν κράζουν Μαντελιώ.
Στὸν ὕπνο τὴ θωροῦν,
ξυπνοῦν καὶ τὴ ζητοῦν, —
γιὰ μὰς ἡ Μαντελιώ
μεθήσι ἐρωτικό.

Ἡ Μαντελιώ σὰ φέρνη τὴν κανάτα,
κάτω ἀπ' τὴ δράνα, χέρι καὶ τσιμπιά,
ὅλοι ἐκεῖ ἀρχίζουν τὴν παράτα,
μιὰ παράτα, — ὦ, χαρά!
Ἡ Μαντελιώ, σ' ἐμὰς δὲν ἀγριεύει,
δὲν κάνει νάζια, μπαίνει στὸ χορό,
κι ἂν γελᾷ — τὸ γέλοιο της χαϊδεύει,
— Μαντελιώ, Μαντελιώ, Μαντελιώ!

2.

Ὅλοι ἀπὸ μὴν ἀγάπην ἀγαποῦμε,
πού καρτεράει στεφάνι καὶ γαμπρό,
μὰ εἶναι μακριά, μακριά γιὰ νὰ τῆς ποῦμε
τί θὰ γενῆ, ἄμα πᾶμε στὸ χωριό.

Τὰ χρόνια μ' ἄχ και βὰχ περνᾶμε,
και μόνη γλύκα στὸν καημὸ
νὰ βροῦμε, μιὰ και δυὸ τραβᾶμε,
και πᾶμε γιὰ τὴ Μαντελιώ.

— «Μπρέ, δῶσ' μου δυὸ φιλιὰ!»

— «Μωρ' κάτω τὰ ξερά!»
Λές κ' εἶναι ἡ χωριανή,
και κάνει τὸ βαρή...

Ἡ Μαντελιώ σὰ φέρνη τὴν κανάτα,
κτλ.

3.

Ἐνας πεζὸς μὲ τὸ σπαθὶ στὴ μέση,
μιὰ μέρα πάει και λέει στὴ Μαντελιώ

— «Βρέ, εἶμαι μουρλὸς γιὰ σένα, κι ἂν σ' ἀρέσῃ

σε παίρνω ἐγώ, ἀφεθῶ δὲν ἀφεθῶ».

Μὰ ἡ Μαντελιώ, μ' ἕνα ὕφος τάχα
και σοβαρὸ και γελαστό:

— «Πῶς θές νὰ πάρω ἕναν μονάχα,

ποῦ ὅλο τὸ σύνταγμα ἀγαπῶ;

Δὲ ντρέπῃσαι, καλέ,

νὰ λές αὐτὰ σ' ἐμέ;

Οἱ φίλοι σου θὰρθοῦν,

κι ἂς φέρω γιὰ γὰ πιοῦν...»

Ἡ Μαντελιώ σὰ φέρνη τὴν κανάτα,
κτλ.

F. PAOLO FRONTINI.

ΓΙΑ ΣΕΝΑ!

(Μελωδία)¹

A te!

G. Nicolò

Τὴν ὁμορφιά, ποῦ χρόνια μὲ τὰ θάμπη
τῆς Τέχνης και τοῦ Πόνου ὄνειρευόμουν,
μέσ' στὴ ματιὰ σου τὴ σεμνὴ κι ὠραία
εἶδα νὰ κρυφολάμπη.

Κι ἄλλο δὲ θέλω! Γιὰ σὲ οἱ στεναγμοὶ μου,
ἡ ἀντάρα τῆς καρδιᾶς, τοῦ πόθου ἡ λαύρα! —
γιὰ σένα, ὦ κόρη, ὁμορφιά μου οὐράνια,
θυσιάζω τὴ ζωὴ μου!

Ἄλλο δὲ θέλω!

Ἄλλο δὲ θέλω! Γιὰ σὲ οἱ στεναγμοὶ μου,
ἡ ἀντάρα τῆς καρδιᾶς, τοῦ πόθου ἡ λαύρα,
τοῦ πόθου ἡ λαύρα! —

γιὰ σένα, ὦ κόρη,
γιὰ σένα οἱ στεναγμοὶ μου,
ἡ ἀντάρα τῆς καρδιᾶς!...

¹ Ἐχει τυπωθεῖ μὲ τὴ μουσικὴ. Ἐκδότης Γ. Φέξης.

ΠΑΡΑΤΡΟΠΗ

ALESSANDRO SCARLATTI (1659-1725).

Η ΣΕΡΕΝΑΤΑ ΤΟΥ ΦΛΩΡΙΝΤΟΥ

«Se Florindo è fedele»¹.

(Carlo Goldoni).

Α'.

Σ' αγαπῶ, σὲ λατρεύω,
 γιὰ σένα λαχταρῶ·
 μά, γλυκειά μου, ἄν κοντεύω
 νὰ λυώσω ἀπ' τὸν καιμό,
 κι ἄν ποθῶ νὰ ἐξηγήσω
 πόσο ἐγὼ σ' αγαπῶ,
 — ἄχ! πόσο σ' αγαπῶ! —
 δὲν τολμῶ νὰ μιλήσω,
 ἄχ, γιὰ νὰ σοῦ τὸ πῶ,
 πόσο σ' αγαπῶ,
 δὲν τολμῶ νὰ τὸ πῶ.

= 2

Μακριά σου ἀναστενάζοντας
 χωρὶς νὰ σὲ θωρῶ,
 μποροῦσα κὰν ἀμίλητος
 νὰ δείξω τί τραβῶ.
 Μὰ ὅταν . . . εἶσαι . . . ἄχ, σιμά μου
 καὶ μὲ θωρῆς γλυκά,
 πάει, χάνω τὴ λαλιά μου,

= 2

¹ Τὸ τραγοῦδι τοῦτο δὲν εἶναι παραφρασμένο ἀπὸ τὸ ἀρχικὸ κείμενο ποὺ τόνισε ὁ Σκαρλάττης. Εἶναι τὰ λόγια τῆς Σερενάτας τοῦ Φλωρίντου, ὅπως ἀκούονται στὴν πρώτη πράξη τῆς κωμῆδίας «Ὁ Ψεύτης» τοῦ Γολδόνη, στιχουργημένα μὲ τὸ ρυθμὸ τῆς μελωδίας τοῦ Σκαρλάττη, γιὰτὶ ἔτυχε λόγια, ρυθμὸς καὶ μουσικὴ νὰ ταιριάζουνε μὲ τὸ νόημα τῆς σερενάτας.— Ν. Π.

μοῦ σφίγγεται ἡ καρδιά,
 κι ἄχ, — πόσο σ' αγαπῶ,
 — πόσο σ' αγαπῶ,
 δὲν τολμῶ νὰ σοῦ εἰπῶ.

= 2

Ἄν μοῦ ἰδῆς κὰν τὰ μάτια,
 θὰ ἰδῆς πῶς σ' αγαπῶ . . .
 τὴν καρδιά μου κομματῖα
 κὰνω γιὰ σένα ἐγὼ,
 μὰ σοῦ κρύβω τὸν πόνο
 ποὺ γιὰ σένα τραβῶ,
 — ἄχ! ποὺ γιὰ σὲ τραβῶ! —
 μὲ τὴ φλόγα σου ἄν λυώνω,
 δὲν τολμῶ κὰν νὰ εἰπῶ,
 — δὲν τολμῶ νὰ πῶ
 πόσο ἐγὼ σ' αγαπῶ.

= 2

Β'.

Πρῶτος καὶ τελευταῖος
 ἔρωτάς μου εἶσαι ἐσύ·
 γαμπρὸς γίνουμαι ὠραῖος,
 νύφη ἄν γενῆς χρυσή,—
 μά, καλή μου, ἔλα, βιάσου,
 νὰ ἰδῆς πῶς σ' αγαπῶ,
 — νὰ ἰδῆς πῶς σ' αγαπῶ . . .
 μ' ἄν δὲν τό εἶπε ἡ καρδιά σου,
 πῶς ἐγὼ νὰ τὸ πῶ,
 ἐγὼ νὰ τὸ πῶ
 νὰ ἰδῆς πῶς σ' αγαπῶ;

= 2

Νυχτόμερα τὸ βάσανο
 τραβῶντας μυστικά,
 μποροῦσε, ἄν τὸ φανέρωνα,
 πὰ νάβρω γιατρεία.

Ὅμως . . . πρέπει . . . ἂν μιλήσω,
 στὰ μάτια νὰ σέ ἰδῶ . . .
 Μὰ πῶς νὰ σέ ἀντικρύσω, = 2
 καὶ πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ;
 ἄχ, πόσο σ' ἀγαπῶ,
 — πόσο σ' ἀγαπῶ, = 2
 πῶς ἐγὼ νὰ σοῦ εἰπῶ;

Ο Ἐρωτᾶς μου μὲ βιάζει
 — διῶξε τὸ δισταγμό·
 πές της πιά τὸ μαράζι
 ποὺ κρατᾶς μυστικό! —
 μὰ ἐγὼ πῶς νὰ μιλήσω,
 καὶ πῶς νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ, —
 — ἄχ, πόσο σ' ἀγαπῶ! —
 ποὺ οὐδὲ νὰ σ' ἀντικρύσω
 φῶς μου, ἐγὼ δὲν τολμῶ,
 φῶς μου, δὲν τολμῶ, = 2
 γιὰ νὰ πῶ: σ' ἀγαπῶ.

W. MOZART.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ “ΓΑΜΟΥΣ ΤΟΥ ΦΙΓΑΡΟΥ,”

Le Nozze di Figaro.

Lorenzo Da Ponte.

(Πρ. Γ, Σκ. 3.)

Η ΑΡΙΑ ΤΗΣ ΚΟΝΤΕΣΣΑΣ

«Dove sono i bei momenti».

Κ' ἢ Σουσάννα ποὺ ἀργεῖ; Μὰ νὰ μάθω
 τώρα πρέπει ἂν ὁ Κόντες
 θὰ πάη στὸ περιβόλι. Ὡς τόσο τόλμη
 φοβερὴ θέλει αὐτό, — μάλιστα μ' ἄντρα
 τόσο ἄγριο καὶ ζηλιάρη! . . .

Καὶ εἶναι κακὸ τάχα νάλλάξω ροῦχα
 ἐγὼ μὲ τὴ Σουσάννα; . . .

Θὰ εἶναι σκοτάδι . . .

θὰ μὲ πάρη γιὰ κείνη . . .

ὦ Θεέ μου! ποῦ εἶμαι ἢ μαύρη πεσμένη!
 σὲ τί κατάντια! —

γιὰ ἓνα ταῖρι σκληρό, ποὺ ἀφοῦ μὲ εἶχε
 μ' ἔν' ἀνήκουστο κρᾶμα
 ζήλειας τρελῆς, καὶ ἀπιστίας, καὶ πάθους,
 βασανίσει ὁ κακοῦργος, μὲ ἀναγκάζει
 βοήθεια νὰ ζητήσω ἀπὸ μὴν ἄλλη!

Ποῦ εἶναι τώρα οἱ ὠραῖοι χρόνοι
 οἱ ὅλο ἀγάπη καὶ ἡδονή; . . .
 τί ἔχουν γίνει οἱ ὄρκοι οἱ αἰώνιοι
 ποὺ εἶχε ἢ ψεύτρα ἢ γλώσσα εἰπεῖ; = 2

Μ' ἂν τὸ κλάμα καὶ τὸ θρηῖνο
 ἢ καρδιά μου ἔχη θροφή,
 γιὰ τὸ χαμένο ἐκεῖνο
 ἀγαθὸ δὲ λησμονεῖ; —

τὸ χαμένο
ἀγαθὸ δὲ λησμονεῖ!

Ποῦ εἶναι τώρα οἱ ὠραῖοι χρόνοι
οἱ ὅλο ἀγάπη καὶ ἡδονή; . . .
τί ἔχουν γίνεῖ οἱ ὄρκοι οἱ αἰώνιοι
ποῦ εἶχε ἢ ψεύτρα γλώσσα εἰπεῖ; . . .

Μ' ἂν θρηνώ, κὰν ὁ καημὸς μου
δείχνει πῶς τὸν ἀγαπῶ,
κ' ἔχω ἐλπίδα ὁ θησαυρὸς μου
σ' ἐμὲ νᾶρθῃ ὡς τὸν ποθῶ! = 2

Μ' ἂν θρηνώ, κὰν ὁ καημὸς μου
δείχνει πῶς τὸν ἀγαπῶ,
κ' ἔχω ἐλπίδα ὁ θησαυρὸς μου
πάλι νᾶρθῃ ὡς τὸν ποθῶ, — } = 2
πάλι νᾶρθῃ ὡς τὸν ποθῶ, = 3
ὡς τὸν ποθῶ! = 2

ΚΟΝΤΕΣΣΑ ΚΑΙ ΣΟΥΣΑΝΝΑ

(Διφωνία)

«Che soave zeffiretto».

ΚΟΝ. Τὸ λὲς ἀλήθεια; καὶ τί σοῦ εἶπε ὁ Κόντες;

ΣΟΥ. Στὴν ὄψη του φαινόταν
καὶ τὸ πείσμα κ' ἡ λύσσα.

ΚΟΝ. Τότε, θὰ πέση πῶς εὐκόλα στὰ βρόχια . . .
Καὶ ποῦ νάνταμωθῆτε
τὸν ἔχεις προσκαλέσει;

ΣΟΥ. Στὸ περβόλι.

ΚΟΝ. Μὰ σὲ ποιό μέρος; . . . Γράφε!

ΣΟΥ. Νὰ γράψω; . . . Μά, κυρία . . .

ΚΟΝ. Ναί, γράφε, λέγω.

Καὶ ὅ,τι κι ἂν γίνῃ,
μὴ σὲ μέλῃ . . . Τραγουδάκι στὸν ἦχο . . .

(*Ἐπαγορεύει*)

ΣΟΥ. Στὸν ἦχο . . .

(*Γράφει*)

ΚΟΝ. Τί γλυκόπνοο ἀεράκι . . .

ΣΟΥ. Ἄεράκι . . .

ΚΟΝ. . . πάλι ἀπόψε θὰ φυσᾶ . . .

ΣΟΥ. . . πάλι ἀπόψε θὰ φυσᾶ . . .

ΚΟΝ. . . μέσ' στὰ πεῦκα, στὸ δασάκι . . .

ΣΟΥ. . . μέσ' στὰ πεῦκα . . .

ΚΟΝ. . . μέσ' στὰ πεῦκα, στὸ δασάκι . . .

ΣΟΥ. . . μέσ' στὰ πεῦκα, στὸ δασάκι . . .

ΚΟΝ. Ἐέρει ἐκεῖνος τὰ λοιπά.

ΣΟΥ. Βέβαια, ξέρει τὰ λοιπά.

ΟΙ ΔΥΟ ΜΑΖΙ

ΚΟΝ. Ἐέρει ἐκεῖνος τὰ λοιπά!

ΣΟΥ. Βέβαια, ξέρει τὰ λοιπά!

ΚΟΝ. Τραγουδάκι στὸν ἦχο . . .

ΣΟΥ. Τί γλυκόπνοο ἀεράκι . . .

ΚΟΝ. . . πάλι ἀπόψε θὰ φυσᾶ
μέσ' στὰ πεῦκα, στὸ δασάκι . . .

Ἐέρει ἐκεῖνος τὰ λοιπά, —

καὶ τὰ λοιπά.

ΣΟΥ. Βέβαια, ξέρει τὰ λοιπά, —
καὶ τὰ λοιπά.

(Πρ. Β', Σκ. 2.)

Η ΛΥΡΙΑ ΤΟΥ ΧΕΡΟΥΒΕΙΝΟΥ

«Voi che sapete».

Σεῖς ποῦ μλεῖτε

γιὰ ξρωτα ἐδῶ,

καλές μου, δῆτε

μὴν ἀγαπῶ.

Τί ἔχω καὶ νοιώθω
σᾶς μαρτυρῶ:
πλέω σ' ἕναν πόθο
ἄγνωστο ἐγώ . . .

Ἔχω λαχτάρα
κ' ἐπιθυμιά,
πότε τρομάρα,
πότε χαρά.

Ἡ φλόγα ἢ χιόνι
μοῦ εἶναι ἢ ψυχή·
καὶ ἄξαφνα λυώνει
σάν τὸ κερί.

Μάταια γυρεύω
κάποιο ἀγαθό·
καὶ οὔτε μαντεύω
τί νᾶναι αὐτό.

Μ' ἀπελπισία
κλαίω καὶ βογγῶ,
δίχως αἰτία
τρέμω, ριγῶ.

Μέσα ἢ καρδιά μου
πάντα θρηνεῖ·
μά ἢ συφορά μου
εἶναι ἡδονή . . .

Σεῖς ποὺ μιλεῖτε
γιὰ ἔρωτα ἐδῶ,
φίλες μου, δῆτε
μὴν ἀγαπῶ.

} = 3

ΝΥΣΣΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

[Ἄτόνιστο: — τυπώνεται, μήπως ἄρεση, καὶ τὸ τονίσση
Ἕλληνας μουσικός.]

Song.

Shakespeare.

Πάρε, ὦ, πάρε τὰ χεῖλη σου πέρα,
ποὺ ψευτόρκησαν τόσο γλυκά,
καὶ τὰ μάτια ποὺ φέγγουν, κ' ἦ μέρα
μὲ ἄλλο φῶς τὴν αὐγὴ προσπερνᾶ.
Τὰ φιλιὰ μου ὅμως δῶσε μου πίσω, —
κι ἄς ποθοῦσα μ' αὐτὰ
τὸν καημό μου γιὰ σέ νὰ σφραγίσω!

Κρύψε, ὦ, κρύψε τὸ δίκορφο χιόνι,
ποὺ τοῦ στήθους σου ὁ πάγος κρατεῖ,
καὶ στὶς ἄκρες γαρούφαλα ὑψώνει,
σάν τὰ ὄραϊα ποὺ ὁ Ἀπρίλης φορεῖ.
Τὴν καρδιά μου ὅμως πρῶτα νὰ λύσης
ἀπ' τὴν κρύα φυλακή,
ὅπου πάντα εἶχες πεῖ νὰ τὴν κλείσης!

ΣΤΗΛΗ

ΣΜΑΡΑΓΔΑ ΓΕΝΝΑΔΗ
 ΑΥΡΑ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ
 ANNA ΒΟΥΛΓΑΡΗ (ΚΑΙΣΑΡΗ)
 ΣΩΣΩ ΟΙΚΟΝΟΜΑΚΗ
 ΟΥΡΑΝΙΑ ΑΥΘΕΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (ΠΑΠΑΜΟΣΚΟΥ)
 ΣΟΦΙΑ ΣΠΑΝΟΥΔΗ
 ΜΑΝΩΛΗΣ ΚΑΛΟΜΟΙΡΗΣ
 ΣΠΥΡΟΣ ΛΟΒΕΡΔΟΣ
 ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ
 ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ
 ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΣΥΝΑΔΙΝΟΣ
 ΚΑΙ
 ΨΥΧΑΡΗΣ
 ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΚΑΛΟΙ ΦΙΛΟΙ
 ΠΟΥ
 ΜΕ ΤΗ ΧΑΡΗ ΤΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΧΑΡΗ ΤΟΥΣ
 ΤΥΠΩΝΕΤΑΙ
 ΚΑΙ
 ΜΕ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥΣ ΑΦΙΕΡΩΝΕΤΑΙ
 Η ΠΡΩΤΗ ΑΥΤΗ ΣΕΙΡΑ
 ΤΗΣ
 ΞΕΝΗΣ ΛΥΡΑΣ

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ. Σελ. 5

ΞΕΝΗ ΛΥΡΑ

- J. S. BACH.*
 Ὕμνος: Ὁ 3^{ος} ἀπὸ τὸν Κανόνα τῆς Κυριακῆς πρὶν ἀπὸ
 τὰ Θεοφάνεια—*Liebster Jesu, mein Verlangen*. 7
- G. PERGOLES!*
 Τρεῖς μέρες τώρα—*Tre giorni son che Nina*. 7
- CHR. GLUCK.*
 Ἀλκίση: Ἡ ἄρια ἀπὸ τὴν Α' πράξη.—*Alceste: «Divinités du Styx»*. 8
- Ὁ Γελασμένος Κατῆς—*Der betrogene Kadi*—Κωμικὸ
 μελόδραμα: Τὰ τραγούδια:
1. Ἄχ, τὴν Τούρκισσα νὰ κλαῖτε—*Ach, wie ist doch zu bedauern*. 9
 2. Ἡ γλυκότερη λαλιά σου—*Deinen Worten weicht das Bangen*. 9
 3. Τοῦ Ἐρωτα ἡ γλυκειὰ φωνή—*Treue Liebe, Himnelswort*. 10
 4. Ἀλλάχ, τὸν πόνο—*Göttin der Liebe*. 11
 5. Γιὰ ιδέες, Κατῆ μου—*Herr Kadi, schau!*. 11
 6. Ὡ μέρα, ὀλη ἄμορφιά!—*O Tag so wonniglich!*. 13
 7. Ἡ γριά μου κι ἂν γρονιάξῃ—*Will mein Weib zu Hause brummen*. 14
 8. Ἄχ! πρέπει νὰ τὸ μάθῃς—*Ach, leider muss ich sagen*. 14
 9. Χρυσέ μου, — γλυκέ μου!—*Mein Männchen, mein Herzchen*. 15
 10. Πῶς δὲν πονεῖ ἡ καρδιά σου—*Treuloses Herz voll Tücke*. 16
 11. Ἄντρα μου, γιὰ ιδέες!—*Komm', mein süsser Mann!*. 17
 12. Δὲ μὲ γελάς, ὄχι!—*Du spottest meiner, erbärmlicher Tropf?*. 18

	Σελ.
13. Γειά σου, πάει τὸ χωρατό. — <i>Lebe wohl, der Spass ist aus.</i>	19
14. Ἄχ, σὰν τὶς γαλιάντρες — <i>Ach, die bösen Männer.</i>	19
15. Ἄλλάχ! Δόξα νᾶχη τῶνομά σου! — <i>Allah, Allah sei gepriesen.</i>	20
J. HAYDN.	
Σκέψου ἐμέ! — <i>Pensi a me!</i>	22
Καλόβι ἀπλό — <i>Un tetto umil</i>	22
W. MOZART.	
Ἄμα ἰδῶ . . . — <i>Quando miro.</i>	24
ROUGET DE L'ISLE.	
Ἡ Μαρσιλιέζα — <i>La Marseillaise.</i>	25
L. BEETHOVEN.	
6 ᾠδαματα ὀρθοκεντικά — Sechs Lieder von Gellert:	
1. Προσευχή — <i>Bitten</i>	28
2. Ἡ πρὸς τὸν πλησίον Ἀγάπη — <i>Die Liebe des Nächsten.</i>	28
3. Ὁ Θάνατος — <i>Vom Tode.</i>	28
4. Ὁ αἶνος τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὴν Πλάση — <i>Die Ehre Gottes aus der Natur.</i>	29
5. Ἡ θεία Βασιλεία καὶ Πρόνοια — <i>Gottes Macht und Vorsehung.</i>	29
6. Μετάνοια — <i>Busslied.</i>	29
Στὴ μακρινή μου Ἀγάπη — An die ferne Geliebte:	
1. Ἀπ' τὸ λόφο ποῦ ἀγναντεύω — <i>Auf dem Hügel sitz'ich, spähend.</i>	31
2. Ὅπου μαῦρα βουνά — <i>Wo die Berge so blau.</i>	32
3. Βάρκα φρεωτὴ τοῦ ἀγέρα — <i>Leichte Segler in der Höhen.</i>	32
4. Νέφη ποῦ ἀψηλὰ πετοῦνε — <i>Diese Wolken in den Höhen.</i>	33
5. Γυρνᾷ τώρα ὁ Μάης — <i>Es kehret der Maien.</i>	34
6. Τὰ τραγούδια ποῦ γιὰ σένα — <i>Nimm sie hin denn, diese Lieder.</i>	34

	Σελ.
Μαῖμουδίτσα — <i>Marmotte.</i>	35
Ἀδελαιίδα — <i>Adelaide.</i>	36
Τραγούδι τοῦ Μάη — <i>Mailed.</i>	36
Μινιῶν — <i>Mignon.</i>	37
Νέα ἀγάπη, νέα ζωὴ — <i>Neue Liebe, neues Leben.</i>	38
Ἡ γλύκα τοῦ Πόνου — <i>Wonne der Wehmuth.</i>	39
Ἰμερος — <i>Schmucht.</i>	39
Πρόσχαρη, ἀγέλαστη — <i>Freudvoll und Leidvoll.</i>	40
Πές μου . . . — <i>Dimmi ben mio.</i>	41
Σὲ ροιῶθω — <i>T' intendo.</i>	41
Στὸ μαῦρο μου τὸν τάφο — <i>In questa tomba oscura.</i>	42
Ὁ μισεμὸς — <i>La partenza.</i>	43
Τὸ τραγούδι τῆς Λεονώρας — <i>Arie der Leonora</i> (Ἄπὸ τὸ μελόδραμα « <i>Fidelio</i> »)	43
FRANZ SCHUBERT.	
Ἡ Μαργαρίτα στὸ ροδάκι — <i>Gretchen am Spinnrade</i> (Ἄπὸ τὸ « <i>Φάουστο</i> »)	45
Ὁ Δράκος (Ὁ Σκληθροοργᾶς) — <i>Erlkönig.</i>	47
Ὁ Ὀδοιπόρος — <i>Der Wanderer.</i>	48
Ἡ Περγίδα — <i>Die Forelle.</i>	49
Στὴ Μουσική — <i>An die Musik.</i>	50
Γέλιο καὶ Κλάμα — <i>Lachen und Weinen.</i>	50
Εἶσαι ἡ Γαλήνη — <i>Du bist die Ruh.</i>	51
Ὁ Χάρος καὶ ἡ Κόρη — <i>Der Tod und das Mädchen.</i>	51
Ὁ Ἄλλος Ἐγώ — <i>Der Doppelgänger.</i>	52
Ὁ Ἄτλας — <i>Der Atlas.</i>	52
Ἡ Εἰκόνα τῆς — <i>Ihr Bild.</i>	53
Ἡ Ψαροπούλα — <i>Das Fischermädchen.</i>	53
Ἡ Χώρα — <i>Die Stadt.</i>	54
Σιμὰ στὴ Θάλασσα — <i>Am Meer.</i>	54
Στερονάτα — <i>Ständchen: «Leise flehen meine Lieder.»</i>	55
ROBERT SCHUMANN.	
Γυναίκας Ἀγάπη καὶ Ζωὴ — Frauenliebe und Leben:	
1. Μιὰ στιγμή τὸν εἶδα — <i>Seit ich ihn gesehen.</i>	56

	Σελ.
2. Ὡ μονάκριβο καμάρι — <i>Er, der Herrlichste von Allen.</i>	56
3. Τρομάζω, δὲν τὸ πιστεύω — <i>Ich kann's nicht fassen, nicht glauben.</i>	58
4. Ἄχ, ἔλα μου, ἀρραβώνα — <i>Du Ring an meinem Finger.</i>	58
5. Τρέξτε, ἀδερφές μου — <i>Helft mir, ihr Schwestern.</i>	59
6. Ἄχ, γλυκέ μου, ἐμένα — <i>Süsser Freund, du blickest.</i>	60
7. Ἐλα στὸν κόρφο — <i>An meinem Herzen, an meiner Brust.</i>	61
8. Ἄχ, μοῦ ἔδωκες πληγὴ τὴν πρώτη — <i>Nun hast du mir den ersten Schmerz geihan.</i>	62

Ποιητικὴ Ἀγάπη — Dichterliebe:

1. Τὸ Μάη τὸ μήνα τὸν καλὰ — <i>Im wunderschönen Monat Mai.</i>	63
2. Τὰ δάκρμά μου ἀνθοῦνε — <i>Aus meinen Thränen sprössen.</i>	63
3. Τὸ ρόδο, τὸ κρίνο, τὸν ἥλιο, τὴν θόνη — <i>Die Rose, die Lilie, die Taube, die Sonne.</i>	63
4. Ἄμα σὰ μάτια σέ θωρῶ — <i>Wenn ich in deine Augen seh'.</i>	64
5. Νὰ εἶχα τὴν καρδιά μου κλείσει — <i>Ich will meine Seele tauchen.</i>	64
6. Στοῦ Ρήνου τῶμορφο ρέμα — <i>Im Rhein, im heiligen Strome.</i>	64
7. Σὲ συχωρῶ! — <i>Ich grolle nicht.</i>	65
8. Κι ἂν τῶξεραν τὰνθη — <i>Und wüssten's die Blumen.</i>	65
9. Λαλαί βιολὶ καὶ φλογέρα — <i>Das ist ein Flöten und Geigen.</i>	66
10. Ἄμα ὁ σκοπὸς γροικιέται — <i>Hör'ich das Liedchen klingen.</i>	66
11. Λατρώνει ὁ Νιὸς μιὰ Κόρη — <i>Ein Jüngling liebt ein Mädchen.</i>	67
12. Μιὰ ὠριώφεγγη αὐγούλα — <i>Am leuchtenden Sommermorgen.</i>	67
13. Θρηνοῦσα σὸνειρό μου — <i>Ich hab' im Traum geweinet.</i>	67
14. Τὴ νύχτα, στὸν ὕπνο — <i>Allnächtlich im Traume.</i>	68
15. Μοῦ δείχνει ἐν ἄσπρῳ χέρι — <i>Aus alten Märchen winkt es.</i>	68

	Σελ.
16. Ἀρχαῖα σκληρὰ τραγούδια — <i>Die alten bösen Lieder.</i>	70
Μοσφὴ ἀκριβὴ μου καὶ γλυκειά — <i>Dein Angesicht.</i>	71
Μοῦ εἶσαι ὡς τὸ λουλούδι — <i>Du bist wie eine Blume.</i>	71
Οἱ δυὸ Γρεναδέροι — <i>Die beiden Grenadiere.</i>	72
Εἶμουν προῦτ' ἀπελευσμένος — <i>Anfangs wollt' ich fast verzagen.</i>	73
Ὁ Λωτός — <i>Die Lotosblume.</i>	73
Μὲ σμέρτα καὶ ρόδα — <i>Mit Myrthen und Rosen.</i>	74
FRANZ LISZT.	
Ἡ Λορελεί — <i>Lorelei.</i>	76
G. DONIZETTI.	
Βλέπω τὰ λάμπη δάκρυο — <i>Una furtiva lagrima</i> (Ἀπὸ τὸ μελόδραμα « <i>Elisir d'amore</i> »)	78
G. ROSSINI.	
Ἀπὸ τὸν «Ὀθέλλο»:	
Ἡ Βαρκαρόλα τοῦ Γοντολιέρη — <i>Nessun maggior dolore.</i>	79
Τὸ Τραγούδι τῆς Ἰτιάς — <i>La Canzone del Salice</i> (Romanza e preghiera)	79
G. VERDI.	
Τὸ Τραγούδι τῆς Ἰτιάς — « <i>Otello</i> », Atto IV: Scena, Canzone ed Ave Maria.	82
R. WAGNER.	
Οἱ Κοπέλλες στὸ ροδάνι — « <i>Der fliegende Holländer</i> »: Spinnerlied.	86
Τὸ Τραγούδι τῆς Εὔας — « <i>Meistersinger</i> »: Eva's Taufspruch.	87
Τὸ Τραγούδι τῆς Ἐλισάβετ — « <i>Tannhäuser</i> »: Arie der Elisabeth: « <i>Dich teure Halle.</i> »	88
Τ' ὄνειρο τῆς Ἐλσας — « <i>Lohengrin</i> »: Elsa's Traum.	89
CH. GOUNOD.	
Μοναξιά — <i>Solitude.</i>	91
Ποιμαβέρα — <i>Primavera.</i>	92
CH. BIZET.	
Τ' ὄνειρο τῆς Πολυγαπημένης — <i>Rêve de la Bien-aimée.</i>	94

	Σελ.
Ποιμενική μελωδία — <i>Pastorale</i> : « <i>Un jour de printemps</i> ».	95
Τὸ Τραγούδι τοῦ Τρελοῦ — <i>La chanson du fou</i>	96
<i>CAMILLE SAINT-SAËNS.</i>	
Τί θῆν καὶ λαλοῦνε. . . — <i>A quoi bon entendre</i>	97
Κιθάρα — <i>Guitare</i>	97
Τραγούδι γιὰ κελίους πὸν πᾶνε ταξίδι — <i>Chant de ceux qui s'en vont sur mer</i>	98
Ποιμενική μελωδία — <i>Pastorale</i>	99
<i>E. REYER.</i>	
Ἑσπερινὸς ψαλμὸς (Ἐπὶ τὸ « <i>Salam</i> ») — <i>Chant du soir</i>	100
Ἐπιστροφή — <i>Le retour</i>	101
<i>JACQUES OFFENBACH.</i>	
Βαρκαρόλα (Ἐπὶ τὸ μελόδραμα « <i>Contes d'Hoffmann</i> ») — « <i>Belle nuit, o nuit d'amour</i> »	102
<i>CÉSAR FRANCK.</i>	
Ἕγνοι τοῦ Ἀρχαγγέλου — « <i>Rédemption</i> »: <i>Airs de l'Archange: A' καὶ B'</i>	103
Ἐγγελοσ καὶ τὸ παιδί — <i>L'Ange et l'enfant</i>	104
Ἐ Γάμος στὰ ρόδα — <i>Le Mariage des roses</i>	106
<i>GEORGES HÜE.</i>	
Οἱ Ἀτσιγγανοὶ (χοροδία) — <i>Les Tziganes</i>	108
<i>J. B. MACY.</i>	
Κοιμῶ σ' ἕναν ἕπνο ἀγνὸ! — <i>Good night, little girl, good night</i>	110
<i>MILI BALAKIREW.</i>	
Νανούρισμα — <i>Berceuse</i>	111
<i>M. MOUSSORGSKY.</i>	
Γκοπάκι — <i>Hopak</i>	112
<i>S. RACHMANINOFF.</i>	
Ἐ Ἀπρίλης — <i>Der Frühling naht</i>	114
<i>JOHANNES BRAHMS.</i>	
Ἐ, ἄς πάρω πιά τοῦ γυρισμοῦ. . . — « <i>O wüsst'ich doch den Weg zurück!</i> »	115

	Σελ.
Στὴν ἀνέμη — <i>Mädchenlied: Auf die Nacht in der Spinnstub'n</i>	115
Νανούρισμα — <i>Wiegenlied: «Guten Abend, gut' Nacht:»</i>	116
Ἐρωτικὸ τραγούδι — <i>Minnelied</i>	117
Κυριακὴ — <i>Sonntag</i>	117
Στὴ Σελήνη — <i>An den Mond</i>	118
Τὸ μυστικὸ — <i>Geheimniss</i>	119
Ἐ Ωχ, μάγνα, θέλω κάτι — <i>Och, Moder, ich well en Ding han</i> (Λαϊκὸ τραγούδι)	119
Ἐ λάμπει ὁ ἥλιος πιά — <i>Die Sonne scheint nicht mehr</i>	121
<i>HEINRICH REIMANN.</i>	
Τραγουδάκι τῆς Ἀνέμης — <i>Spinnerliedchen: «Spinn', meine liebe Tochter»</i>	122
<i>FRANZ VON WOYNA.</i>	
Γιάννης καὶ Λένη — <i>Hans und Liesel</i>	124
<i>HUGO WOLF.</i>	
Ἰταλικά Τραγούδια (Βιβλίον Α') — <i>Italienisches Liederbuch: I:</i>	
1. Καὶ στὰ μικρὰ μεγάλη θάβρης χάρη — <i>Auch kleine Dinge können uns entzücken</i>	125
2. Μοῦ λένε πὸς μισεύεις γιὰ τὰ ξένα — <i>Mir ward gesagt, du reitest in die Ferne</i>	125
3. Εἶσαι ὁμορφὴ ὅσο παίρνει — <i>Ihr seid die Allerschönste</i>	125
4. Ἐλλογητὸς ὁ Πλάστης τοῦ Παντός! — <i>Gesegnet sei, durch den die Welt entstand</i>	126
5. Νᾶμουν τυφλὸς — <i>Selig ihr Blinden</i>	126
6. Ἐ ὦρα καλή; — <i>Wer rief dich denn?</i>	126
7. Βασιὰ τὸ θοῆρον ἄρχισε ἡ Σελήνη — <i>Der Mond hat eine schwere Klag' erhoben</i>	127
8. Ἐ ἄχ, ἔλα, εἰρήνη ἄς κλείσουμε — <i>Nun lass uns Frieden schliessen</i>	127
9. Ζωγραφιστὴ γὰ σ' ἔβλεπε, ὄλο κάλλη — <i>Dass doch gemalt all' deine Reize wären</i>	127
10. Θαροεῖς μὲ μιὰ κλωστή πὸς θὰ μὲ δέσης — <i>Du denkst mit einem Fädchen mich zu fangen</i>	128

	Σελ.
11. Πολλὴν καιρὸ λαχτάριζα, ὁ καλὸς μου — <i>Wie lange schon war immer mein Verlangen</i>	128
12. Μά, φίλε μου — <i>Nein, junger Herr</i>	128
13. Σήζωσες μύτη, ὁμορφονιά — <i>Hoffährtig seid ihr, schönes Kind</i>	129
14. Κουμπάρε, θές μὲ ράσα νά ντυθοῦμε; — <i>Geselle, woll'n wir uns in Kutten hüllen?</i>	129
15. Ὁ φίλος μου κοντός — <i>Mein Liebster ist so klein</i>	130
Τὰ μεσάνυχτ' ἀγιά — <i>Über Nacht, über Nacht</i>	130
Λησμονιά — <i>Verborgenheit</i>	131
Ὁ Πεοβολιάρης — <i>Der Gärtner</i>	131
<i>GUSTAV MAHLER.</i>	
«Στὰ οὐράνια χαρὰ ἔ' εὐφροσύνη» — « <i>Wie geniessen die himmlischen Freuden</i> » (Α' Συμφωνία, Μέρος Α')	132
<i>RICHARD STRAUSS.</i>	
Ὁ Ροδοφόρος (Τελικὴ τριφυονία) — <i>Der Rosen-Kavalier (Trio Finale)</i>	134
Ὅλα, ψυχὴ μου καὶ νουὸς καὶ καρδιά . . . — « <i>All mein Gedanken, mein Herz und mein Sinn</i> »	138
Σὺ, τῆς καρδιάς μου ὁ θησαυρός — « <i>Du meines Herzens Krönstein</i> »	138
Ἀγάπη μου, σ' ἀφήνω . . . — « <i>Ach, Lieb, ich muss nun scheiden</i> »	139
<i>WALTER BRAUNFELS.</i>	
Οἱ Ὄρνιθες: Τὸ Ἀηδόνη ὡς Ηρολόγιος — <i>Die Vögel: Nachtigal als Prolog</i>	140
<i>G. PUCCINI.</i>	
Τόσκα: Τὸ Τραγούδι τοῦ Τενόρου — <i>Tosca: «E lucevan le stelle</i> »	141
<i>R. LEONCAVALLO.</i>	
Ὁ Ηρολόγιος ἀπὸ τοὺς « <i>Παλιάτσους</i> » — <i>Pagliacci: Il prologo</i>	142
<i>F. SANCHEZ FUENTES.</i>	
Ἐσὺ — « <i>Tù</i> » — <i>España (Habaneira)</i>	144

	Σελ.
<i>CAMILLE ROBERT.</i>	
Ἡ Μαντιλιό (Μὰς τραγουδιστό) — « <i>Quand Madelon</i> »	145
<i>F. PAOLO FRONTINI.</i>	
Γιὰ σένα! — <i>A te!</i>	147

ΠΑΡΑΤΡΟΠΗ

<i>ALESSANDRO SCARLATTI.</i>	
Ἡ Σερενάτα τοῦ Φλωρίντου — <i>Se Florindo è fedele</i>	148
<i>W. MOZART.</i>	
Ἀπὸ τοὺς « <i>Γάμους τοῦ Φίγαρου</i> » — <i>Le Nozze di Figaro</i> :	
Ἡ ἄοια τῆς Κοιτέσσας: « <i>Ποῦ εἶναι τώρα οἱ ὄραϊοι χοροί . . .</i> » — <i>Dove sono i bei momenti</i>	151
Λιφονία: « <i>Τί γλυκόπνοο ἀεράκι . . .</i> » — « <i>Che soave zeffiretto</i> »	152
Ἡ ἄοια τοῦ Χερουβείνου — <i>Voi che sapete</i>	153

ΝΥΣΣΑ

<i>SHAKESPEARE.</i>	
Τραγούδι (ἀπόκτιστο) — <i>Song</i>	155
ΣΤΗΛΗ	156
ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ	157
ΟΔΗΓΟΣ	166
ΟΡΟΙ	167

ΟΔΗΓΟΣ

ΜΟΥΣΟΥΡΓΟΙ

Bach, 7.	Hüe, 108-109.	Robert, 145-146.
Balakirew, 111.	Leoncavallo, 142.	Rossini, 79-81.
Beethoven, 28-44.	Liszt, 76.	Sanchez Fuentes, 144.
Bizet, 94-96.	Macy, 110.	Scarlatti, 148-150.
Brahms, 115-121.	Mahler, 132-133.	Schubert, 45-55.
Braunfels, 140.	Mozart, 24, 151-154.	Schumann, 56-75.
Donizetti, 78.	Moussorgsky, 112.	Strauss, 134-139.
De l'Isle, 25-27.	Offenbach, 102.	Verdi, 82-85.
Franck, 103-107.	Pergolesi 7.	Wagner, 86-90.
Frontini, 147.	Puccini, 141.	Wolf, 125-131.
Gluck, 8-21.	Rachmaninoff, 114.	Woyna, 124.
Gounod, 91-93.	Reimann, 122-123.	
Haydn, 22-23.	Reyer, 100-101.	

ΣΤΙΧΟΥΡΓΟΙ

*Ακαθόριστοι, 7, 9-24, 35, 41, 116-119, 140.	Du Locle, 101.	Metastasio, 41, 43.
Antheunis, 43.	Gautier, 92, 100.	Mörike, 131.
Arseniew, 111.	Gellert, 28-30.	Nicolò, 147.
Barbier, 102.	Giacosa, 141.	Reboul, 104.
Berio, 79-81.	Goethe, 36-40, 45-48.	Regnard, 95.
Blau, 103-104.	Goldoni, 148-150.	Rellstab, 55.
Boito, 82-85.	Groth, 115.	Rollet, 8.
Bousquet, 145.	Guinaud, 108-109.	Romani, 78.
Carpani, 42.	Hays, 110.	Rückert, 50-51.
Chamisso, 56-62.	Heine, 52-55, 63-77.	Sanchez, 144.
Claudius, 51.	Heyse, 115, 125-130.	Scheftchenko, 112.
Courmont, 94-95.	Hofmannstahl, 134.	Schober, 50.
Czumikow, 114.	Hugo, 96-99.	Schubart, 39.
Dahn, 138-139.	Illica, 141.	Shakespeare, 155.
Dante, 79.	Jeitteles, 31-35.	Σολωμός, 79-80.
Da Ponte, 151-154.	Λαϊκά τραγούδια, 7, 119-124, 132-133.	Sonnleithner, 43.
David, 106-107.	Lamartine, 91.	Sturm, 130.
De l'Isle, 25-27.	Leoncavallo, 142.	Tjutschew, 114.
Destouches, 99.	Matthison, 36.	Wagner, 86-90.

ΟΡΟΙ

ΓΕΝΙΚΟΣ

Είναι τυπωμένα του βιβλίου τούτου αντίτυπα 2430: τὰ πρῶτα 430 σὲ ἀκριβὸ διαλεχτὸ χαρτί, πρὸς Δρχ. 50 καθένα, καὶ τὰ δευτέρα 2000 σὲ καλὸ χαρτί, πρὸς Δρχ. 25,— ἀριθμημένα ὅλα (1—430 καὶ 431—2430). Κανένα τους δὲ χαρίζεται.

Τὰ βιβλιοπωλεῖα τῆς Ἀθήνας ἔχουνε ἀπὸ τὰ «δευτέρα». Ἀπὸ τὰ «πρῶτα», καθὼς καὶ ἀπὸ τὰ δευτέρα, στέλνει καὶ ὁ στιχουργὸς **N. Ποριώτης** (ὁδὸς Αἰόλου, 19^Α, 3^ο πάτωμα, Ἀθήνα) σ' ὅποιον ἀγοραστὴ προπληρῶση τὴν ἀξία τοῦ βιβλίου, — μὲ Δρχ. 5 παραπάνω στὸ ἐξωτερικόν, γιὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα.

Οἱ ἐπαρχιακοὶ βιβλιοπῶλες προπληρώνουν ἐπίσης καὶ τὰ παραγγέλια τους, ἀφοῦ κρατήσουνε τὴν προμήθειά τους, 20%.

ΕΙΔΙΚΟΣ

Ῥδεῖα ἢ μουσικὰ διδασκαλεῖα καὶ ἰδιῶτες καλλιτέχνες τῆς Ῥδικῆς ἔχουνε παντοτείνον τὸ δικαίωμα νὰ τραγουδοῦνε σὲ δημόσιο ἀγοράμα τὰ τραγούδια τοῦ βιβλίου τούτου, χωρὶς νὰ πληρώνουν ἄλλα δικαιώματα στὸ στιχουργόν, ἂν ἀγοράσουνε — καὶ κατέχουνε ἰδιόχειρη ἀπόδειξί του πὼς ἔχουνε ἀγοράσει ἀπὸ τὸν ἴδιο, χωρὶς νὰ μεσολαβήσῃ βιβλιοπώλης ἢ μεταπωλητῆς — ἀντίτυπα:

α) τὰ μεγάλα Ῥδεῖα (Ἀθήνας, Θεσσαλονίκης), 100 ἀπὸ τὰ πρῶτα ἢ 200 ἀπὸ τὰ δευτέρα

β) τὰ ἐπαρχιακὰ καὶ ἄλλα Ῥδεῖα, λύκεια καὶ μουσικὰ διδασκαλεῖα, 20 ἀπὸ τὰ πρῶτα ἢ 40 ἀπὸ τὰ δευτέρα

γ) ὁ ἰδιώτης καλλιτέχνης, 5 ἀπὸ τὰ πρῶτα ἢ 10 ἀπὸ τὰ δευτέρα.

Κ' ἔχουνε φυσικά, τὸ δικαίωμα νὰ διαθέτουν ὅπως τοὺς ἀρέσει τὰντίτυπα ποὺ ἔτσι θάγοράσουνε: νὰ τὰ χαρίζουν ἢ καὶ νὰ τὰ μεταπωλήσουν ἀκόμα.

Γιὰ τὴν ἀγορὰ καὶ τὴν ἀποστολὴ τῶν εἰδικῶν αὐτῶν ἀντύπων οὔτε μεσιτεῖα ἢ προμήθεια, οὔτε ἄλλα ἔξοδα πληρώνονται ἢ ἀναγνωρίζονται.

ΚΑΘΕ ΓΝΗΣΙΟ ΑΝΤΙΤΥΠΟ
ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΤΟΥΤΟΥ
ΕΧΕΙ ΤΟΝ ΑΡΙΘΜΟ ΤΟΥ
ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΗ ΣΦΡΑΓΙΔΑ:

90

ΔΡΑΧ. 50